

MOLLA PƏNAH VAQİF

ƏSƏRLƏRİ

“ŞƏRQ-QƏRB”
BAKI-2004

*Bu kitab “Molla Pənah Vaqif. Əsərləri” (Bakı, Azərnəşr, 1968)
nəşri əsasında təkrar nəşrə hazırlanmışdır*

Tərtib edəni və ön sözün müəllifi:

Həmid Arash

894.3611 - dc 21

AZE

Molla Pənah Vaqif. Əsərləri. Bakı, “Şərq-Qərb”, 2004, 264 səh.

XVIII əsr Azərbaycan ədəbiyyatının ən görkəmli nümayəndəsi, heç şübhəsiz, Molla Pənah Vaqifdir. Vaqif yaradıcılığı ilə xalq şerinin təsiri yazılı ədəbiyyatımızda üstünlük qazanır. Vaqif poeziyası əsrin ziddiyyətlərini, sevinc və kədərini daha parlaq ifadə etdiyi üçün bütünlükdə Azərbaycan milli ədəbiyyatının bu dövrünü Vaqif əsri adlandırmaq olar.

Zamanın qabaqcıl ideyalarının, zövqü və əhvali-ruhiyyəsinin ən yaxşı ifadəçisi olan Vaqif şeri ilə ədəbiyyatımızda yeni mərhələ başlayır.

Əlyazmalar əsasında, cümlərdən istifadə edilməklə tərtib olunmuş bu kitabda böyük şairin qoşma, təcnis, qəzəl, müxəmməs və s.-dən ibarət əsərləri toplanmışdır.

ISBN 9952-418-01-6

© “ŞƏRQ-QƏRB”, 2004

Azərbaycan Respublikasının Prezidenti

İLHAM ƏLİYEVİN

**“Azərbaycan dilində latın qrafikası
ilə kütləvi nəşrlərin həyata
keçirilməsi haqqında”**

12 yanvar 2004-cü il tarixli sərəncamı
ilə nəşr olunur və ölkə kitabxanalarına
hədiyyə edilir

ŞERİMİZİN FƏXRİ

Gözəl şeir öz tərəvətini heç bir zaman itirmir. Əsrlər keçir, nəsillər bir-birini əvəz edir, əsil sənət əsəri olan şeirlər həmişə dodaqlarda səslənir, ürəklərə təsir edir, dillərdə əzbər olaraq yaşayır. Belə şeirlərin tərif və təbliğə ehtiyacı yoxdur. Onlar cəp olunmasalar da, öz ömürlərini ecazkar bir qüdrətlə uzadırlar. Elə bil sözlərin sehrkar quruluşu onlara yeni həyat və qüvvət verir. Əsrlərin imtahanından çıxıb unudulmayan belə əsərlər klassik irsimizin ən gözəl nümunələridirlər. Molla Pənah Vaqif də (1717-1797) öz tərəvətini əsrlərcə yaşadan klassik şerimizin ölməz nümunələrini yaratmış sənətkarlardan biridir.

Vaqif öz ədəbi və siyasi fəaliyyətilə xalqla bağlı mütərəqqi şəxsiyyətlərdən biri olduğu kimi, Azərbaycan ədəbiyyatının yeni istiqamətdə inkişafına kömək etmiş qüdrətli bir sənətkardır.

Vaqif 1717-ci ildə Qazax mahalının Qıraq Salahlı kəndində anadan olmuşdur. Şairin əsl adı Pənah, atasının adı isə Mehdi ağadır. Lakin sonralar Vaqif məktəbdar olduğu üçün Molla Pənah adı ilə xalq arasında tanınır.

1759-cu ildə Gürcüstan sərhəddində baş verən qarışıqlıqlar nəticəsində Qazax mahalının bir neçə ailəsi kimi Vaqifin ailəsi də doğma yurdlarını tərk edib Qarabağ xanlıqlarına köçməyə məcbur olur. Vaqif burada da məktəbdar kimi çalışır. O, məktəbdə çalışdığı vaxt, eyni zamanda şeirlər də yazaraq yavaş-yavaş məşhurlaşır. Bu dövrün məhsulu olan əsərlərində şairin maddi və mənəvi sıxıntıları da öz əksini tapmışdır. Bu cəhətdən “Bayram oldu” qoşmasını misal göstərmək olar.

Vaqif sonra Şuşa şəhərinə köçərək, orada məktəb açıb köhnə peşəsini davam etdirir. Lakin bu zaman Vaqifin şairlik şöhrəti hər tərəfə yayılmış idi. İstedadlı şair eyni zamanda hazırcavab, savadlı bir alim kimi də şöhrətlənmişdi. Şairin şöhrətini eşidən Qarabağ hökmdarı İbrahim xan onu saraya dəvət edib, eşik ağası, yəni daxili işlər üzrə vəzir təyin edir. Lakin Vaqif az bir müddət ərzində öz ağıl və istedadı ilə böyük nüfuz qazanır, xanlığın bütün daxili və xarici işlərini öz əlinə alır və təxminən 27 il müddətində sarayın ən mötəbər adamlarından biri kimi tanınır. Tarixi məxəzlərdən Vaqifin Qarabağ xanlığının möhkəmlənməsi uğrunda çalışan bacarıqlı bir dövlət xadimi olması anlaşılır. Xüsusən xanlığın mərkəzi şəhərinin abadlaşdırılmasında və təmiri işlərində onun böyük rolu olmuşdur.

Məlumdur ki, Vaqif dövründə Azərbaycan bir sıra xanlıqlara ayrılırdı. Vaqif bacarıqlı bir dövlət xadimi kimi bu parçalanmanın ölkənin mədəni-

iqтisadi inkişafına ciddi maneə olduğunu anlayır və var qüvvəsi ilə xanlıqları birləşdirməyə can atırdı. Lakin bu mümkün olmadığı şəraitdə ölkənin təhlükəsizliyini təmin etmək üçün şair Rusiya ilə olan əlaqələri daha da möhkəmlətməyə başlayır. Bu zaman İrandan Ağa Məhəmməd şah Qacar tərəfindən gözlənilən təhlükəni hiss edən Vaqif ölkəni müdafiəyə hazırlaşır, bu məqsədlə qonşu dövlətlərlə ittifaq bağlayır, Rusiya ilə siyasi əlaqələri möhkəmləndirirdi. Məhz Vaqifin belə bir siyasi fəaliyyəti nəticəsi olaraq Qarabağ xanlığı Şuşa qalasını Qacarin hücumundan müdafiə edib qoruya bilir.

Lakin Qarabağ xanlığı Qacarin ikinci hücumunu dəf etməyə müvəffəq ola bilmir. Buna həm Rusiya ordularının uzaqlaşması, həm də ölkədə baş verən fəlakət imkan vermir. 1797-ci ildə Şuşa qalasını işğal edən Qacar Vaqifi də zindana saldırır. Lakin Vaqif, Qacarin öldürülməsi ilə əlaqədar olaraq həbsdən qurtarır. Bu münasibətlə yazılan “Ey Vidadi, gərđişi-dövrani-kəcrəftarə bax” misrası ilə başlayan qəzəlində şair həmin məsələyə toxunmuşdur.

Ağa Məhəmməd şah Qacarin məğlubiyətindən sonra İbrahim xanın qardaşı oğlu Məhəmməd bəy Çavanşir xanlığı öz əlinə alır. Təzə Qarabağ xanı əminsin bütün yaxın adamları kimi Vaqifə də pis münasibət bəsləyir və onu öldürmək üçün bəhanə axtarır. Bu zaman Vaqifin vəziyyəti daha da ağırlaşır. Şairin “Görmədim” müxəmməsi də onun keçirdiyi belə ağır zamanlarda qələmə alınmışdır. Nəhayət, Vaqif İbrahim xanın dalısınca qasid göndərib yazdığı məktubda xandan tez qayıtmasını xahiş edir. Lakin məktubu aparən qasid tutulur və Vaqifin xana yazdığı həmin məktub ələ keçir. Məhəmməd bəy Çavanşir 1797-ci ildə şairi oğlu Əli ağa ilə birlikdə Şuşa şəhərində öldürtdürür.

Bütün həyatını xalqla, vətənə xidmət işinə sərf etmiş, xalqla yaxından bağlı bir yaradıcılığa malik şairin həyat yolu belə faciə ilə bitir. Vaqif edam edildikdən sonra onun evi talan olunur. Bütün bunlar Vaqif irsinin bizə qədər gəlib çatmamasına səbəb olur. Talan zamanı şairin əsərlərinin çox hissəsi itib-batmış, divan və əlyazmaları məhv olmuşdur. Lakin xalq sevimli şairinin şeirlərini hafizələrində yaşatmış, müxtəlif vasitələrlə Vaqifin əsərlərinin müəyyən qismini mühafizə etməyə müvəffəq ola bilmişdir. Vaqif yaradıcılığının hafizələrdə qalan və ədəbiyyat maraqlıları tərəfindən köçürülüb saxlanılan ayrı-ayrı nümunələri bizə çata bilmişdir.

Vaqif yaradıcılığı lirik poeziyanın artıq müəyyən inkişaf yolu keçib formalaşmaqda olduğu bir dövrə təsadüf edir. Vaqif isə formalaşmaqda olan lirik şeri yeni realist inkişaf yoluna salaraq, onu xalq ruhuna, xalq zövqünə yaxınlaşdırmış, özünə qədərki fərqli bir yolla istiqamətləndirmişdir.

Vaqif yaradıcılığı ilə Azərbaycan şeri tarixində yeni bir dövr başlanır. Vaqif lirikası ilə poeziyada yeni bir səhifə açılır, poeziyamızda nikbin bir əhvali-ruhiyyə, həyatı və dünyəvi gözəlliyə pərəstiş hissləri qüvvətlənir. Realist şerin ilk nümunələri onun adı ilə bağlıdır.

Vaqif yüksək zövq, incə hisslər, dərin və nikbin duyğular şairidir. Onun yaradıcılığında məhəbbət lirikası əsas yer tutur. Klassik şerimizin əsas mövzusu olan gözəllik şairin lirik qoşmalarında yeni bir məna, yeni bir tərəvət kəsb edir. Aşıq şerimizdən gələn yüksək dünyəvilik Vaqif lirikasında istıqamətverici rol oynayır. Onun qələmə aldığı gözəllər bütün xarici məlahət və daxili zənginliyi ilə təsvir edilir.

Vaqif, qoşmalarının mühüm hissəsini gözəlliğin təsvirinə həsr etmişdir. Bu əsərlərdə təsvir olunan “sərv qədli”, “mına boylu,” “zülfü ənbər”, “şəkər göftarlı “ gözəllər eyni zamanda gözəl yerişi, gözəl duruşu, gözəl rəftar və danışığı ilə də şairin ruhunu oxşayan real insanlardır.

*Oturuşun gözəl, duruşun gözəl,
Sallanışın gözəl, yerişin gözəl,
Xoyun, xülqün gözəl, hər işin gözəl,
Bəxş olub bu xubluy xudadan sənə.*

Xarici gözəlliğin təsviri şairin şeirlərində əsas yer tutur.

*Ənliyi, kirşanı neylər camalın,
Sən elə gözəlsən binadan, Pəri. –*

deyərek təbii insan gözəlliyindən bəhs edən Vaqif sadə, həyatı təşbihlər vasitəsilə təsvir etdiyi gözəli oxucunun gözü qarşısında məharətlə canlandırma bilir.

*Üzün ağ, dəyirmi, gözün məstana,
Baxışın bağırmı döndərdi qana.
Ağzın sədəf, dişlərin dir dürdana
Əcayib cəvahir lə’li sevmişəm.*

*Halqalanır zülfün buxaq yanında,
Yay qaşların ucu qulaq dalında,
Zənəxdən içində yanaq yanında
Qara telli bir xətalı sevmişəm.*

Vaqifin gözəlin portretini yaratmasını şairin başqa bir şerində belə müşahidə edirik.

*Züflərin sünbüldür, yanağın lələ,
Baxışı tən edir vəhşi qəzalə,*

*Gözləri məstanə, ağzı piyalə,
Gərdəni minadır mənim sevdiyim.*

*Boyu yaraşıqlı sərvi xuraman,
Əndamıdır ağ gül, sinəsi meydan
Kələğayı gülgəz, libası əlvan,
Bir güli-rə'nadır mənim sevdiyim.*

Vaqif, qoşmalarında qadın gözəlliyindən bəhs edərkən vəfa, sədaqət, təmizlik kimi sifətləri bu gözəlliyin ayrılmaz hissəsi olaraq götürür, elmi, mərifətli qadınları tərifləyir.

*Özgə ilə hərgiz olmaya işi,
Qafiyə qəzəldən həm çıxa başı,
Bulaqtək qaynaya həm gözü, qaşu
Artıq ola həm kəmalı gözəlin.*

Buradan aydın olur ki, Vaqif gözəllikdən danışarkən təkəcə zahiri keyfiyyətlərlə kifayətlənmir. O, qadınları mənəvi cəhətdən gözəl, həyalı, abırlı, incə zövqə malik insanlar kimi görmək istəyir.

Vaqif qadının mənəvi gözəlliyindən bəhs edərkən bəzən müasirlərindən fərqlənməyən məhdud görüşlərə də yol verir. O, bəzən qadınlara yalnız aşiqinin zövqünü oxşayan müti bir məxluq kimi yanaşır. Bu ruhda olan şeirlərində Vaqif qadınları yalnız özünə ziynət verməklə məşğul olan, hər cür fəaliyyətdən kənarında, yalnız öz xarici görkəmi haqqında düşünən məşuqə kimi görmək istəyir. Mühitin təsirindən irəli gələn belə xüsusiyyətlər Vaqif yaradıcılığının məhdud cəhətləri kimi qiymətləndirilməlidir.

Vaqif şeirlərində şairin həyata optimist baxışından doğan şad bir əhvali-ruhiyyə, nikbin ruh əsas yer tutmaqdadır. Onun həyatın qədrini bilməyə, onun nemətlərini qənimət saymağa çağıran əsərlərində həyatı gözəllikləri dəridən duyub, bütün bunlardan həzz almağı bacaran incə zövqlü bir şair ruhu hakimdir.

Onun əsərlərində Azərbaycan xalqının adət və ənənələri, yerli və məhəlli xüsusiyyətləri özünün parlaq əksini tapmışdır. Böyük şairin yaradıcılığında ruh yüksəkliyi və həyata bağlılıq əsas motivlərdən biridir. O, xalqdan qüvvət almış, xalq ədəbiyyatının nikbin əhvali-ruhiyyəsi ilə qidalanmışdır.

Şairin həyata nikbin baxışını ifadə edən əsərləri içərisində onun Vidadi ilə deyişməsi daha səciyyəvidir. Həyata bağlı olan şair hətta qarşılaşdığı çətinlikləri belə toy-bayram hesab edir, həyatın hər anından bacarıqla istifadə edib, nəşə ilə ömür sürməyi məsləhət görür.

*Toy-bayramdır bu dünyanın əzabı,
Ağlı olan ona gətirər tabı.*

Lakin Vaqifə xas olan bu ruh yüksəkliyi şairin bütün yaradıcılığı boyu davam etmir. Həyatın son illərində qarşılaşdığı ağır şərait şairin şəxsi əhvali-ruhiyyəsində də təsir etməyə bilmir. Bu isə şairin yaradıcılığında kəskin dönüş yaranmasıyla nəticələnir. Həmin illərin məhsulu olan əsərlərin ruhunda ciddi dəyişiklik özünü göstərir. Bu zaman şairin yaradıcılığında ictimai motivlər, həyatın, zamanın gərdişindən şikayət öz əksini tapır. Həyatının son illərində yazdığı “Bax” rədifli qəzəli və “Görmədim “müxəmməsində şair həyatın keşmə keşlərində müəyyən acı təcrübəsi olan, çərxi-dövrənin ədalətsiz gərdişindən narazı bir insan kimi şikayətlənir. Əvvəl yazılan əsərlərdən fərqli olaraq bu şeirlərdə dərin hüzn, kədər, bədbin bir əhvali-ruhiyyə özünü göstərir.

Şair Vidadiyə yazmış olduğu “Bax” rədifli qəzəlinde dostuna müraciətlə “Gərdişi-dövrənin kəc rəftarından” ibrət götürməyə, həyatda baş verən bu cür gözənilməz hadisələrdən dərs almağa çağırır.

*Ey Vidadi, gərdişi-dövrəni-kəc rəftarə bax
Ruzigara qıl tamaşa, karə bax, kirdarə bax!*

Həmin şeirdə Vaqif dostuna müraciət edərək

*Baş götür bu əhli aləmdən ayaq tutduqca qaç,
Nə qıza, nə oğula, nə dusta, nə yarə bax!*

– deyir.

Vaqifin Vidadiyə müraciətlə dediyi bu sətirlər onun bundan bir qədər əvvəl həmin dostu ilə deyişərkən dediyi:

*Say qənimət diriliyin dəmini,
Keçən həmdəmlərin çəkmə qəmini,
Ağlın olsun sil gözünün nəmini,
Dəxi geri gəlməz onlar, ağlarsan! –*

misralarından mənaca nə qədər fərqlidir. Eyni şəxsə müraciətlə söylənilən bu şeirlərin ruhunda aydın görünən ziddiyyət Vaqifin dünyagörüşü və yaradıcılığında olan kəskin dönüşün ifadəsi idi.

Vaqif yaradıcılığında bu dönüşü aydın ifadə edən başqa bir əsər isə onun “Görmədim” müxəmməsidir. Şairin ictimai məzmunlu əsərləri içəri-

sində mühüm yer tutan bu müxəmməsi Vaqif Məhəmməd bəy Cavanşirin hakimiyyəti illərində qələmə almışdır. Burada yaşadığı mühitdə həddindən artıq ədalətsizliklərə məruz qalan şairin etirazları, zəmanəsindən şikayətləri ifadə olunur.

Vaqif bu müxəmməsi yaşadığı mühitin və cəmiyyətin başdan ayağa qədər haqsızlıq üzərində qurulduğunu kəskin ifşa edən aşağıdakı beytlərlə başlayır:

*Mən cahan mülkündə mütləq doğru halət görmədim,
Hər nə gördüm əyri gördüm, özgə babət görmədim.*

Bu sətirlər Vaqifin ədalətsizlik hökm sürdüüyü bir cəmiyyətə olan etirazı, yaşadığı mühitə qarşı kəskin ittihamı idi. Daha sonra isə şairin həmin cəmiyyətin ayrı-ayrı nümayəndələrinə, sultanlara, dərvişlərə, ədalətsiz bəylərə, din xadimlərinə və sədaqətsiz dostlara olan sonsuz nifrəti ifadə olunmaqdadır:

*Nəfs əmmarə əlində sərbəsər olmuş əsir,
Həqqi batil eyləmişlər, işlənilir cürmi kəbir,
Şeyxlər şəyyad, abidlər əbusən qəmtərir,
Hiç kəsdə həqqə layiq bir ibadət görmədim.*

Belə bir zamanda qədircilməz insanlarla əhatə olunduğunu qeyd edən şair eylədiyi yaxşılıq əvəzinə həmişə pislik gördüyünü söyləyir, dostluq etdiyi insanların ədavətindən şikayətlənərək:

Bulmadım bir dost kim, ondan bir ədavət görmədim.

– deyir.

Cəmiyyətin özbaşınalığı, qanunsuzluq və ədalətsizlikləri ifşa edən bu şeirində şair

Müxtəsər kim böylə dünyadan gərək etmək həzər! –

deyərək bütün bunlara qarşı etiraz və nifrətini yekunlaşdırır.

Qeyd edildiyi kimi, bu əsər şairin Məhəmməd bəy Cavanşir tərəfindən gördüyü haqsızlıqların təsiri ilə qələmə alınmışdır. Lakin şeirdən aydın hiss olunur ki, Vaqif təkcə öz şəxsi narazılıqlarını ifadə etməklə kifayətlənmir, burada haqsızlıq üzərində qurulmuş ağıllı adamları zillətdə saxlayıb, alçaqları mötəbər hesab edən cəmiyyətin ədalətsizliyi, xanların şöhrət, hakimiyyət üçün apardıqları müharibə və qanlı siyasətə qarşı xalq etirazının ümumiləş-

dirilmiş bədii ifadəsi verilmişdir. Vaqifin şeirləri öz şəkli xüsusiyyətləri etibarilə də yenidir. Onun əsərlərində, xüsusən qoşmalarında dil son dərəcə bədii, canlı və sadədir.

Vaqif nə qədər şəhər mühitində yazıb yaratsa da, onun şeirlərində elat həyatından alınmış, kənddən gələn ifadələr daha mühüm yer tutur. O, “Quran oxuyan”, “üstündən, başından ənbər qoxuyan”, “əli polad iynəli” şəhər qadınlarını təsvir etsə də, bənzətmələri, təşbih və istiarələri kəndlə, kənd təbiəti ilə bağlıdır.

Şair gözəl saydığı hər şeyi həyatla, təbiət zənginlikləri ilə müqayisədə verir. Beləliklə, şairin gözəllik meyarı kənd təbiətidir. Odur ki, onun

*İxtilatı şirin, sözü məzəli,
Ellər yaraşığı, ölkə gözəli. –*

adlandırıdığı gözəllər yaşılbaş sonaya, sərxoş ceyrana bənzədilən, “gül bədən”, “qönçə ağız”, “kəklik yerişli”, “maral baxışlı”, “sona sığallı”, “şahmar saçlı” qızlardır ki, bu sifətlərin hamısı kənddən, xalq ədəbiyyatından gəlir. Məhz buna görədir ki, Vaqif yaradıcılığı öz növbəsində şifahi xalq ədəbiyyatına da qüvvətli təsir göstərmişdir. Onun əsərləri hələ XVIII əsrdən başlayaraq aşıklar və xanəndələr tərəfindən məclislərdə, yığıncaqlarda oxuna-oxuna davam etməkdədir.

Aşıqlar, xalq şairləri Vaqif irsini məhəbbətlə sevib onun yaradıcılığını yüksək qiymətləndirmişlər. Hələ şairin müasiri olan Aşıq Əli ona xitabən yazdığı şeirdə Vaqif yaradıcılığını belə qiymətləndirir:

*Bu əsrdə şairlərin xanusan,
Müdərrisə bərabərsən yəni sən.
Lütfün mədənisən, fəzlin kanusan
Eşidənlər sözün səminə gəlmiş.*

XIX və XX əsr aşıqlarının çoxu Vaqifin mövzularını təkrar etmiş, onun kimi qoşmalar yaratmağa çalışmış, onun qafiyələrini, rədiflərini və bədii ifadələrini dönə-dönə işlətməmişlər. Xüsusən Aşıq Ələsgərdən sonra məşhur ustad aşıq kimi tanınan Bozalqanlı Aşıq Hüseynin yaradıcılığında Vaqifin qüvvətli təsiri hiss edilir. Onun qoşmaları içərisində Vaqifin misralarına çox rast gəlmək olur.

Şifahi xalq şeirindən gələn və Vaqifin yaradıcılığında yüksək bir zirvəyə qalxan həyatsevərlik XVIII əsr Azərbaycan poeziyasının ən böyük nailiyyəti və üstünlüyüdür.

Vaqif şeir dilimizi ərəb, fars tərkiblərindən, müəmmalı ifadələrindən təmizləyərək canlı xalq dilinin obrazlı ifadələrindən istifadə etmək yolu ilə

sadələşdirmiş və zənginləşdirmişdir. Vaqifin poeziya dilimizə gətirdiyi yeniliklər bu günə qədər realist şerimizin inkişafı üçün əsas bir zəmin olmuşdur. Məhz buna görə də Vaqif şerinin realist istiqamətini görən M.F.Axundov Vaqif poeziyasındakı realizmə olan belə meyli yüksək qiymətləndirmişdir. Firudin bəy Köçərli isə onu milli şair adlandıraraq yazırdı: “Onun şeir və qəzəliyyatı bizim Azərbaycan türklərinə ziyadə xoş gəlir və hər nə onun qələmindən zühura gəlibsə... tamamisi ürəkdən və həqiqi həyatdan nəşət edən əsərlərdir. Milli şairlərimizdən onun kimi sadə və açıq lisanda və ana dilimizin şivəsində şeir və qəzəl yazan az olub”.

Vaqif özündən sonra gələn şerimizin inkişafına qüvvətli təsir göstərmişdir. Şairin əldə olan şeir inciləri də onun zəngin yaradıcılığı haqqında geniş danışmaq üçün imkan verir. Vaqif şerinin böyük həyatı qüvvəsini hiss edib ədəbiyyatımızın inkişafına göstərdiyi qüvvətli təsiri yüksək qiymətləndirən Firudin bəy Köçərli həsrətlə yazırdı: “Hərgah Vaqif və Vidadi kimi məşhur şairlər özgə millətlər arasında zühur etmiş olsaydılar, bişübhə indiyə kimi onların asar və əşəri dəfəat ilə çapdan çıxıb əbnayı-millət içərisində yayılmışdı. Onların qəbri üstündə nişangah qoyulmuşdu və vəfatlarının əlli və yüz sənəlik yubileyisi yomi alisi artıq cəlal və təntənə ilə yad olunmuşdu.”

Şairin abidəsi Azərbaycanın gözəl paytaxtında xalqımızın görkəmli sənətkarları sırasında əzəmətlə dayanır.

Vaqif irsi hələ şairin yaşadığı dövrdə diqqəti cəlb etmişdir. Vaqifin əsərləri ilk dəfə bir kitab şəklində toplanaraq 1856-cı ildə Teymurxanşurada “Vaqif və sair müasiri” adı altında çap etdirilmişdir.

Sonralar Vaqifin əsərlərini M.F.Axundov çap etdirmək istəmişdir. Axundovun topladığı materiallardan istifadə edən Adolf Berje həmin əsərləri 1867-ci ildə Leypsiqdə nəşr etdirmişdir. Vaqifin əsərlərini M.F.Axundovun tapşırığı ilə Hüseyin Əfəndi Qayıbov toplamağa çalışmışdır. Lakin onun topladığı əsərlər çap edilə bilməmişdir.

Vaqifin əsərləri 1908-ci ildə “Tazə həyat” qəzetinin müdiri Haşım bəy Vəzirov tərəfindən nəşr edilmişdir.

1925-ci ildə Səlman Mümtaz Vaqifin şeirlərindən bir hissə toplayaraq “Kommunist” qəzeti nəşriyyatında çap etdirmişdir. Yenə də şairin həmin müəllif tərəfindən toplanılan şeirləri 1937-ci ildə çap olunmuşdur. Vaqifin əsərlərinin elmi nəşri 1945-ci ildə Azərbaycan Elmlər Akademiyasının Nizami adına Dil və Ədəbiyyat İnstitutu tərəfindən nəşr olunmuşdur.

Bakıda Nizami muzeyi binasında Azərbaycanın görkəmli yazıçıları sırasında Vaqifə də heykəl qoyulmuş, böyük xalq şairi Səməd Vurğun Vaqifin şərəfinə bir sıra gözəl şeirlər yazmışdır. Səməd Vurğun öz şeirlərində Vaqifin əsərləri ilə tərbiyələndiyini də qeyd etmiş, ən yaxşı əsərlərindən hesab olunan “Vaqif” dramını da böyük şairin həyatına həsr etmişdir.

Vaqifin oxuculara təqdim olunan bu nəşri əlyazmaları əsasında tərtib edilmiş, 1937-ci ildə Azərənəşr tərəfindən Vaqifin çap edilmiş külliyyatı ilə müqayisə edilib düürütləşdirilmişdir. Təqdim edilən həmin kitabda Vaqifin bu vaxta qədər nəşr olunmamış bir sıra şeirləri başqa əlifbalarla XIX əsrin əvvəllərində yazıya alınmış əlyazmalarından köçürülmüşdür. Eyni zamanda Qaracadağlı Əndəlibin Leninqrada Şərşünaslıq İnstitutunun əlyazmaları şöbəsində saxlanılan əsərlərinin sonundakı əlavələrdən və Azərbaycan Elmlər Akademiyasında mövcud olan cünglərdən istifadə edilmişdir.

Beləliklə, bu elmi nəşrdə Vaqifin əsərlərinin mühüm bir hissəsi əhatə edilmişdir. Lakin bu heç də o demək deyildir ki, Vaqifin bütün əsərləri kitabda toplanmışdır. Çox ehtimal ki, xüsusi əllərdə olan və tədqiqatçılara çatmayan cüng və əlyazmalarında şairin çap edilməmiş əsərləri vardır.

Həmid Araslı

QOŞMALAR

O şux qəməzlərin, xəncər kirpiyin
Gündə olur yüz min qan qabağında,
Xumar-xumar baxan ala gözlərin
Gərəkdir verəsən can qabağında.

Qaşın qabağında sığallı birçək,
Sayə salmış üzə şölə mübarək,
Amma iki dəstə tər bənövşə tək
Qoymuş al yanağın yan qabağında.

Zülfündən qoxuşar gülü reyhanlar,
Qurban hər muyinə yüz min cavanlar,
Pişvazına gəlir huri qılmanlar,
Mələyik durmuşlar san qabağında.

Vaqif qurban zənəxdanın çahinə,
Şirin gülüşünə, xoş nigahinə,
Qul olasan belə xublar şahinə,
Durasan hər axşam, dan qabağında.

* * *

Xublar arığından yarımaq olmaz,
İgidin həmdəmi gərək çağ ola.
Bəstə boylu gərək, mina gərdənli,
Zülfi siyah, var əndamı ağ ola.

Səhər dura sürmə çəkə gözünə,
Birçəklərin həlqə qoya üzünə,
Cilvələyə, sığal verə özünə,
İşi, gücü gülüb-oynamaq ola.

Döşün açıb, əl dəyəndə yaxıya,
Ağ gülün bağına peykan toxuya,
Bədəninədən müşkü ənbər qoxuya,
Zülfü gərdənində bir qucaq ola.

Bir mayabud gərək, baldırı yoğun,
Sərasər ət basa dizin, topuğun,
Əl dəyəndə dura buğunbabuğun
Titrəyə, quyruqdan çox yumşaq ola.

Həyası üzündə, əqli başında,
Öldürə Vaqifi gözü qaşında,
Ya on üç, ya on dörd, on beş yaşında,
Nə ondan böyükrək, nə uşaq ola.

* * *

Bir sənəmin sinəsinə müştəğam,
Çox çəkirəm ahü zarı, şamama!
Mən ha qaldım həsrət, əlim yetişməz,
Sən get, gör cananı barı, şamama.

Mətləbidir bir növrəstə – könlümün,
Olmadı dərmanı xəstə könlümün,
Onun üçün bu şikəstə könlümün
Nə səbri var, nə qərarı, şamama!

Yaxa açıb ta ki, sinə göstərdin,
Sərasər bağrımı qana döndərdin,
Mənim dərdimdəndir sən də dərdir,
Rəngindir nə yavuz sarı, şamama!

Mənim yarım bir əcaib dilbərdir,
Üzü təzə güldür, zülfü ənbərdir,
Sanasan ki, iki qəndü şəkərdir
Qoynundakı qoşa narı, şamama!

Qurbanam Vaqifin bu xaməsinə
Ki, yazar dərmini dost naməsinə,
Yetə bilməz yarın şamaməsinə,
Olsa bu dünyanın varı şamama!

* * *

Can verib yüz minnət ilə almışam,
Göndərirəm səni yarə, şamama!
Tazə tağdan üzülübşən, oxşarsan
Yarın qoynundakı narə, şamama.

Cismin nə nazikdir, gül bədən kimi,
Bir xoş qoxun gəlir, yasəmən kimi,
Nədən saralıbsan sən də mən kimi,
Nədir dərdin, ey biçərə şamama?

Haqdır, səndə vardır xeyli nəzakət,
Yarın şamaması bir qeyri bəbət;
Qorxuram çəkəsən külli xəcalət
Dursan onla bərabərə, şamama.

Yarın şamaməsi oxşar şəkərə,
Heyran olur mələk, əgər göstərə,
Yaraşıqdır ağ sinəsi mərmərə,
Qılıb çox ciyərlər parə, şamama.

Giribandan naghah olandı aşkar,
Dağılır ağlın, huşum – hər nə var,
Xəstə Vaqif tifil kimi qan ağlar,
Neçun qılmazsan bir çarə, şamama?

* * *

Bənəfşə tək ənbər zülfün buy verir,
Hər yuyub sərəndə həvayə, Zeynəb!
Onun ətrin dimağımdan üzməsin,
Əmanət et badi-səbayə, Zeynəb!

Qaşa vəsmə, gözə sürmə çəkəndə,
Siyah zülfü dal gərdənə tökəndə,
Sallanıban kəklik kimi səkəndə,
Oxşarsan yaşılbaş sonayə, Zeynəb!

Səni sevən çox bəlayə tuş olur,
Əql gedir başdan, fəramuş olur,
Avazın gələndə can bihuş olur,
Qurbanam o nazik sədayə, Zeynəb!

Yanağı lələsən, qaməti dalsan,
Ağzı şəkər, dili, dodağı balsan,
Sanasan ki, yorğun, vəhşi maralsan,
Olubsan yaraşlıq obayə, Zeynəb!

Sənsən padişahı, xanı Vaqifin,
Əqli, huşu, din-imanı Vaqifin,
Həsərətindən çıxdı canı Vaqifin,
Nolur ki, gələsən burayə, Zeynəb!

* * *

Gəl, ey qələbəyi Məhəmmədخان bəy,
Əgər səyyad isən, bərəni saxla!
Nağaraxananın yolların gözlə,
Boşşalıdan gələn dərəni saxla!

Evlərdə məst, başmaq satanı qoyma,
Çaxır içib sərxoş yatana qoyma,
Özünə qardaşlıq tutana qoyma,
Qonaq üçün çörək verəni saxla!

Dost dostun yolunda düşər ziyana,
İgid gərək tab gətirə dayana,
Nağaraxanadan bir az bu yana,
Zalım, [sən] cəhd eylə oranı saxla!

Sən mənim sözümə heç gətirmə şək,
Bizim evlərdə də gəl görün tək-tək,
Dirrik-tərəvəzə yaxşı keşik çək,
Kişniş, şüyüt, təzə tərəni saxla!

Ağqız oğlu Piri, sən məni əkmə,
Özgənin yurdunda o damı tikmə,
Qeyri gözəllərdən heç fikir çəkmə,
Sən elə o gözü çərəni saxla!

* * *

Xeyli vaxtdır ayrılmışıq yar ilən,
Gördük, amma tanışmadıq, ayrıldıq,
Qaldı canda gizli-gizli dərdimiz,
Bircə kəlmə danışmadıq, ayrıldıq!

Qərib-qərib durduq biganələr tək,
Soyuq-soyuq baxdıq divanələr tək.
Dönmədik başına pərvanələr tək,
Eşq oduna yanımadıq, ayrıldıq!

Yarım saat bir arada qalmadıq,
Eşq atəşin canımıza salmadıq.
Yalvarıban yarın könlün almadıq,
Elə getdi, barışmadıq, ayrıldıq!

O zaman ki, aşnalığı tərək etdik,
Cüda düşdük, xeyli ciyər bərkitdik,
Aralıqdan könül quşun ürkütdük,
Bir-birilə qonuşmadıq ayrıldıq!

Vaqif sevdi bir iqrarsız bivəfa,
Bada getdi tamam çəkdiyi cəfa,
Görüşübən eyləmədik xoş səfa,
Qucaqlaşib, sarışmadıq ayrıldıq!

* * *

Olmayaydı belə səfərə çıxmaq,
Biz yar ilə danışmadıq, ayrıldıq.
Halallaşib, hümmətləşib dost ilə,
Təmənnəşib görüşmədik, ayrıldıq.

Bilməm, kimə deyim dərdim neçəsi,
Yarın tər məməsi, sinə haçası.
Yuxu məni aldı gələn gecəsi,
Gül üzündən öpüşmədik, ayrıldıq.

Biz doymadıq yarın şirin dilindən,
Şəkər parçasından, ləbi-balından,
Mina gərdənindən, incə belindən,
Hayıf oldu, sarışmadıq, ayrıldıq.

Vaqifəm, üstümə gəlməz xas əli,
Silinmədi heç könlümün pas əli.
Nə müddətdir, canan bizdən kəsəli,
Könlün alıb barışmadıq, ayrıldıq.

* * *

Bir cavan tazədən gəlib ərsəyə,
Əcayib oğlandır, adı Məhəmməd.
Zahirin özü tək pak imiş əsli,
Ola bilməz heç evladi-Məhəmməd.

Yeni gəlib xətti, tər bənövşə tək,
Qaşı, gözü elə baxdıqca göyçək,
Danəndə, fəhmidə, qabilü zirək,
Sahibcamal, söz ustadı Məhəmməd.

Sərxoş oturanda əlində sazı,
Bənd edir quşları göydə avazı,
Yeni yetən igidlərin şahbazı,
Sanasan ki, bir sonadı Məhəmməd.

Qələmdə, qılıncda, sazda, sədədə
Bərabəri yoxdur dəri-fənədə,
Mehrü məhəbbəti həddən ziyadə,
Göstərir çox etiqadı Məhəmməd.

Məşhər hekayəti müşkül hekayət,
Ya həzrəti-rəsul, eylə inayət,
Vaqifəm – qulami-şahi-vilayət,
Eylə mənə bir imdadı, Məhəmməd.

* * *

Duruban eşqilə gūzar eylədim,
Bir pərinin oldum mehman evində.
Zərrəcə görmədim hörmət, izzətin,
Qaldım elə, peşman-peşman evində.

Ta ki, məni gördü ol qəlbi qara,
Çəkdi yaşmağını o gül rüxsara,
Döndərdi üzünü, tutdu divara,
Sanasan ki, yoxdur insan evində.

Dodağı şəkərdir, göftarı şərbət,
Nə fayda, eyləməz şirin məhəbbət.
Məxləsi ki, yoxdur onda bir ləzzət,
Boldur elə acı qəlyan evində.

Kəçmə o dilbərin sən otağından,
Tər bənəfşə qoxar hər bucağından,
Sanki bir guşədir cənnət bağından,
Açılıbdır güli-əlvan evində.

Vaqif, bir kimsə ki, bizdən yaşına,
Yəqin bil ki, bizlən olmaz aşına,
Gəldiyimiz heç gəlmədi xoşuna,
Tapdım mən halını ürfan evində.

* * *

Siyahtel görmədim Kür qırağında,
Məgər heç yaşılbaş olmaz bu yerdə?
Tər lan könlüm yenə uca dağlara
Havalanıb, hərgiz qonmaz bu yerdə.

Bu diyarda kəlağay yox, katan yox,
Sinəm buta, müjgan oxun atan yox,
Sərxoş durub bir nəzakət satan yox,
Heç sövdagar fayda bulmaz bu yerdə.

Bəzək bilməz bu diyarın göyçəyi,
Tanımaz al çarqat, zərrin ləçəyi,
Ağ buxaq altından həlqə birçəyi
Tər məmə üstündən salmaz bu yerdə.

Yarın xəyalilə bu gün mən şadəm,
Qəribliyə düşsəm, qan ağlar didəm.
Pərisi yanında olmayan adəm
Nə yaxşı sağ qalır, ölməz bu yerdə.

Desələr ki, Vəqif, nə oldu sənə,
Rəngi–ruyin dönüb heyvaya genə,
Əli tər məmədən üzən kimsənə
Sarıban necə solmaz bu yerdə.

* * *

Bu gün bir əcayib gözəl sevmişəm,
Beləsi olammaz heç vilayətdə,
Sanasan ki, camalından nur yağır,
Yaranıbdır, yarəb, nə xoş saətdə.

Al çarqatdan yaşmaq tutub çənəyə,
Simin yaraşdırıb zər nimtənəyə,
Deyildir bərabər heç kimsənəyə,
Xubların şahıdır şənü şövkətdə.

Gülabilən zülfün cığasın əyər,
Üzünə baxanda qan olur ciyər,
Göydən yerə enmiş mələkdir məgər,
Yoxsa insan olmaz belə surətdə.

Biləyi, bazusu, hər bəndi gözəl,
Gərdəndə zülfünün kəməndi gözəl,
Ayna tutdu, durdu bəzəndi, gözəl,
Sallandı, görəsən, nə qiyamətdə.

Sona cığası tək sərində teli,
Ağ gül yarpağı tək ayağı, əli,
Cismi dolu, nazik bədəni, beli,
Görməmişəm dilbər bu nəzakətdə.

Ayrıydın obasından, elindən,
Bir xəlvətdə tuta idin əlindən,
Əməydin ağzından, şirin ləbindən,
Görəydin necədir dadda, ləzzətdə.

Növcəvanlar qoy həmişə var olsun,
Amma ki, bizlərdən xəbərdar olsun.
Vaqifin duası sənə yar olsun!
Səni haqq saxlasın ömrü dövlətdə.

* * *

Bir xəlvət yer ola, əğyar olmaya,
Onda söhbət edək ikimiz belə.
Əl-ələ tutuşub deyək, gülüşək,
Tutaq bir xoş ülfət ikimiz belə.

Qol-boyun oturaq, sürtək üz-üzə,
Baxaq bir-birmizə göz süzə-süzə.
Gah-gah qucaqlaşib köyüs-köyüsə
Görək ləbdən ləzzət ikimiz belə.

Sürmələnsin ala gözlər şux olsun,
Siyah kirpik ucu almaz ox olsun,
Səg rəqiblər aralıqdan yox olsun,
Gəzək bir fərağət ikimiz belə.

Doyunca zövq ala nazü qəmzədən,
Əndişə çəkməyək heç bir kimsədən,
Hər gecələr, şirin-şirin, sübhətən
Eyləyək hekayət ikimiz belə.

Vaqif, yardan eşit gələn cavabı,
Açaq üzdən, gözdən tamam niqabı,
Gəh-gəh içib sərxoş olaq şərabi,
Gündə sürək vəhdət ikimiz belə.

* * *

Ağla gözüm, ayrılırsan canandan,
Hər kəsi ki, görsən, şikayət eylə!
Öldün getdin, bəlkə yarı görmədin,
Kəbəyi-kuyini ziyarət eylə!

Sən mənim cananım, ruhi-rəvanım,
Ləbləri şirinim, qönçə dəhanım,
Bir saat görməsəm, tuti zəbanım,
Qopacaq başıma qiyamət eylə!

Vaqif bir şeydadır, dolanır bağı,
Xəstədir, dərmanı – dilbər dodağı.
O alma yanağı, büllur buxağı,
Allah, bədnəzərdən səlamət eylə!

* * *

Ey süsən sünbülüm, al zənəxdanlım,
Qurban olsun lalə, gül ilən sənə.
Bu neçə gündür ki, səndən ayrıyam,
Sanasan həsrətəm il ilən sənə!

Deməli çox gizlin dərdi-dilim var,
Qorxuram ki, deyim, eşidə əğyar,
İstərəm ki, yazam göndərəm, ey yar,
Səhər oğrun əsən yel ilən sənə!

Ağzı piyaləsən, gərdəni mina,
Nazik əllərində innabı həna,
Səni görən deyər, yaşılbaş sona,
Ucu həlqə, siyəh tel ilən sənə!

Çoxlar sənə iyma ilən baş əyər,
Mum tək ərir, olsa bağı daş əyər,
Tuba görsə, ikram eylər, baş əyər,
Bu gözəl boy ilən, bel ilən sənə!

Yadıma düşəndə zülfün ənbəri,
Qüllab girər ciyərimdən içəri,
Mən şaham, ey gözəllərin sərvəri,
Qurbanam Vaqif tək qul ilən sənə!

* * *

Sərv boylum, bir çıx, görüm boyunu,
Onda qurban edim canı mən sənə.
Qaşlarının tağı qıbləğahımdır,
Fəda qılım din–imani mən sənə.

Adam gərək görsün həqqi arada,
Hanı sənini kimi bir pərizada,
Mələkdən də səni billəm ziyada,
Tay etmənəm heç insanı mən sənə.

Baxmaq ilə doymaq olmaz üzündən,
Danışanda şirin–şirin sözündən,
Onun üçün göz kəsmərəm gözündən
Müştağam, ey şəkər kanı, mən sənə.

Qaşa, gözə sürmə nə gözəl çəkdin,
Cilvələnilib zülfə həm seyqəl çəkdin,
Sən nə üçün axır məndən əl çəkdin?
Eyləməzdim bu gümanı mən sənə.

Gözəl sən tək belə şuxü şən gərək,
Həmdəmi də həm özünə tən gərək,
Sənə Vaqif kimi dərd bilən gərək,
Layiq görməm hər nadanı mən sənə.

* * *

Sənsən, ey nazənin, gözəllər şahı,
Ola bilməz kimsə bərabər sənə.
Sərxoş durub sallananda hər yana,
Mat qalır, ey sərvi, sənubər sənə.

Baxdıqca baxışın şirin, gözün şux,
Bir əcəb cavansan nəzakətin çox,
Kamalında, camalında eyib yox,
Pərvərdigar vermiş hər hünər sənə.

Söz yox zənəxdana, zülfə, yanağa,
Qamətə, gərdənə, qaşa, qabağa,
Bir şirin dilbərsən başdan ayağa,
Nə nabat bənzəyir, nə şəkər sənə.

Ya bədrələnmiş bir mahi-tabansan,
Ya cənnət bağında güli-xəndansan,
Ya mələksən, ya da huri qılmansan
Ey sevdiyim, insan kim deyər sənə?

Çoxlar getdi iltimasa, gəlmədin,
Üzüm üstə qədəm basa gəlmədin,
Vaqif öldü, neçün yasa gəlmədin?
Ya zahir olmadı bu xəbər sənə?

* * *

Doldu dimağıma zülfün ənbəri,
Valeh oldu könül həvadən sənə.
Əlim yetməz – namə yazıb dərdimi
Göndərirəm badi-səbadən sənə.

Oturuşun gözəl, duruşun gözəl,
Sallanışın gözəl, yerişin gözəl,
Xoyun, xülqün gözəl, hər işin gözəl,
Bəxş olub bu xubluq xudadən sənə.

Dodaqların oxşar ləli-Yəmənə,
Yada düşdü, bağrım qan oldu yenə,
Siyah tel düzürsən bəyaz gərdənə,
Düşübdür bu qayda sonadən sənə.

Fikrü xəyalındır könlüm ziynəti,
Şirin sözlərindir ağzım ləzzəti,
Sənsən mənim ömrüm, günüm vəhdəti,
Yetişməsin, ya rəb, bəladən sənə.

Qəm evində saldın küncə Vaqifi,
Eylədin muyindən incə Vaqifi,
Neçün incidirsən munca Vaqifi,
Nə hasil bu cövrü cəfadən sənə?

* * *

Sıgallanıb-sıgallanıb siyah zülf,
Nə gözəl düşübdür üzə, Fatimə!
Can alırsan yenə, bu nə sürmədir
Çəkibsən ol xumar gözə, Fatimə!

Mən mayiləm sənin zənəxdanına,
Həlqə-həlqə zülf-pərişanına,
Cəvahirilər xərc eylərəm şanına,
Əgər müştəq olsan sözə, Fatimə!

Can mülkünə verməm saçının dəngin,
At canıma kirpiklərin xədəngin,
Ta ki, gördüm yanağının mən rəngin,
Düşmüşəm bir oda, közə, Fatimə!

Yay kimi nə gözəl çəkibsən qaş,ı,
Ona söz yox, hər nə desəm yaraş,ı,
Sənə peşkəş etmənəmmi can-baş,ı;
Neçün bir gəlməzsən bizə, Fatimə?

Eşqin atəşidir məni əridən,
Can üzüldü baxa-baxa geridən,
Dönmüşəm mələkdən, tamam pəridən,
Vaqifəm, sevmişəm təzə Fatimə!

* * *

Saçın zəncirinə könül bağladım,
Məcnun kimi düşdüm dağa, Fatimə!
Neçün məni görcək sərxoş ötürsən,
Bir baxmazsan sola-sağa, Fatimə!

Özün pəri, xülqü xoyun fəriştə,
Harda olsan ora dönər behiştə,
Sən gərəkdir gündə çıxasan gəştə,
Gül düzəsən gül buxağa, Fatimə!

Haçanacan canım odlara yaxım,
Hər tərəfə daşqın sellər tək axım.
Çox müştəqəm aç üzünü, qoy baxım
Ənbər zülfə, gül yanağa, Fatimə!

Layiq deyil sənə nakəsü biqəm,
Adam gərək ola adama həmdəm.
Canım çıxar səni görməsəm bir dəm,
Getmə məndən sən uzağa, Fatimə!

Vaqif səni sevdi xublar içində,
Bir təzə qönçəsən gülzar içində,
Söz danışmaq olmaz əğyar içində,
Gəl çəkilək bir qırağa, Fatimə!

* * *

Bir üzü gül, rəngi lalə, zülfü tər,
Gəştə çıxıb, dərər təza bənəfşə.
Dəstə-dəstə sancıb buxaq yanına,
Yaraşındır o şahbaza bənəfşə.

Cismi mərmər, həlqə zülfləri qara,
Onu görən məcnun olur – avara,
Hörüb saçlarını, salıb qatara,
Düzüb telə, həm qotaza bənəfşə.

Yaşı on səkkizə yenicə yetmiş,
Gözəllikdə tamam xəlqi mat etmiş,
Gəştə çıxmış – yar gəldiyin eşitmiş,
Dağa salıb bir avaza bənəfşə.

Göysün açıb, ağ qolların çırməsın,
Elə gəzsin, onu rəqib görməsin,
Əğyar ilən çıxıb seyrə, dərməsin,
Layiq olmaz anlamaza bənəfşə.

Sən sallanıb qabağımdan gedəndə,
Hərgiz qalmaz səbrü ixtiyar məndə.
Vaqif zülflərini tərif edəndə,
Gərəkdir ki, əvvəl yazı: bənəfşə.

* * *

Bir gözəl ki, şirin ola binadan,
Yüz il getsə onun dadı əksilməz.
Təzəliyi, köhnəliyi bir olur,
Gövhər tək qiymətdə adı əksilməz.

Gözəllikdən düşməz heç əsilzadə,
Günbəgün qaməti dönər şümşada,
Mehrü məhəbbəti olur ziyada,
Etibarı, etiqadı əksilməz.

Nə qədər ki, yüzə yetirsə yaşı,
Ta ki, həkdən düşsə, titrəyə başı,
Genə can almağa gözilə qaşı,
Qəməsinin heç cəlladı əksilməz.

Cövhəri pak olur təzə cavandan,
Hərgiz əl götürməz şövkətü şandan,
Müjgan xədənglərin keçirir candan,
Peykanının heç poladı əksilməz.

Vaqif, istər isən görəsən ləzzət,
Gəl sev bir dərd bilən, əhli-məhəbbət.
Növcavanlar sevən heç olmaz rahət,
Gecə-gündüz heç fəryadı əksilməz.

* * *

Sərasər bir yerə yığılsa xublar,
Sənin bir muyinə tay ola bilməz.
Günəş tək şölə verər camalın,
Belə gözəllikdə ay ola bilməz.

Heç gözəli sən tək şux görməmişəm,
Nə fayda, hüsnünü çox görməmişəm.
Uzun kirpiyin tək ox görməmişəm,
Qaşların tərzində yay ola bilməz.

Həsərətindən bağrım qan ilə dolub,
Heyva tək rəngim saralıb-solub,
Bu xubluq ki, həqdən bəxş olub,
Heç kimsəyə belə pay ola bilməz.

Qəddin şahbaz, ağ bədənin səmən tək.
Yanağın lalədən ziyada göyçək.
Ustad səni çəkib manəndi-mələk,
Bundan artıq həqqü say ola bilməz.

Vaqifəm, mən sənə heyran olmuşam,
Qaşların yayına qurban olmuşam,
Dərdindən didəsi giryan olmuşam,
Qanlı yaşım kimi çay ola bilməz.

* * *

Dəhanın sədəfdir, dişlərin inci,
Sanasan ağızın püstədir, ay qız!
Xumar gözlərini sevəndən bəri,
Dərdə düşüb canım xəstədir, ay qız!

Sərasər əndamın təzə qar kimi,
Zülfün gərdənində şahimar kimi,
Rəngi bəyaz, özü xırda nar kimi,
Qoynundakı əcəb nəstədir, ay qız!

Niqab çəkib məndən yaşınma, zalım,
Pərişan olubdur mənim əhvalım,
Əqlü huşum mənim, fikrü xəyalım
Şux gözdə, qəməzdə bəstədir, ay qız!

Cəmalın günəşdir, qəmərdir üzün,
Şəkərdir dəhanın, şirindir sözün,
Yağdır müjganın, cadudur gözün,
Cəllad kimi qəməzən qəsdədir, ay qız!

Vaqifəm, mən Məcnun, sən mənim Leylim,
Baxdıqca, gözümdən tökürəm seylim,
Mən sənə mailəm, səndədir meylim,
Demə, səndən qeyri kəsdədir, ay qız!

* * *

Çoxdan bəri yarın fərağındəyəm,
Nə olaydı bir buraya gələydi,
Çəkəydi könlümü künci-zülmətdən,
Döndərəydi üzün ayə, gələydi.

Görməyə-görməyə gülüzarımı,
Bülbül tək artırdım ahü zarımı.
Təbibim oluban bu azarımı
Yetirəydi bir dəvayə, gələydi.

Gedibən kuyində qıllam şivəni,
Yığaram başıma dostu, düşməni,
O ha billəm gəlməz görməyə məni,
Barı, gəndən tamaşayə gələydi.

Ünümdən titrədi tamam vilayət,
Elə sandılar ki, qopdu qiyamət,
Nə qayım durubdur ol sərv-i-qamət,
Tərpənəydi, bir lərzayə gələydi.

Cəm olsa yanımda tamam sənəmlər,
Dağılmaz könlümdən fikrü ələmlər
Ayağa salıbdır Vaqifi qəmlər,
Baş çəkəydi binəvayə gələydi.

* * *

Bədənini gül yaradan ilahi,
Sərasər ətrini ənbər eylədi,
Gözəllikdə kimdir sənə tay ola,
Hüsnün mələkləri çəkər eylədi.

Surətini çəkdi ol gün ki, nəqqaş,
Cəmalını qıldı hər gözəldən baş.
Cəbininə qoydu bir müqəvvəs qaş,
Siyah kirpiyini xəncər eylədi.

Zülfünü bənzətədi müşkin kəməndə,
Ucun həlqə qoydu sibi-zəğəndə,
Ləbiyin ləzzətin bənzətədi qəndə,
Dəhanını şəndü şəkkər eylədi.

Səni xəlq eylədi gül dəstəsi tək,
Pəridən əlasan, mələkdən göyçək,
Cismindir münəvvər ağü nazikrək,
Ol səmən sinəni mərmər eylədi.

Ey gözəllər şahı, kərəm et mana,
Baxmagilən hərgiz əğyardan yana,
Şükr olsun Allaha – Vaqifi sana
Qapında qulami-kəmtər eylədi.

* * *

Badi-səba, bir xəbər ver könlümə,
Ol güli-xəndanım neçün gəlmədi?
Xəyalım şəhrini qoydu viranə,
Sərvərim, sultanım neçün gəlmədi?

Sərxoş yerişinə qurban olduğum,
Görməyəndə dəli-devran olduğum.
Mina gərdəninə heyran olduğum,
Sərvi-xuramanım neçün gəlmədi?

Qaşı kaman, kirpikləri qəməlim,
Ağzı şəkkər, dodaqları yeməlim,
Əlvan kəlağaylı, bəyaz məməlim,
Sinəsi meydanım neçün gəlmədi?

Mehrabü mənberim, Kəbeyi-ülyam,
Əqlim, huşum, canım, həm dinim, dünyam,
Elim, günüm, obam, Misrü Züleyxam,
Yusif-i-Kənanım neçün gəlmədi?

Nəsrin binaguşlum, bənəfsə muylum,
Pərilər tələtim, mələik xoylum,
Büllur lətafətim, sənubər boylum,
Huriyü qılmanım neçün gəlmədi?

Ağzı xeyir sözlüm, dili diləklim,
Tər qollum, ağ əllim, gümüş biləklim,
Qarıçqay cilvəlim, tavus bəzəklim,
Libası əlvanım neçün gəlmədi?

Vaqif, ilə döndü bir saətimiz,
Nə səbrimiz qaldı, nə taqətimiz.
Bu gündən belədir qiyamətimiz;
Gəlmədi cananım, neçün gəlmədi?

* * *

Siyah telli bir sənəmin ucundan
Badə getdi din-imanlar, əfəndi!
Ol oda ki, mən düşmüşəm yanıram,
Düşməsin heç müsəlmanlar, əfəndi!

Könül deyil sən gördüyün havada,
Dərdim olur gündən-günə ziyada,
Hər zaman düşəndə ləbləri yada,
Tökülür gözümdən qanlar, əfəndi!

Bilməm nə nəhs gündə çıxdım bu dağa,
Bir lələ üzündən düşdüm irəğa,
Yana-yana qaldım belə fərağa,
Bərbad olsun ol zamanlar, əfəndi!

Mənim meylim yoxdur sultandan, xandan,
Yarımın arzusun saxlaram candan.
Xalq da bilir, mənim könlümdür ondan
Olsa yüz min növcavanlar, əfəndi!

Molla odur hər nə görsə kitabda,
Onu şərh eyləyə haqda-hesabda,
Vəqif deyir sənə, mənə bu babda,
Hələ azdır bu divanlar, əfəndi!

* * *

Boyun surahıdır, bədənin büllur,
Gərdənin çəkilməmiş minadan, Pəri!
Sən ha bir sonasan, cüda düşübsən
Bir bölük yaşılbaş sonadan, Pəri!

İxtilatın şirin, sözün məzəli,
Şəkər gülüşündən canlar təzəli,
Ellər yaraşığı, ölkə gözəli,
Nə gözəl doğubsan anadan, Pəri!

Üz yanında tökülübdür tel nazik,
Sinə meydan, zülf pərişan, bel nazik,
Ağız nazik, dodaq nazik, dil nazik,
Ağ əllərin əlvən hənadan, Pəri!

Avçısı olmuşam sən tək maralın,
Xəyalımdan çıxmaz hərgiz xəyalın.
Ənliyi, kirşanı neylər camalın,
Sən elə gözəlsən binadan, Pəri!

Günəş təki hər çıxanda səhərdən
Alırsan Vaqifin əqlini sərdən.
Duaçınam, salma məni nəzərdən,
Əksik olmayasan sənadan, Pəri!

* * *

Cəmalın gözümdən nihan olalı,
İstərəm baxmayım dünyayə, Pəri!
Xəyal eylədikcə o sərv qəddin,
Dönər qanlı yaşım dəryayə, Pəri!

Olsalar yüz mələk, yüz huri qılman,
Yüz mina gərdənli, zülfü pərişan,
Yüz lalə yanaqlı, ləbləri mərcan,
Könül dönməz səndən kimsəyə, Pəri!

Sən gedəli, mən ziyadə ağlaram,
Vermişəm ömrümü bada, ağlaram,
Hər düşəndə qəddin yada, ağlaram,
Ünüm çıxar ərşi-ələyə, Pəri!

Səndən ayrı bağrım kababa dönmüş,
Yıxılmış dil şəhri xəraba dönmüş,
Firqətin damu tək əzaba dönmüş,
Didarın cənnətül-məvayə, Pəri!

Bir görədim sənin gül cəmalını,
Cadu gözlərini, yay hilalını,
Müənbər saçını, hindu xalını,
Yetərdi hər dərdim dəvayə, Pəri!

Peyvəstə qurulsun qaşın kamanı,
Oxların sinəmdən keçsin nihanı,
Gül bədənin heç görməsin yamanı,
Lütf eylə Vaqifi-şeydayə, Pəri!

* * *

Ey huri liqalım, mələk simalım,
Gözəllikdə olmaz kimsə sən kimi!
Al yanağın hələqə-hələqə yanında
Bənəfşə zülflərin – yasəmən kimi.

Gərdənində tellər nə gözəl teldi,
Onların məskəni o nazik beldi,
Nə səngi-mərmərdi, nə bərgi-güldi,
Bu ağ əndam kimi, bu bədən kimi.

Qamətin tək heç bir qamət biçilməz
Dodaqların tər qönçədən seçilməz,
Bülbül cəh-cəh vurub güllər açılmaz,
Belə şirin-şirin sən gülən kimi.

Nə xoş sitəmkarsan zalimü xunxar,
Onun üçün səndən çox gileyim var,
Bilmənəm ki, sənə nə demiş əğyar,
Xəyalındır məndən genə gen kimi.

Vaqifi möhnətü fərağə salma,
Əğyarın sözünü qulağə salma,
Məni öz dərinədən qırağə salma,
Heç aşiq tapılmaz sənə mən kimi.

* * *

Badi-səba, bir xəbər ver könlümə,
Görüm o yanağı lalə gəlirmi?
Həsretindən könül dönübdür qana,
Baş çəkməyə bizim halə gəlirmi?

Sallananda eylər nazü qəmzələr,
Üz döşər payinə görən kimsələr,
Qaşa-gözə çəkmiş siyah sürmələr,
Sığal verib xətti xalə, gəlirmi?

Allah muradını versin o yarın,
Rəqibi kuyindən sürsün o yarın,
Mübarək guşuna, görsün o yarın,
Mən çəkdiyim ahü nalə gəlirmi?

Ox kirpiyin ucu a yaşa dönmüş,
Gözlərin cəlladı tamaşa dönmüş,
Səg rəqibin canı nə daşa dönmüş,
Bir zəvalə gör həvalə gəlirmi?

Vaqifəm, yarıdım dosta, düşməne,
Ta ki, cünun oldum yetişdim sənə.
Sənin təkı gözəl sevən kimsənə
Dəxi əqlə, bir kəmalə gəlirmi?

* * *

Bu necə zülmdür mənə eylərsən,
Adam məgər bir insafa gəlməzmi?
Bir gün görərsən ki, vallah, ölmüşəm
Bu qədər dərd çəkən axır ölməzmi?

Xublarmın bəzisi necə zad olur,
Yarın qəmgin qoyar, özü şad olur.
Bir sevgi ki, sevgisindən yad olur,
Məgər onun yaxşılığın bilməzmi?

Xublarda adətdir, nəzakət satar,
Genə xəyalını xəyala qatar,
Gözəl olan məgər başın dik tutar
Aşiqinə doğru heç əyilməzmi?

Eşq oduna yandı canım sərbəsər,
Allaha bax, ey zalimü sitəmkər,
Aşiqinə qanlar ağıladan dilbər
Rəhmə gəlib göz yaşını silməzmi?

Bir pəri olaydı bu dəmdən ötrü,
Özün öldürəydi adəmdən ötrü,
Qədr bilən yaxşı həmdəmdən ötrü
Vaqif, can üzülür, bəs üzülməzmi?

* * *

Nədən küsüb təbi nazik olan yar,
Bilmənəm ki, buna nə çarə gərək?
Nə deməkdir dost – dostundan əyilmək,
Gərəkdir düzələ yol, ara gərək.

Görəsən, nə demiş rəqibi-bipir,
Yar olubdur məndən habelə dilgir,
Mən ondan etmərəm canımı təqsir,
Amma ki, özündən işarə gərək.

Ətəkliyi altun, qəsabəsi zər,
Çəhrayı çarqatı qəddə bərabər,
Başında bərq vurur gün kimi zivər,
Onu görən düşə odlara gərək.

Əşrəfindən üzlük üzündə göyçək,
Boğazı altında sığallı birçək,
Qabaq belə bəyaz, yanaq lalə tək,
Göz ala gərəkdir, qaş qara gərək.

Oxuyub Vaqifin həm əzzəlindən,
Şirin qafyəsindən şux qəzəlindən,
Durub öpüb ayağından, əlindən,
Barışmaq yalvara-yalvara gərək.

* * *

Açıqbaşda əgər olsa bir dilbər,
Onda bu nişanlar müəyyən gərək.
Əndamı ayinə, qəddi mötədil,
Siyah zülfü qamətinə tən gərək.

Yanağı laleyi-bahari kimi,
Ləbləri yaqutun kənari kimi,
Bir danə nasüftə mirvari kimi,
Başdan ayağadək ağbədən gərək.

Təmizlikdə ola meylü həvəsi,
Olmaya aşiqə nazü qəmzəsi,
Gül təki qoxuya nitqü nəfəsi,
Zülfü ya bənəfşə, ya səmən gərək.

Əl-ayağı qaidədə, disturda,
Saqi fərbeh, topuqları çuxurda,
Bir qat ət içində, sümüyü xırda,
Ağzı-burnu nazik, üzü gen gərək.

Növrəsidə, on dörd, on beş yaşında
Eyb olmaya kirpiyində, qaşında,
Həyası üzündə, əqli başında,
Qulluqda, söhbətdə müstəhsən gərək.

Tovus kimi cilvələnə hər səhər,
Bəzək verə camalına sərbəsər,
Dindirməmiş verə könüldən xəbər,
İşarə anlayıb hal bilən gərək.

Yaşadıqca cavanlana, enlənə,
Bir hicabda, bir pərdədə əylənə,
Nitqü nəfəsindən canlar dinlənə,
Şirin danışıban xoş gülən gərək.

Qövlü sadıq ola, hər feli həlal,
Bilməyə kim, fitnə nədir, məkrü al,
Şam kimi qabaqda dura nitqi lal,
Kəsilsə də başı, dınməyən gərək.

Vaqif, yaxşı canan gərək can üçün,
Nədir çox çalışmaq bu cahən üçün,
Bir gözəl lazımdır bizim xan üçün,
Vali qulluğunda ərz edən gərək.

* * *

Bulud zülflü, ay qabaqlı gözəlin,
Duruban başına dolanmaq gərək.
Bir evdə ki, belə gözəl olmaya,
O ev bərbad olub talanmaq gərək.

Əndamı ağ gərək, sinəsi mərmər,
Siyah zülfü qamətinə bərabər,
Qoynu içi guya müşklə ənbər,
Basdığı torpağı yalanmaq gərək.

Sərxoş durub sarayından baxanda,
Ağ gərdənə həmayillər taxanda,
Gözə sürmə, qaşa vəsmə yaxanda,
Canım eşq oduna qalanmaq gərək.

Çıxa sarayından canlar alan tək,
Xişmə gələ gəh-gəh qəhri olan tək,
Şahmar zülfü dal gərdəndə ilan tək,
Hərdəm tərənəndə bulanmaq gərək.

Vaqif, sənin işin müdam ah olsun,
Səg rəqibin ömrü qou kütah olsun.
Həmdəmsiz kimsənə əgər şah olsun,
Gədədir o kimsə dilanmaq gərək.

* * *

Getdim ala gözlü yarla danışam,
Dedi oğlan, dur get, söz vaxtı deyil.
Arif çoxdur, etmək olmaz işarət,
Oynatma qaşını, göz vaxtı deyil.

Cadu qəmzələrin mənən yağdır,
Bad əsir, zülfünü üzdən dağdır,
Bundan sonra öpüb, qucmaq çağdır,
İxtilat keçibdir, söz vaxtı deyil.

Vaqif deyir, yalvar yara, könlün al,
Bir busə diləyib, boynuna qol sal,
Ara xəlvət ikən, etmə qilü qal,
Tez ol, çıxdı canım, naz vaxtı deyil.

* * *

Bivəfasan, səndən üz döndərmişəm,
Yalançıya, biiqrara baxmaram.
Səni ox kirpiyə həsrət qoyaram,
Bağrın olsa para-para, baxmaram.

Harda görsən bir sevgili kimsənə,
İstər ki, xəyalın tez ona dönə.
Mənim yarım gərək baxa bir mənə;
Qeyri üzə baxan yara baxmaram.

Niqab çəkib üzə, xalı gizlərəm,
Siyah zülfü, rəngi-alı gizlərəm,
Qönçə tək gülcamalı gizlərəm,
Sallam səni ahü zara baxmaram.

Yanımda etibar sata bilməzsən,
Boynundan günahın ata bilməzsən,
Bizimlə ixtilat qata bilməzsən,
Danışma ki, o göftara baxmaram.

Vaqifi derlərdi çox gözəlsevən,
Elə bildim sən də onun kimisən,
Bildim indi, vallah, səndəkini mən:
Bivəfasan, biiqrara baxmaram.

* * *

Mən yenə xubların padişahından
Özümə dost bir nigarı tutmuşam.
Səyyad olub qurub məhəbbət torun,
Laçın gözlü xub şikarı tutmuşam.

Dal gərdəndən düşüb tutub dalı zülf,
Xoş göstərir zənəxdanı, xalı zülf,
Görməmişəm belə bir səfalı zülf,
Çox sünbülü-ənbərbarı tutmuşam.

Ağ üzündə siyah saçı bürməyi,
Dal gərdəndən düşüb baş endirməyi,
Miyanında saçın ucun hörməyi,
Bütün dünyada bu yarı tutmuşam.

Vaqifəm, görmüşəm bir türfə didar,
Çəkərəm görməyə bir də intizar,
Hər kəsin dünyada bir qibləsi var,
Mən də yönüm sənin sarı tutmuşam.

* * *

Harda görsəm bir şux, kaman qaşlını,
İstərəm canımı qurban eyləyəm.
Tutam zülfün ucun, dönəm başına,
Bağrımı oduna büryan eyləyəm.

Mən bilirəm qədrin sərxoş cavanın,
Hələqə-hələqə zülfün, tər zənəxdanın,
Bu gül əndamlının, sərv-i-rəvanın
Duram yerişinə seyran eyləyəm.

Mən onun dərdinə oldum mübtəla,
Şəmi-xiyalına o verir ziya,
Xublardan ki, mənə gəlsə hər bəla,
İstəməm ona mən dərman eyləyəm.

Xublara vermişəm din-imanımı,
Şövkətü şanıma, adü sanımı,
Cəllad tək gözləri alsa canımı,
Namərdəm, mən əgər aman eyləyəm.

Vaqifə rəhm eylə, bari ilahi,
Agah et dərdimdən ol üzü mahi,
Qədəm basıb bizə gəlsin nagahi,
Bir gecə mən onu mehman eyləyəm.

* * *

Bir  ndamı nəsrin, dodađı q n e,
Bir qaməti g lb n yara aşıqəm.
Olsa yüz  z  g l, girməz eynim ,
Mən ancaq bir g l zara aşıqəm.

Gecələr sübhədək eylərəm nal ,
Hərgiz düşməz könlüm özgə x yal ,
Bir gərdəni mina, ađzı piyalə,
Bir ləhcəsi  irinkara aşıqəm.

Bir buxađı turunc, sinəsi meydan,
Bir s z  cəvahir, mirvari d ndan,
Bir maral baxışlı, kirpiyi peykan,
Bir qaşları z lf qara aşıqəm.

Bir g l nd  l bl rind n bal axan,
Bir bəzənib sərxoş tovus t k çıxan,
Bir niqab altından p nhani baxan,
Bir  cayib xo g ftara aşıqəm.

Vaqifəm, bədəndən canım dađılır,
Məcnun kimi xanimanım dađılır,
Görməyəndə din-imanım dađılır;
Gecə-gündüz mən didara aşıqəm.

* * *

Bəhanə tutuban, bizdən gen gəzmə;
Sirr sözün yadlara deyən deyiləm.
Könül rəva görməz səni yad görə,
Səni özgəsinə qıyan deyiləm.

Arzum budur, gözüm tikəm gözüne,
Danışasan, qulaq verəm sözüne,
Ta ölüncə baxım günəş üzünə,
Arzum canda qalıb, doyan deyiləm.

Vaqif deyir, doymaz sevən sevəndən,
Ta ölüncə əl götürməyəm səndən,
Əbəs-əbəs nəçün qaçırsan məndən,
Mən ki, zalım, adam yeyən deyiləm.

* * *

Yenə məni yanar-yanar odlara,
Dağılmış ayrılıq saldı, sevdiyim!
Mən ha getdim möhnət ilə, dərd ilə,
Can sənin yanında qaldı, sevdiyim!

Siyah zülfün buxaq altda qayrılır,
Ala gözlər can almağa sayrılır,
Canandan ayrılan candan ayrılır,
Xalq içində bir misaldı, sevgilim!

Sərv qəddin sənubərə tən deyil,
Tamam sənin təkin gülbədən deyil,
Dəxi əzəlki tək sən görən deyil,
İndi halı yaman haldı, sevdiyim!

Qaşların qurulu yay tək çəkilir,
Kirpiklərin dəyir, ciyər sökülür,
Danışanda qəndü şəkkər tökülür,
Dilin, dodaqların baldı, sevdiyim!

Ol Xədicə haqqı, Səkinə haqqı,
Xeyrənnisə haqqı, Əminə haqqı,
Kəbə, Məkkə haqqı, Mədinə haqqı,
Dərdin bu Vaqifi aldı, sevdiyim!

* * *

Ey cavan qız, məndən belə gəzmə gen,
Mən sənün üzündə xalı sevmişəm.
Bənd olmuşam şirin-şirin sözüne,
Şəkkər dodağında balı sevmişəm.

Üzün ağ, dəyirmi, gözün məstana,
Baxışın bağrımı döndərdi qana,
Ağzın sədəf, dişlərin dir dürdana,
Əcayib cəvahir, ləli sevmişəm.

Qaşların çəkili yaylara dönür,
Ağlaram, göz yaşım çaylara dönür,
Bəzənir, illərə, aylara dönür,
Canlar alan bir maralı sevmişəm.

Həlqələnir zülfün buxaq yanında,
Yay qaşların ucu qulaq yanında,
Zənəxdan içində, yanaq yanında,
Qara telli bir xətalı sevmişəm.

Çox gözəlsən, amma xoyundur yaman,
Baxmazsan üzümə mənim çox zaman,
Vaqif deyir, sənün əlindən aman!
Mən biçərə nə havalı sevmişəm!

* * *

Ey üzü gül, qəddi tuba Safiyə,
Həsretindən mən şeydaya dönmüşəm.
Qaşların əyrisin yad eylədikcə,
Qamətim əyilib yaya dönmüşəm.

Sözün heç ayrılmaz mənim sözümdən,
Odlara yanışam özüm-özümdən.
Ol qədər yaş tökdüm iki gözümdən,
Dərya tək axıban çaya dönmüşəm.

Sən gözəlsən, gəşt edirsən bağ ilən,
Ağ gülə oxşarsan əl-ayağ ilən,
Günəş camallısan gül yanağ ilən,
Mən incəlib yengi aya dönmüşəm.

Gözün şuxdur sənin – bənzər cəllada,
Məni tərک eyləyib, uyma gəl yada,
Sən gər mənim olsan fəna dünyada,
Elə billəm, padişaha dönmüşəm.

Ləhcən, sözün bir əcayib ləhcədir,
İşin tamam şivə, nazü qəmzədir,
Mən Vaqifəm, kuyin mənə Kəbədir,
Şükri'llah, müsəllaya dönmüşəm.

* * *

İndən belə ölsəm, arzu çəkmənəm,
Şükr Allaha, arzumana yetişdim.
Dostun camalına nəzər eylədim,
Sanasan, tazədən cana yetişdim.

Siyah vəsmə zivər çəkibdir qaşa,
Onu görən gözlər istər qamaşa,
Bir ləhzə hüsnünə etdim tamaşa,
Behəmdülla, din-imana yetişdim.

Gözəllikdə bənzəyir Züleyxaya,
Yanaqları oxşar güli-həmraya,
Könül pərvaz etdi qalxdı havaya,
Yer üzündən asimana yetişdim.

Cari olub xublar gəlsə bittəmmam,
Olmaz belə gözəl, belə xoşəndam,
Qan ağlayıb, həsrət çəkən sübhü şam,
Bülbül kimi gülüstana yetişdim.

Hər dəm oynadanda gözü qaşını,
Gətirər firəngin tər savaşını,
Nə fayda, vermədim tez şabaşını,
Vaqif deyir, çox peşmana yetişdim.

* * *

Çox zamandır, yarın həsrətindəyəm,
Gələydi, bir onu barı görəydim,
Bülbül tək fəryadım çıxdı fələkə,
Cənnət iyli gülüzarı görəydim.

Basaydı üzümə gül ayağını,
Öpəydim üzünü, həm dodağını,
Gah açaydım ağ sinənin bağını,
Qoynundakı qoşa narı görəydim.

Gah alaydım gərdənini qucağa,
Gah üzüm sürtəydim zülfə, buxağa,
Gah da oturaydım qabaq-qabağa,
Danışaydı, xoş göftarı görəydim.

Bilirmola bağrımdakı yaranı,
Necə yaxmış mən tək günü qaranı,
Yar məndən kəsməzdi belə aranı,
Bu qoymayan kimdir, barı, görəydim.

Vaqifəm, hicrandır mənim məhşərim,
Gecə-gündüz canan olmuş əzbərim,
Kərəm eyləyibən gəlsə dilbərim,
Kəsilirmi ahu zarı görəydim?

* * *

Sevdiyim alaydı üzündən niqab,
Bir də baxıb o cəmalı görəydim.
Tamaşa edəydim qaşa, qabağa,
Hələ zülfü, xətti, xalı görəydim.

Olmuşam mən ona aşiqi-didar,
Tapılmaz bir belə gözləri xumar,
Ləbindən nuş etmək xəyalımda var,
Yar bilirmi bu xəyalı, görəydim.

O xublar sərvəri, sərxoş səlätin,
Açaydı sərəsər gözəl sūfatın,
Qoyaydı əməydim qəndin, nəbatın,
Ağzındakı şəkər, balı görəydim.

Könlünü ayna tək eyləyəydi pak,
Bir söz desəm, olmayaydı qəzəbnak,
Duraydı qarşımda sərxoş, sinəçak,
Xoşiqbaldır, o iqbalı görəydim.

Gah narın dərəydim, gah güllərini,
Gah siyah zülfünün sünbüllərini,
Gah da bir tutaydım ağ əllərini,
Vaqif dər, nə mülkü malı görəydim.

* * *

Əldə ayna, gözə sürmə çəkəndə,
Ala gözün bulağından öpəydim.
Zənəxdanın çevrəsindən, xalından,
Qələm qaşın qabağından öpəydim.

Zülf ilə bəzənib gələndə üzün,
Qəsd edir yenə can almağa gözün,
Vəsf-i-zəbanından çıxanda sözün,
Dilin, dişin, dodağından öpəydim.

Alaydım yaşmağın, açıb kəmərin,
Çıxarıb əynindən zərbağın, zərin,
İyləyib-ıyləyib zülfi-ənbərin,
Üzdən sonra buxağından öpəydim.

Gecə-gündüz duam budur Tarıma,
Nola səni sala bir güzarıma,
İyləyib-ıyləyib basam bağıma,
İki gülgəz yanağından öpəydim.

Vaqifin bağırını döndərdin közə,
Yar odur ki, yarın cövrünə dözə,
Yarım sallanıban gələndə bizə,
Düşübən əl-ayağından öpəydim.

* * *

Sənin təkisi siyah telli, gül üzlü,
Bu cümlə cahanda mən görməmişəm.
Ağzı nazik, qaşu uzun, qəddi düz,
Bir belə sinəsi gen görməmişəm.

Bir mah üzlü sevdim keçən sənədə,
Xırda xallar zənəxdanda, çənədə,
Vilayəti gəzdim, heç kimsənədə
Bir belə şövkətü şan görməmişəm.

Gözəllər içində türfə, ali şan,
Deyib, gülüb şirin-şirin danışan,
Çox görmüşəm siyah zülfü pərişan,
Amma ki, qəddinə tən görməmişəm.

Sədəf dəhanında dişlərin düri,
Dəyər bu dünyaya onun hər biri.
Ya mələksən, ya hurisən, ya pəri,
İnsanda sən təkisi can görməmişəm.

Xəncər kirpiyindən saçılır qanlar,
Sənə qurban yüz min qaşu kamanlar,
Durub sallananda üzülür canlar,
Vaqif dəyər belə xan görməmişəm.

* * *

Baxıb camalına qürur eyləmə,
Sən də bir yol-ərkan gözət, sevdigim!
Yarın dili şirin gərək, üzü xoş,
Edə aşiqinə izzət, sevdigim!

Gözəl çoxdur, mələk, pərizad da var,
Gəlsin görüm, hansı sən süfatda var.
Nə şəhdi-şəkkərdə, nə nəbatda var
Ləblərində olan ləzzət, sevdigim!

Həlqə qoy üzünə zülfi-pürtabı,
Görənlər bəyənsin, desin hesabı,
Altdan gülgəz, üstədən yaşıl türabı,
Bu rəng ilə özün bəzət, sevdigim!

Əndamın güldür, ey sənəm, sərasər,
İstərəm başına dönəm sərasər,
Dəlik-dəlik oldu sinəm sərasər,
Qəməzə oxun mənə az at, sevdigim!

Vaqif tək dərdimənd az düşər ələ,
Nə fayda, qədrini bilmədin hələ.
Üzünü bürüyüb örtmə gəl belə,
Mənimlə özünü düzəlt, sevdigim!

* * *

Sallana-sallana dövlətxanadan,
Bir çıxı boyinə qurban olduğum.
Göydə mələk, yerdə insan gözəli
Sənsən, xoş xoyinə qurban olduğum.

Hüsnün kitabını bülbüllər oxur,
Yay qaşın bağrıma xədəngin toxur,
Hələqə birçəyindən yasəmən qoxur,
Bənəfşə muyinə qurban olduğum.

Ləblərin şirindir şərbətdən artıq,
Üzünü görməkdir dövlətdən artıq,
Eşiyindir sənin cənnətdən artıq,
Kəbeyi-kuyinə qurban olduğum.

* * *

Ey mələk xoylu, ey tuba boylu yar,
Kuyindir cənnəti-rizvanım mənim.
Huri qılman olsa, girməz gözümə,
Sənsən candan əziz cananım mənim.

Pərim, sənubərim, gülbərgi-tərim,
Gövhərim, yaqutum, ləli-əhmərim,
Hekayətim, fikrim, zikrim, əzbərim,
Xəyalımda şirin nihanım mənim.

Xurşidi-rüxsarəm, qəmər cəbinim,
Baharım, gülzarım, xüldi-bərinim,
Yarım, qəmküsarım, xoş nazəninim,
Gözəlüm, göyçəyim, cavanım mənim.

Vəhdətim, xoşgünüm, söhbətim, dənim,
Fəğfurum, qeysərim, Cəmşidim, Cənim,
Xosrovum, xaqanım, şahı-özənim,
Padşahım, həm əla sultanım mənim.

Zövqüm, səfam, seyrim, bağı, çəmənüm,
Süsənüm, sünbülüm, lələm, səmənim,
Xətavü Xütənim, Çinim, Yəmənüm
Hindustanım, Rumum, İranım mənim.

Sözüm, ixtilatım, hər qalü qilim,
Mətləbim, muradım, xatirim, meylim,
Şəkkərim, Şirinim, Gülşahım, Leylim,
Züleyxam, Yusifi-Kənanım mənim.

Həblülmətin zülfün, Kəbə üzündür,
Mehrabım, mənbərim qaşın, gözündür,
Vaqifəm, ey sənəm, sənün sözündür
Gecə-gündüz fikrü xəyalım mənim.

* * *

Bədənin sərəsər gül xərmənidir,
Qamətin gözəldir, gözəl, sevdigim!
Heç nə istəmənəm iki dünyada,
Sənsən mənim axır-əzəl, sevdigim!

Qul vermişəm bu canımı canına,
Harda olsam, könlüm gələr yanına,
Nə qədər söyləsəm sənin şanına,
Yaraşar müxəmməs, qəzəl, sevdigim!

İraq durma, məndən cüdayı gəzmə!
Sevirsən, ey nazlım, xudayı gəzmə!
Əyri otrub, belə kinayı gəzmə,
Gəl indi mənimlə düzəl, sevdigim!

Ahımı göylərə hər səhər çəkdim,
Kəm çəkmədim, amma mütəbər çəkdim.
Qoynunda nar dərdi ol qədər çəkdim,
Oldu rəngim axır xəzəl, sevdigim!

Xumar gözlərini oyaq qoymasan,
Yıxılan könlümə dayaq qoymasan,
Dərman eyləməyə ayaq qoymasan,
Şikəstə Vaqifdən üz əl, sevdigim!

* * *

Onun üçün uymaz qeyriyə könlüm,
Bir əcəb zibadır mənim sevdigim.
Huri nədir, qılman nədir, mələk nə,
Hamıdan əladır mənim sevdigim.

Züfləri sünböldür, yanağı lalə,
Baxışı tən edir vəhşi qəzalə,
Gözləri məstanə, ağzı piyalə,
Gərdəni minadır mənim sevdigim.

Ayna tutar, zənəxdana gül düzər,
Hər muyinə yüz min fitnə-fel düzər,
Bəyaz gərdəninə siyah tel düzər,
Sanasan sonadır mənim sevdigim.

Boyu yaraşlıq sərvi-xuraman,
Əndamıdır ağ gül, sinəsi meydan,
Kəlağayı gülgəz, libası əlvən,
Bir güli-rənadır mənim sevdigim.

Vaqifəm, züflərin bəndivaniyəm,
O kaman qaşların mən qurbaniyəm,
Mənə qədr elə kim, gövhər kaniyəm,
Demə ki, molladır mənim sevdigim.

* * *

Səfalar gətirib, təşrif buyurdun,
Qədəm basdın bizə, qurban olduğum.
Az qala ki, sənin həsrətin bizi –
İncəltmişdi – üzə, qurban olduğum.

Sən gəldin, nur doldu evə-otağa,
Gəldiyin yollara canım sadağa,
Durub qurban olmaq sən tək qonağa
Nuşdur canımıza, qurban olduğum.

Mən mayiləm, səndən düşməyəm çaşa,
Bulut zülfə, ağ qabağa, ay qaşa,
Qoy doyunca baxsın, etsin tamaşa,
Heyrandı göz-gözə, qurban olduğum.

Sən qəddinə yaşıl-allar geyici,
Vaqif dəxi sənə qəzəl deyici,
Şükr Allaha, deyil adamyeyici,
Nolur gəlsən bizə, qurban olduğum.

* * *

Mənim yarım sıgallanıb gələndə,
Sanasan qan süzür dodaqlarından.
Şölə verir zənəxdanın çevrəsi,
Nur tökülür göyçək yanaqlarından.

Gərdən çəkib, tənə qılar qulara,
Həsretindən bağrım dönər sulara,
Pərilər evladı derlər bulara,
Bular da gözəldir ocaqlarından.

Ağ sinən gözəldir, gərdən gözəldir,
Şərasər əndamın birdən gözəldir,
Sərv qəddin sənubərdən gözəldir,
Qolların, topuğun, buxaqlarından.

Dəhanın sədəfdir, dişlərin inci,
Sən məni eylədin ellər gülüncü,
Libasın əlvandır, çarqat narıncı,
Saçaqlar yaraşır qıraqlarından.

Vaqifin dərđini biləydi yarı,
Dərđinə bir dərman qılaydı yarı,
Qədəm basıb müdam gələydi yarı,
Öpəydim əlindən, ayaqlarından.

* * *

Zülfün başı taxtalanıb qabaqda,
Qıraq verir qəsabənin altından.
İlan quyruğu tək qoşa qıvrılmış,
Ucu çıxmış zənəxdanın altından.

Qaşın işarəsi, gözün xumarı,
Hər birisi yüz min fil kəməndarı;
Tər sinədə ağ məmənin kənarı,
Şölə verir giribanın altından.

Sənin hüsnün mat eyləyib fələyi,
Cənnətdə hurini, göydə mələyi,
Qızıl qolbaqları, yanar biləyi
Qucaqlayıb kəhrübanın altından.

Aparıbdır məndən ruhi-rəvanı,
Tamam ağı, huşu, dinü, imanı,
Ağaranda gülgəz yanağın yanı,
Titrər zülfi-pərişanın altından.

Vaqifəm, canana göndərdim peyğam,
Gözüm yollarında qaldı sübhü şam,
Gəlmədi ol sərv qəddi güləndam
Bir çıxaydıq bu hicranın altından.

* * *

Ey zülmü çox, qəlbi qara biiqrar,
Utanmazsan, amma heç utanmazsan!
Nə anlağın vardır, nə bir kəmalın,
Onun üçün hərgiz sözü qanmazsan!

Nə hürkürsən məndən, dönüb ovlara,
Dad eylərəm, yetişməzsən hovlara,
Sən də mənim kimi bu alovlara
Axır yanacaqsan, demə yanmazsan!

Görüm, sənin nədən oldu əyərini,
Məndənmidir, ya qeyridən çəkərin,
Ay bimürvət, məgər daşdır ciyərin,
Müdam sızıldaram, heç usanmazsan!

Lənət gəlsin o hüsnünün bağına,
Salmanam gözünü bağrım yağına,
Dözürsən döz bu ayrılıq dağına,
Mən dayannam, amma sən dayanmazsan!

Vaqif, lənət gəlsin yarın canına,
Nə dərдинə meyl et, nə dərmanına,
Onun təkisi bivəfanın yanına,
Əgər igid olsan, heç dolanmazsan!

* * *

Gülgün sərəndazın tƏzƏ gül kimi,
Əfşan etmiş ay qabağın üstündən.
Yanağın yanında zülfə tov vermiş,
Ucun salmış tƏr buxağın üstündən.

Gah zaman başına tirmə şal bağlar,
Gah olur ki, zülf gizləyib, xal bağlar.
Kəlağayın qabağına al bağlar,
Yaşılın altından, ağın üstündən.

Nə gözəl adamsan, ay qaşları yay,
Heç novcəvan gələ bilməz sənə tay,
Güləbatın qıydır, yoxsa yengi ay,
Öpər, qucar gül yanağın üstündən.

Bizim ilə olub haçaqdan aşna,
Genə hər görəndə istər yaşına,
Hicab eylər, kətan salır başına,
Oğrun baxar o yaşmağın üstündən.

Vardır şirin-şirin xoş ixtilatın,
Nə fayda, Vaqifə yox iltifatın,
Tovus qanadı tək ucu çarqatın,
Pərvaz eylər solu-sağın üstündən.

* * *

Namə, gedər olsan yarın kuyinə,
Dərdi-dilim o canana degilən!
Bülbülyəm qönçə gülündən ayrı,
Bağrım dönüb qızıl qana, degilən!

Qurban olum kirpiyinə, qaşına,
Sel oluban qarış axan yaşına,
Pərvanələr kimi dolan başına,
Atəş tutub yana-yana, degilən!

Din-imanım düz ilqara bağlıdır,
Həsret canım bir cüt nara bağlıdır,
Mürği-ruhim zülfi-yara bağlıdır,
Çox çəkməsin zülfə şana, degilən!

Qılmış hüsnün şövqü dərdimi əfzun,
Ayrılıq qəmində göz yaşım Ceyhun,
Ağlım başdan getmiş, olmuşam Məcnun,
Bu Vaqifə sən divana degilən!

* * *

Bir fitnə fellinin, üzü xallının,
Bir şirin dillinin qurbanıyam mən.
Bir qənd məqallının, ləb zülallının,
Bir ağzı ballının qurbanıyam mən.

Bir süsən muylunun, səmən boylunun,
Fəriştə xoylunun, mələk soylunun,
Bir cənnət kuylunun, tuba boylunun,
Bir şümşad qollunun qurbanıyam mən.

Bir gözü şərlinin, cəng nəzərlinin,
Zülfü ənbərlinin, müşk tərlinin,
Bir səmənbərlinin, zər kəmərlinin,
Bir incə bellinin qurbanıyam mən.

Bir çox ülfətlinin, məhəbbətlinin,
Bir mərhəmətlinin, şəfəqqətlinin,
Bir pəri tellinin, gün tələtlinin,
Bir məhcəmallının qurbanıyam mən.

* * *

Ey kirpiyi xəncər, qaşı zülfüqar,
Nöşün məndən xəyalını kəsibsən?
Qoymazsan baxmağa xəttü xalına,
Tamaşayı-cəmalını kəsibsən!

Səg rəqibin fitnəsinə uyubsan,
Neyləmişəm, məndən nə tez doyubsan,
Gecə-gündüz məni təşnə qoyubsan,
Şirin ləbdən zülalını kəsibsən.

Yaşınıbsan, tamam durubsan gəndə,
Zülfün yaşmaq altda, saçın gərdəndə,
Görünməz, hər yerin salıbsan bəndə,
Bu qalını, o qalını kəsibsən.

Bu boyda, qamətdə, şövkətdə, şanda
Sən tək gözəl yoxdur cümlə cahanda,
Sərasər bağırimi, keçən zamanda
Göstəribsən hilalını, kəsibsən.

Məgər ki, aşıqın qəmin yeməzsən,
Bu cövrü cəfadən sən inciməzsən,
Xəstə Vaqif, halın nədir? – deməzsən
Cavabını, sualını kəsibsən.

* * *

Öyünməsin kimsə, gözələm, deyib
Ayrı təhər olur halı gözəlin.
Güləş üzlü, şirin sözlü xoşqılıq,
Ləblərindən axar balı gözəlin.

Qaşu tağ-tağ gərək, qabağı nazik,
Ağzı, burnu, dili, dodağı nazik,
Baldırları yoğun, ayağı nazik,
Var əndamı olur dolu gözəlin.

Yanağı gül, zülfü yasəmən gərək,
Məməsi dik, ağ sinəsi gen gərək,
Haldan xəbər verən, dərdbilən gərək,
Heç olmaya məkrü alı gözəlin.

Yumrola buxağı, gen ola üzü,
Çox dərdmənd ola, dərd bilə özü,
Gündə sürmələnə məstanə gözü,
Əli ola al hənəli gözəlin.

Özgə ilən hərgiz olmaya işi,
Qafiyə, qəzəldən həm çıxa başı,
Bulaq tək qaynaya həm gözü qaşı,
Artıq ola həm kəmalı gözəlin!

Gözəl gərək əl götürə cəfadən,
Ləzzət görə hər dəm zövqü səfadən.
Vaqifəm, qaçaram mən bivəfadən,
Qurbanıyam bir vəfalı gözəlin.

* * *

Qədəm basdın, sən səfalar gətirdin,
Gözüm üstə, ey məstanə, xoş gəldin!
Başü canım sənin payəndazındır,
Peşkəşindir bu qəmxanə, xoş gəldin!

Təşrif ki, buyurdun götürdün qədəm,
Gərəkdir payinə üz nisar edəm,
Dolanam başına, dönməm dəmbədəm,
Nə ki, qulluğundu – sana, xoş gəldin!

Mən qurbanam zülfündəki gülaba,
Qoxusu tən edir ol mişki-naba,
Məni dərdin döndərmişdi kəbaba,
Qalmış idim yana-yana, xoş gəldin!

Oxlar vurdun mənə gözü qaş ilən,
Namələr yazardım qanlı yaş ilən.
Buyur, ta bəndəlik edim baş ilən,
Hər nə qulluğundur, cana, xoş gəldin!

Mən Vaqifəm, şükür, yetdim murada,
Dəxi arzum yoxdur fani dünyada.
Çox-çox kərəm etdin, ey hurizada,
Yetirdin dərdi dərmana, xoş gəldin!

* * *

Dərdin məni heyvalara döndərdi,
Ey saçları siyah, üzü ağ gəlin!
Ta ki, gördüm cəmalının şöləsin,
Əridi bağrımda tamam yağ, gəlin!

Sənin həsrətini vilayət çəkər,
Qəmzən yayı dəyər, məlalət çəkər,
Cəmalından mələk xəcalət çəkər,
Hüsnün eylər aya, günə lağ, gəlin!

Nə olur, üzündən niqab alasan,
Bir ləhzə halıma nəzər salasan,
Səhərdən açılmış təzə lalasan,
Sənin seyrangahın olur dağ, gəlin!

Qəddin tək nə ər-ər, nə şümşad olur,
Onu görcək, qəmdən can azad olur,
Mənim könlüm sənin ilə şad olur,
Sən eylərsən damağımı çağ, gəlin!

Bəlalərdən səni saxlasın xuda,
Sən tək gözəl eldən olmasın cüda,
Xəstə Vaqif ölsə, başına fəda,
Təki olsun sənin canın sağ, gəlin!

* * *

Düyün oldu, bütün xublar yığıldı,
Gəlmədi bir bizim gülbədən gəlin.
Sən gəlmədin deyin, yasa batmışam,
Gələ gör, ey zülfü yasəmən gəlin!

Bir qədəm bas ki, toy sənin toyundur,
Toylar yaraşığı sənin boyundur,
Mollalar məskəni səri-kuyundur,
Onu görən dönər Kəbədən, gəlin!

Cam içmişəm mən, məstanə gəlmişəm,
Eyləyib bağrımı şənə gəlmişəm,
Sənin həsrətindən canə gəlmişəm,
Əl götür bu nazü qəmzədən, gəlin!

Saz tutulub yüz min sənəm oynasa,
Cəm oluban rumü əcəm oynasa,
Göydə mələk, yerdə adəm oynasa,
Həzzim olmaz hərgiz özgədən, gəlin!

Gəl oyna, əlinə kələğay dola,
Buyur, şabaş versin, Vaqif tək qula!
Mat qalıb desinlər: kimindir ola
Kəklik kimi səkib, bu süzən gəlin!

* * *

Siyah zülfün qəddin ilən bərabər,
Nazik ağ əndamın bəyaz qar, gəlin!
Sallanışın tamam cahana dəyər,
Sənin tək bir gözəl harda var, gəlin!

Mələyiklər gəlir səni salama,
Qəməzən məni çapdı, gəl bax yarama.
Şəkkər qübbəsidir, yoxsa şamama,
Qoynun içindəki qoşa nar, gəlin?

Səni sevən əqli, kamalı neylər,
Dəxi görmüş özgə cəmalı neylər,
Bu dünyada mülkü o, malı neylər,
Hər kim olsa sənin ilən yar, gəlin!

Geyibsən əyninə gül pirəhəni,
Cəmalın şöləsi tutmuş dövrəni,
Nagəhdən gözlərim görəndə səni,
Qalmadı canımda ixtiyar, gəlin!

Həsretindən Vaqif düşdü dərdə, gəl,
Heç əylənmə irəlində, gərdə, gəl,
Bir gəlibsən, kərəm əylə, bir də gəl,
Könlüm çəkir sənə intizar, gəlin!

* * *

Xumar gözlərini sevəndən bəri,
Dəxi özgəsinə uymanam, gəlin!
Xoryat ilə belə can-can olmusan,
Məgər ki, mən onu duymanam, gəlin!

Cəfridar sürməni çəkibdir gözə,
Havalanıb dəxi endirməz bizə,
Mən ha billəm, qanın qaynar tüksüzə,
Mən tutduğum əldən qoymanam, gəlin!

Başına döndüyüm, suların yolu,
Gedəndə boş gedir, gələndə dolu.
Məmələrin üstədən çatının zolu, –
Sən qiysan, mən sənə qıymanam, gəlin!

Başına döndüyüm, telli, toqqalı,
Qaşların canımı haq-nahaqq alı,
Ağarıbdır, qırmaq olmaz saqqalı,
Vallah, üzün üstə qoymanam, gəlin!

Taxtına çıxmanam, taxtın ucadır,
Qoynuna girmənəm, yarı gecədir,
Deməginən Molla Pənah qocadır
Səni tamam yesəm, doymanam, gəlin!

* * *

Bir sən kimi gözəl yoxdur dünyada,
Ağzı şirin, dili-dodağı şirin.
Doymaq olmaz didarından bir zaman,
Tamaşası, qaş, qabağı şirin.

Siyah zülfü üz yanına dolanmış,
Onun hər muyinə yüz can calanmış,
Sanasan, şəkkərə, qəndə bulanmış
Məməsi, sinəsi, buxağı şirin.

Tərpənəndə hər tərəfə gül qoxar,
Müşkü ənbər qoxar, siyah tel qoxar,
Basdığı yerlərdən mixək, hil qoxar,
Nazik əli şirin, ayağı şirin.

Qaşlar vəsmələnir, göz sürmələnir,
Köz tək yanaqları xoş şölələnir,
Baxdıqca üzünə can ciltvələnir,
Olur bu Vaqifin damağı şirin.

* * *

Nə gözəl sürmədən cila gətirdi,
Döndü bir afəti-cana gözlərin.
Apardı aqlımı, din-imanımı
Sənin belə bu məstanə gözlərin.

Qəmzə tiğın çəkdi, çaldı canımı,
Bir cəllada döndü, aldı canımı,
Genə yanar oda saldı canımı,
Qoydu məni yana-yana gözlərin.

Ala gözlər xumarlanır, süzülür,
Hər qıya baxanda, canım üzülür.
Müjganların sinəm üstə düzülür,
Meyl edəndə bu məkana gözlərin.

Hüsnün gülə bənzər, boyun minayə,
Canım qurban olsun belə sonayə,
Kirpiyin xədəngin vurdu sinayə,
Etdi bağrım şana-şana gözlərin.

Xəyalın könlümdə, gözümdə gəzər,
Xumar-xumar baxar, canımı üzər,
Şikəstə Vaqifdən kəsməsin nəzər,
Rəhm eyləsin mən mehmana gözlərin.

* * *

Gərdənində, qamətində ayıb yox,
Amma nə gözəldir pərişan zülfün!
Ətrindən dinlənir sərasər ərvah,
Ya müşki-ənbərdir, ya reyhan zülfün.

Gülab səpilibən dəyəndə şana,
Qoxusu çulğaşır cümlə cahana,
Döndəribdir məni Şeyx Sənana,
Nə din qoyub məndə, nə iman züfün.

Ağ əlin ki, dəyər o müşki-naba,
Bənzər bulut içrə girən məhtaba.
Həlqələnir, dönür ucu qüllaba,
Asar gündə min-min dilü can zülfün.

Yastılanıb ay qabağın yanında,
Başı çıxır tər buxağın yanında,
Siyah xalın, al yanağın yanında
Əksik olmaz hərgiz, hər zaman zülfün.

Vaqifəm, olmuşam zülfə giriftar,
Könlüm viran, halım xarab, günüm zar,
Bir nəzər qıl mənə, ey çeşmi-xumar,
Eyləyibdir məni sərgərdan zülfün.

* * *

Ey Məkkəni, Mədinəni yaradan,
Bir fikir çək əhvalına Vaqifin.
Ol qaşı qibləyə üz sürtmək istər,
Mədəd eylə iqbalına Vaqifin.

Gözündən irəğa düşübdür yarı,
Kəsilib könlünün səbrü-qərarı.
Üz çevirmiş yenə Mədinə sarı,
Nə düşübdür xəyalına Vaqifin.

Mənim yarım deyil ol Kəbədən kəm,
Xal həcərül-əsvəd, dəhanı zəm-zəm,
Bir zaman olsaydım onunla həmdəm,
Xət çəkilər vəbalına Vaqifin.

Sərxoş durub mina boylu sağıdan,
Yaralıdır qəməzi ol yağıdan.
Zülfü ənbər – ağı başdan dağıdın;
Nə sözü var kamalına Vaqifin.

Yüz zülfü pərişan, hindu xal olsa,
Yüz şəkər göftarlı, ləbi bal olsa,
Yüz şirindil, ənbər bu maral olsa
Yetə bilməz maralına Vaqifin.

* * *

Yenə bayram oldu xublar bəzəndi,
Sanasan, açılıb tazə gül bu gün.
Bənəfşə zülfləri alasan ələ,
Şanə tək gəzəsən telbətəl bu gün.

Kim ölə, kim qala bu bayramadək,
Cəhd eylə, yetəsən gül əndamadək,
Gecələr sübhədək, ta axşamadək,
Yarın gərdənində ola qol bu gün.

Sanasan, üzünü ərəq nəmidir,
Elə bahar fəsli, gül şəbnəmidir,
İxtilat bazarı, söhbət dəmidir,
Gərək düşə dost kuyinə yol bu gün.

Tamaşa qılasan qaşa, qabağa,
Sürtəsən üzünü zülfə, buxağa,
Yar bəzənib gəlir canlar almağa,
Ölməli günündür, Vaqif, öl bu gün.

* * *

Məni qərq eylədin qəm dəryasına,
Ey çeşmi-xumarım, nöşün ağladın?
Ey gözüm, nə dəyib köyrək könlünə?
Ey şirin göftarım, nöşün ağladın?

Gərdənində zülfün tər sünbül kimi,
Sonadan üzülmüş qaratel kimi,
Sən gərək güləsən qızılgül kimi,
Ey lalə rüxsarım, nöşün ağladın?

Olmaya sən məni biiqrar sandın,
Zarafat eylədim, ona inandın,
Nə dəydi könlünə, nədən bulandın,
Dişləri mirvarım, nöşün ağladın?

Bağrım başın şan-şan eylədin, dəldin,
Dönüm gözlərinə, az ağla – öldün;
Deyərdin, gülərdin, belə deyildin,
Mənim cadugərim, nöşün ağladın?

Hər kəs görən dəmdə öz sirdaşını,
Məgər tökər qabağını-qaşını?!
Oda yaxdın ciyərimin başını,
Vaqif də: dildarım, nöşün ağladın?

* * *

Başına döndüyüm, toy adamları,
Siz də deyin: toya gələn oynasın,
Adını demərəm, eldən ayıbdır,
Filankəsin qızı, filan oynasın.

Nə müddətdi ona güvənən bizik,
Həsərin çəkməkdən canımız üzük,
Hər əlinə alıb bir danə üzük,
Üzüyü dəstinə alan oynasın.

Bir tuba boyludur; boyu novrəstə,
Həsərin çəkməkdən olmuşam xəstə,
İşarət eylərəm anlayan dostu,
Dostunun qədrini bilən oynasın.

Mən Molla Vaqifəm, eylərəm əfğan,
Gözlərim də yaş yerinə tökər qan,
Uzun boylu, yeniyetmə, novcavan, –
Məni bu dərdlərə salan oynasın.

* * *

Oğrun baxa-baxa, ey çeşmi nərgis,
Dərdə saldın məni, xəstəhal etdin,
Həsərətindən öldüm, öldüm, dirildim,
Nə bir yada saldın, nə sual etdin.

Hər məni görəndə. ey çeşmi yağı,
O qədər eylədin canlar almağı,
Gah göstərdin, gah gizlətdin yanağı,
Axır məni dərdə saldın, al etdin.

Uzun illər sənə qaldım mən həsrət,
Zərrəcə görmədim mehrü məhəbbət,
Hər zaman ki, səndən umdum şəfəqqət,
Bir dava başladın, qalmaqal etdin.

Əzəldən var idi lütfü kərəmin,
Gahbəgah bəriyə seyrü qədəmin,
Vara-vara artdı zülmü sitəmin,
Bilmədim, sonradan nə xəyal etdin!

Həmişə bu idi fikrü xəyalım,
İkimiz bir yerdə həmdəm olalım.
Neyləmişdi sənə Vaqif, a zalım,
Onu qəm əlində payimal etdin.

* * *

Bir bəyaz gərdənli, mərmər sinəli,
Gərdəninə qurban minalar olsun,
Ucu tər cığalı siyah tellərin
Sədqəsi yaşılbaş sonalar olsun.

Nə dedim mən sənə, ey üzü mahım,
Sən məndən küsübsən, ey qibləgahım.
Öldür məni, gər var isə güahım,
Al qanım əllərdə hənalar olsun.

Necə ki, görürsən özün filməsəl,
Camalındır cahan içrə bibədəl,
Özün kimi gərək xoyun da gözəl,
Səndə neçün belə ədalar olsun?

Dost dost ilə əbəs yerə savaşmaz,
Sevənin sevəndən könlü bulaşmaz,
Bikef olmaq gözəllərə yaraşmaz;
Gözəldə gərək xoş səfalar olsun.

Eşitdim küsübsən, tərpendi dərdim,
Yalvarıb könlünü almaq istərdim,
Qulluğuna namə yazıb göndərdim,
Bizdən sənə çox-çox dualar olsun.

Vaqif, canan ilə tər oldu ara,
İmdad sənə qaldı, eylə bir çara,
Bir qafiyə qayır, göndər ol yara,
Bəlkə dərdimizə dəvalar olsun.

* * *

Ay kənarı qabağında qıy kimi,
Görünür, çulğanır yanağa zülfün.
Sanasan bulutdur, ənvər üzünü
Bədr ayı tək almış qucağa zülfün.

Şahmar təkı gərdənində bulanır,
Gülab ilə sığallanır, sulanır,
Həlqə düşüb, buxaq altda dolanır,
Baş qoyur, sarılır qulağa zülfün.

Ətrin götürübdür müşkü reyhandan,
Ucu cığalanır çıxır dörd yandan,
Açılında çarqat tər zənəxdandan,
Nə əcayib durur qırağa zülfün.

Göz doymaz vəsməli kəman əbrudan,
Can üzülməz səmən iyli geysudan,
Məst edir aləmi ənbərin budan,
Hər gələndə səndəl darağa zülfün.

Xəstə Vaqif onun sərgəştəsidir,
Bağrı qızıl qanın ağuştəsidir,
Hər tər müəttər, can rıştəsidir,
Qoyma ki, tökülsün ayağa zülfün.

* * *

Bir mina gərdənli, gül üzlü yarın
Hər axşam, hər səhər yanağından öp.
Durub dolan pərvanə tək başına,
Sığalla tellərin, qabağından öp.

Bir gözəl görmüşəm bu gələn kəştə,
Fərağı başında, sevdası başda,
Hər axşam, hər səhər sultanı çaşda,
Qaldırıb çənəsin, buxağından öp.

Nə ola oxuya, həm yaza Vaqif,
Müştaq olsun gələn bu qıza, Vaqif,
Bir beləsi gəlsə gər sizə, Vaqif,
Eylə səcdə, ikram, ayağından öp.

* * *

Ey şahı xubların, şuxu dilbərin,
Səndən sənubərin xəcaləti var.
Xoş yaraşır sənə diba nimtənə,
Bu bəzəyin genə əlaməti var.

Bu zibü ziynətin, şənü şövkətin,
Meraci-rifətin, babi-dövlətin,
Hüsni məlahətin, çeşmi-afətin,
Bu qəddü qamətin qiyaməti var.

Məhbubi-müntəxəb, bir ali nəsəb,
Qəmzəsində qəzəb, sən saxla, yarəb,
Gül rüxlü, qönçələb, turuncu ğəbğəb,
Lisanında əcəb hekayəti var.

Olmaz belə adəm, yığılsa aləm,
Mələkdən mükərrəm, əlavü əzəm,
Özü bir şux sənəm, istiğnası kəm,
Bizə əmma hərdəm nəzakəti var.

Qaşı yay, çeşmi şux, müjganları ox,
Cümlə kəsdən artıx, bərabəri yox.
Camalı yanında ay və gün mənsux,
Vaqifin ondan çox şikayəti var.

* * *

İntizar çəkməkdən, yol gözləməkdən,
Könlümün nə tabı, nə taqəti var.
Yazan ola ayrılığın dərđini,
Fərhadü Şirincə hekayəti var.

Bir kimsə ki, müştəq ola cəmalə,
Görənlər bilir ki, düşər nə hala,
Ol qamətin hər gələndə xəyala,
Görəsən ki, necə qiyaməti var.

Eşqin salır canımıza bir atəş,
Zülfün kimi halımızdır müşəvvəş.
Ey tubiyi-cənnət, sənədir peşkəş
Qarabağın hər nə vilayəti var.

Yüz görsək də əgər özgə hərəmdən,
Qurtulmanıx hərgiz fikrə ələmdən,
Sən gəl xilas eylə bizi bu qəmdən,
Sənin qədəminin səadəti var.

Hicranı çəkməyən dərđimənd olmaz,
Sevəni sevməyən dilpəsənd olmaz,
Dost dostə gələndə yolda bənd olmaz,
Eşqin tərqiğinin bu adəti var.

* * *

Bir zaman havada qanad saxlayın,
Sözüm vardır mənim sizə, durnalar!
Qatarlaşıb nə diyardan gəlirsiz?
Bir xəbər versəniz bizə, durnalar!

Sizə müştəq durur Bağdad elləri,
Gözləyə-gözləyə qalıb yolları,
Asta qanad çalın, qafil telləri,
Heyifdir, salarsız düzə, durnalar!

Keyli vaxtdır, yarın fərağındayam,
Pərvanə tək hüsnün çıraqındayam,
Bir ala gözlünün sorağındayam,
Görünürmü, görün, gözə, durnalar!

Mən sevmişəm ala gözün sürməsin,
Bədnəzər kəsibən, ziyan verməsin,
Saqın gəzin, laçın gözü görməsin,
Qorxuram səfnizi poza, durnalar!

Nazənin-nazənin edərsiz avaz,
Ruhlar tazələnir, olur sərafraz,
Vaqifin də könlü çox edər pərvaz,
Hərdən sizin ilə gəzə, durnalar!

* * *

Bir bölük yaşılbaş sonalar kimi,
Yığılıb gəlibdir Qazağa qızlar,
Ayna qabağında qara qaş ucun
Endirib gətirmiş qulağa qızlar.

Hər birində mina gərdən, nazik bel,
Sizə qurban tamam ölkə, tamam el,
Gülab ilə sığallanmış qara tel
Xub yaraşmış bəyaz buxağa, qızlar.

Qəmzə kaman, müjgan xədəng, göz ala,
Yüz qan olur, əyri baxsan hilala,
Sözləri qənd, ağızları piyala,
Şəkər əzmiş dilə, dodağa qızlar.

Ey ağalar, necə sitəm etdilər,
Vaqifin canını çox incitdilər,
Yenə durub qatarlaşıb getdilər,
Sözlərin qoydular qırağa qızlar.

* * *

Müşki çarqat kənarında xumar göz
Süzülər, süzülər, gahbagah baxar.
Heybətindən lərzə düşər canıma,
Sanasan, quluna padişah baxar.

Sürməli gözlərin xoş xədəngi var,
Bir gün məhəbbətin yüz gün cəngi var,
Özgə baxan gözün qeyri rəngi var,
Bu baxanda amma sim-siyah baxar.

Xoyu mələikdir, özü pərinaz,
Cilvəsi qarıçqay, cıqqası şahbaz,
Çəkibdir üzünə siyah sərəndaz,
Bulut arasından sanki mah baxar.

Qızıl həna qoymuş əl dırnağına,
Qönçələr düzübdür sol və sağına,
Sığal verib yay qaşların tağına,
Şükr Allaha, bizə qibləgah baxar.

Vaqif candan müştəq olur müştəğa,
Müştəq olmayandan qaçar irəğa.
Baxan baxmaq gərək qabaq-qabağa,
Göz ucilə baxan baikrah baxar.

* * *

Göz qaldı yollarda, can intizarda,
Gəlmədi canandan tazə bir xəbər.
Mənim taqətim yox qələm tutmağa,
Kim ola ki, yara yaza bir xəbər.

Nə qədər ki, mən ağlaram dəmadəm,
Əhvalım bilirmi ola o həmdəm.
El tamam yağdır, yoxdur bir adəm,
Verə məndən pərinazə bir xəbər.

Gör hesabın mən çəkdiyim azarın,
Bu dadü fəryadın, bu ahü zarın,
Badi-səba əgər düşsə güzarın
Söylə xəlvət bu həmraza bir xəbər.

Əzəldən qaməti belə deyildi,
Bir yay qaş oxundan sonra əyildi.
Bağrım dəlindiyyin hər yetən bildi,
Yetişmədi tirəndaza bir xəbər.

Bülbülü qönçeyi-xəndan öldürdü,
Pərvanəni şəmi-suzan öldürdü,
Vaqifi atəşi-hicran öldürdü,
Aman, verin o şahbaza bir xəbər.

* * *

Ey cananım, sən bəzənib gələndə,
Ayü gün qarşına pişvaza gedər.
Kəbəyi-kuyinə gündə min kərə,
Mələklər yığılıb namaza gedər.

Ağ gülə təşbehdir bədənin bütün,
Dərdindən aləmə salmışam bir ün,
Səni sevən cavan olur günbəgün
Qarımaz, başatan tər-tazə gedər.

Sənobər qamətin nə xoş xuramdır,
Həsretindən sızıldayan yaramdır,
Səndən ayrı dirlik mənə haramdır,
Axır bir gün ömrüm güdaza gedər.

Sinəsi mərmərdir, sərvdir qamət,
Üzünü görməsəm, qopar qiyamət,
Oturub zülfündən etsəm hekayət,
Dərdim artar tuli-diraza gedər.

Sən gülsən, bülbül sev, xarı istəmə,
Hərgiz kamal istə, varı istəmə,
Meyl eylə Vaqifə, sarı istəmə,
Özü şahbaz olan şahbaza gedər.

* * *

Günəş üzlü, xoş qılıqlı cavansan,
Qaşların bənzəyir hilalə, Yetər.
Niqab atıb sərxoş-sərxoş gəzəndə,
Oxşayırsan yorğun maralə, Yetər.

Sənsən mənim tubam, sərvim, şümşadım,
Qəmzəsi hərami, çeşmi cəlladım,
Dün gecə fələyə çıxdı fəryadım,
Riştədi guşinə bu nalə, Yetər?

Nə gözəl yaraşıb al, yanağına,
Nazikdir, dəyməsin əl yanağına;
Zülfü buxağına, gül yanağına,
Nə bənəfşə bənzər, nə lalə, Yetər.

Mən bir qulam, canım oda salmışam,
Yaslanıban dost kuyində qalmışam,
Vaqif kimi molladan dərs almışam,
Gəl yetirsin səni kəmalə, Yetər.

* * *

Yay qaş bucağında, al yanaq üstə
Nə xoş xumarlanır məstanə gözlər.
Sürməli kirpikdən oxlar çəkilib,
Eyləyib bağrımı nişanə gözlər.

Qəməzə peykanilə tökdü qanıma,
Xətalara saldı din-imanımı,
Əgri durdu, süzgün baxdı, canımı
Aldı o şux gözlər, amma nə gözlər.

Siması şəhlayi, tərhi badami,
Baxışı mehriban, özü hərami,
Quldur ona siyah zülfün təmami,
Ola bilməz belə şahanə gözlər.

Səmən iyli, səhabi zülf, ay qabaq,
Qönçə dəhan, dür diş, ərğəvan dodaq,
Münəvvər üz, lələ zənəx, tər buxaq,
Tamam bir yanədir, bir yanə gözlər.

Vaqif ki, düşübdür əqlü kamaldan,
Əksik olmaz başı qovğadan, qaldan,
Nə zülflərdən bilin, nə xəttü xaldan,
Eyləyibdir onu divanə gözlər.

* * *

Ey maral baxışlı, sona sıǵallı,
Nə gözəldir səndə o qara tellər.
Kəmənd kimi tökülübdür gərdənə,
Dönübdür sərasər şahmara tellər.

Sənə sıǵal verib, əcəb tər düşüb,
Hörülüb qəddilən bərabər düşüb,
Sanasan mələkdən balü pər düşüb,
Düzülüb dalında qatara tellər.

Bənəfşədən tazə, sünbüldən gözəl,
Ötüb ucu düşüb o beldən gözəl,
Heç tel görməmişəm bu teldən gözəl,
Olmayıbdır belə aşkara tellər.

Sənə heyran olub xalqın çoxusu,
Görənlərin kəsilibdir yuxusu,
Müşkü ənbər kimi gəlir qoxusu,
Dönüb Çindən gələn əttara tellər.

Züflərini çin-çin qoyub üzə sən,
Sallan sərxoş, seyrana çıx düzə sən!
Sən gərəkdir Vaqif ilən gəzəsən,
Görünməyə hərgiz əǵyara tellər.

* * *

O tubu baxışın yıxdı aləmi,
Xumar gözlərin nə qiyamət eylər.
Kəbəyi-kuyini görən kimsənə
Nə zaman qibleyi ziyarət eylər?

Durna telli, topğun tər lan cilvəli,
Görməmişəm sən tək nazlı-qəmzəli,
Sərasər yaxası qızıl düyməli,
Baxdıqca özünə fəxarət eylər.

Eyib yoxdur şövkətində, şanında,
Qaşü qabağında, həm dəhanında,
Şərt deyildir, yatıb-duram yanında,
Gəndən baxmaq mənə kifayət eylər.

Vaqif baxar zülfi-pərişanına,
Tərk eylər məscidi, gələr yanına,
Sıdqi-dildən canın qatsa canına,
Huriyü qılmana məlamət eylər.

* * *

Yenə qəhri keçib xublar şahinin,
Bizdən lütfü şefəqqəti kəsibdir.
Əvvəlki tək dəxi baxmaz üzümə,
Üz döndərib iltifatı kəsibdir.

Məndən küsüb, yalvarıram barışmaz,
Sinə açıb, qucaqlaşıb sarışmaz,
Gündəki tək gəlməz, deyib danışmaz,
Şirin-şirin hekayəti kəsibdir.

Mənə ümmid verib çəkmə qəm deməz,
Dərdlərinə dərman edərəm deməz,
Təklif edib bir ləbindən əm deməz,
Həm şəkəri, həm nəbatı kəsibdir.

Əyibdir qəddimi yay qaş qabaqda,
Gözüm qaldı zənəxdanda, buxaqda,
Səbrü qərarımı gülgöz yanaqda
Siyah zülfün o zülmatı kəsibdir.

Vaqifəm çox muştəqam bir nigara,
Neyləyim eyləməz dərdimə çara,
Heç bilmirəm nə olubdur bu yara,
Gülər üzü, xoş sūfatı kəsibdir.

* * *

Mən sənə olmuşam didar aşiqi
Sən üzünü bürüməyin nədəndir?
Şirin sözlərinin çox müştəqiyəm,
Danışmayıb kırıməyin nədəndir?

Əlin dalda tutub, başın yanında,
Hərgiz tel görünməz qaşın yanında
Mənim kimi bir sirdaşın yanında
Qayım-qayım sarınmağın nədəndir?

Eşqi gərək gözəl olan kimsənin,
Ta qılmaya tərkin nazü qəmzənin,
Yarlıqda ki, yoxdur xəyalın sənin,
Bəs dünyada yaranmağın nədəndir?

Gümüş kəmər bənd eyləmiş miyana,
Qurban olsun canım cana qıyana
Oturub-oturub yönü o yana,
Küsüb durub yeriməyin nədəndir?

Vaqifəm, əzəldən bir gövhər idim,
Saflıqda polada bərabər idim.
Ta ki, səni gördüm, mum tək əridim
Heç deməzsən əriməyin nədəndir?

* * *

Əgər yarsan, gəl sarmaşaq qol-boyun,
Durub daldalardan baxmağın nədir?
Yar deyilsən, çək ayağın, geri dur,
Canımı odlara yaxmağın nədir?

Eşq sevdasına heç kəs pis deməz,
Məhəbbət yolundan ayaq kəs deməz,
Göz görməsə dəli könül istəməz,
Bəzənib qarşıma çıxmağın nədir?

Vaqifin bağrını qana döndərdin,
Səg rəqibi üstümüzə əndərdin,
Mənə gizlin bir nişanə göndərdin,
Aşkara başıma qaxmağın nədir?

* * *

Ey Kəbəm, Kərbəlam, Məkkəm, Mədinəm,
Bir zaman kuyində ziyarətimdir.
Qiblə deyib, qaşlarına baş əymək –
Gecə-gündüz mənim ibadətimdir.

Hər nə desəm, sən incimə sözümdən,
Sərxoşunam, yox xəbərim özümdən,
Şol qamətin yayında gözümdən,
Sanasan ki, həşrə qiyamətimdir.

Bağlamışam din-imanı zülfünə,
Mənim kimi heyran hanı zülfünə,
Tapşırıb gedirəm canı zülfünə,
Yaxşı saxla, səndə əmanətimdir.

Sənsən mənim ayım, günüm, hilalım,
Dövlətim, iqbalım, cahım, cəlalım,
Gözəl üzün daim fikrə xəyalım,
Sözün dildə şirin hekayətimdir.

Sonalar xəcildir siyah telindən,
Tutilər lal olur şirin dilindən,
Şikəstə Vaqifəm, sənəin əlindən
Hər kimə ki, yetsəm, şikayətimdir.

* * *

Xublarda ki, zövqü səfa deyirlər, –
Fərbah gül əndamda, ağ bədəndədir.
Könül asayışı, canın rahəti
Gülgün zənəxdanda, tər zəğəndədir.

Bir yoğun baldırlı, yumuşaq dizli,
Bir sərxoş yerişli, məstanə gözlü,
Bir ayna qabaqlı, bir günəş üzlü
Gözəlin həsrəti, dərdi mənəndədir.

Əvvəl gözəllərdə gərəkdir çağlıq,
Ondan sonra ola sadəlik, ağılıq;
Nə ağzında yaşmaq, nə üzdə yaylıq, –
Çirkinlik üzünü bürüyəndədir.

Qaşılən, gözilən cigər qan olur,
Zülf sevəndə nə din, nə iman olur.
Can quşu xallarda bəndivan olur,
Dirlik zövqi-ləbdə, həm dəhəndədir.

Eybsiz gözəlin xoş olur xoyu,
Gizləmə cəmalı, qaməti, boyu.
Görəndə Vaqif tək xoş göftguyu,
Məhəbbət eylər ki, bu guyəndədir.

* * *

Sevdiyim, ləblərin yaquta bənzər,
Sərasər dişlərin dürdanəyəndir.
Sədəf dəhanından çıxan sözlərin
Hər biri bir qeyri xəzanəyəndir.

Nədəndir sözümə cavab verməmək,
Həm camal gizləyib, üz göstərməmək.
Gecələr gözlərim xabı görməmək,
Ol siyah nərgisi-məstanəyəndir.

Mən ha səni nuri-ilahi sannam,
Camalının şöləsinə dolannam,
Atəşinə mərdü mərdanə yannam,
Bu xasiyyət mənə pərvanəyəndir.

Bir namə yazmışam can üzə-üzə,
Badi-səba, apar sən o gül üzə,
Soruşsa yar ki, bu kimdəndir bizə?
Söyləgilən: – Sizin divanəyəndir.

Xumar-xumar baxmaq göz qaydasıdır,
Lalə tək qızarmaq üz qaydasıdır,
Pərişanlıq zülfün öz qaydasıdır,
Nə badi-səbadan, nə şanəyəndir.

Müştaqdır üzünə gözü Vaqifin,
Yolunda payəndaz üzü Vaqifin,
Sənsən fikri, zikri, sözü Vaqifin,
Qeyri söz yanında əfsanəyəndir.

* * *

Yasəmən tellərin, nərgiz gözlərin,
Mənimlə, gözəlim, çoxdan yağdır.
İnsaf et, öldürmə günahsız qulu,
Əl-əldən üzülür, yaman çağdır.

Kamallı gözəldə xəta kəm gərək,
Sevgi gərək, söhbət gərək, dəm gərək,
Aşiqə vəfalı bir həmdəm gərək,
Həmdəmsiz bal yesə, ona ağıdır.

Baharı-ömrünü versə də başa,
Aşiq məşuqədən usanmaz, haşa!
Fərhad Şirin üçün sığındı daşa,
Məcnunun ovlağı Leyli dağıdır.

Aşnasından üz çevirsə bir qafil,
Onda vəfa olmaz, onu yəqin bil.
Sona kəklik sara uysa neçə il,
Laçın qalxar yuvasını dağıdır.

Qışın şiddətindən çəkinməzsə yaz,
Çalxanmaz göllərdə nə ördək, nə qaz,
Vaqifin köksünə başdan çal-çarpaz
Çəkilib haçandan – canan dağıdır.

* * *

Al geyinib çıxsan gülşən seyrinə,
Yığılı başına güllər dolanır.
Mahtab hüsünə bəndə fərmandır,
Qulluğunda aylar, illər dolanır.

Görməmişəm sən tək bir mələkzadə,
Dərdini çəkərəm həddən ziyada,
Kırpıqların ucu düşəndə yada,
Bağrımın başında millər dolanır.

Mən Fərhadam, sən bir Şirin dəhansan,
Dərdin zahir, amma özün nəhansan,
Gözəllik babında şahı-cəhansan,
Eşiyində yüz min qullar dolanır.

Eyləyibsən məni eşqə giriftar,
Gündüzüm biqərar, gecələr bidar,
Rövzeyi-kuyində gəzəndə əğyar,
Çəşmim girdabında sellər dolanır.

Ləblərin bağrımı pürxun eyləmiş,
Axıtmış göz yaşım Ceyhun eyləmiş,
Həsretin Vaqifi Məcnun eyləmiş,
Onun üçün gəzir çöllər dolanır.

* * *

Bayram oldu, heç bilmirəm neyləyim,
Bizim evdə dolu çuval da yoxdur.
Dügiylə yağ hamı çoxdan tükənmiş,
Ət heç ələ düşməz, motal da yoxdur.

Allaha bizmişik naşükür bəndə,
Bir söz desəm dəxi qoymazlar kəndə.
Xalq batıbdır noğla, şəkərə, qəndə,
Bizim evdə axta zoğal da yoxdur.

Bizim bu dünyada nə malımız var,
Nə də evdə sahibcamalımız var.
Vaqif, öyünmə ki, kamalımız var,
Allaha şükür ki, kamal da yoxdur.

* * *

Kür qırağının əcəb seyrəngahı var,
Yaşılbaş sonası, hayıf ki, yoxdur!
Ucu tər cığalı siyah tellərin
Hərdən tamaşası, hayıf ki, yoxdur!

Qış günü qışlağı Qıraqbasanın,
Gözüdür Aranın, cümlə-cahanın,
Belə gözəl yerin, gözəl məkanın
Bir gözəl obası, hayıf ki, yoxdur!

Çoxdur ağ bədənli, büllur buxaqlı,
Lələ zənəxdanlı, qönçə dodaqlı.
Amma şirin dilli, açıq qabaqlı,
Könül aşınası, hayıf ki, yoxdur!

Havasından torpağının, yerinin,
Dadızmaz dəhanın, ləbi-şirinin,
Pəri çoxdur, nə fayda heç birinin
Adamlıq ədası, hayıf ki, yoxdur!

Ucu əşrəfilə, bulut kimi saç,
Dal gərdəndə hər hörüyü bir qulac,
Kələğayı əlvan, qəsabə qıyağac,
Altından cunası, hayıf ki, yoxdur!

Zər haşiyə al nimtənə üstündə,
Xallar üz yanında, çənə üstündə,
Buxağın altında, sinə üstündə,
Zülfün burulması, hayıf ki, yoxdur!

Laçın tək başda ala tomağa,
Yaşmağı tutmaya dişə, dodağa,
Cəllad kimi durub qabaq-qabağa
Baxıb can almağı, hayıf ki, yoxdur!

Çünkü yorğunuyam mən bu yolların,
Qaydasını billəm hər üsulların,
Gümüş biləklərin, bəyaz qolların,
Sarı kəhrəbası, hayıf ki, yoxdur!

Ayna tutub hərdəm camal görməsi,
Zülfə, zənəxdana sığal verməsi,
Səhər ala gözün siyah sürməsi,
Əlinin hənəsi, hayıf ki, yoxdur!

Vaqif haqdan dilər lütfü kərəmlər,
Belə yerdə qalan, vallah, vərəmlər.
Yenə yada düşdü bizim sənəmlər.
Getməyin binası, hayıf ki, yoxdur!

* * *

Səhər-səhər həsrət ilən gəzirdim,
Cüt qoşa nar gördüm iki sinədə.
Birisi qız idi, birisi gəlin,
Can qurban eylərəm ikisinə də.

Gəlin bulaqda əl, üzünü yuyur,
Qız deyir: gəl gedək, həriflər duyur,
Belə gözəl sevən əldənmi qoyur,
Can qurban eylərəm ikisinə də.

Gəlinin dodağıdır Təbrizin məti,
Əlli-altmış түmən qızın qiyməti,
Belə gözəl sevən neylər cənnəti,
Can qurban eylərəm ikisinə də.

Gəlinin yaxası polad iynəli,
Qızın yaxasıdır çarpaz düyməli.
İkisi də bir-birindən öyməli,
Can qurban eylərəm ikisinə də.

Kababım olaydı, közüm olaydı,
Yar yanında ötkün sözüm olaydı,
Vaqif deyir: iki gözüm olaydı,
Baxaydım bunların ikisinə də.

* * *

Ey canım cəlladı, ömrüm yağışı,
Məgər səndə, zalım, din-iman yoxdur?
Gecə-gündüz həsrətini cəkməkdən
Üzülübdür, məndə dəxi can yoxdur.

Səg rəgibin bir daş düşsün başına,
Qoymaz ki, yar ilən olaq aşına,
Həqdir, yanan çoxdur eşq ataşına,
Mənim tək od tutub alışan yoxdur.

Ey qaşları hilal, yanaqları gül,
[Ey] zülfləri reyhan, xalları fülful,
Aşğın öldürən birəhmü bidil,
Sənin tək aləmdə ev yıxan yoxdur!

Səni sevən olur həmişə dilşad,
Soyun adəmidir, cinsin pərizad,
Qamətin ər-ərdir, qolların şümşad,
Bu şənü şövkətdə hec insan yoxdur.

Vaqif, halın sitəmkara deməyə,
Yalvarıban vara-vara deməyə,
Bu xəstənin ərzini yara deməyə,
Məgər bu arada müsəlman yoxdur!

* * *

Hər yetən gözələ gözəl demənəm,
Gözəldə bir qeyri əlamət olur:
Zülf bir yana düşər, gərdən bir yana,
Özün bilməz, bir özgə babət olur.

Oynayanda pərvaz edər nimtənə,
Zülf dağılar, üzdə dönər xərmənə,
Sərəndazın ucu düşər gərdənə,
Açılsa bel-buxun, qiyamət olur.

Müjgan oxun atar, yay qaşın çəkər,
Dələr bağrım başın, ürəyim sökər,
Sözü duzlu olur, dodağı şəkər,
Hekayəti şirin hekayət olur.

Gərdəninə müşkin tellər düzülür,
Hər qıya baxanda canlar üzülür,
Sürmələnməmiş siyah gözlər süzülür,
Oturub durmağı qiyamət olur.

Gözəl olan belə alişan gəzər,
Niqab çəkər, zülfü pərişan gəzər,
Səhər seyrə çıxar, gülüşən gəzər,
Sevməyində tamam hərarət olur.

Vaqif qurban olsun qoşa tağına,
Zülfü üz yanında, üzü ağına,
Belə gözəl düşə ay qabağına,
Tamaşa eyləyən bitaqət olur.

* * *

Bənəfşə qoxulu yardan ayrılan,
Gündə yasa batar, günü zar olur,
Canında ixtiyar qalmaz zərrəcə,
Gecə bidar, gündüz biqərar olur.

Ayrılıq bir yanar oddur, qazılar,
Yazılmasın hərgiz belə yazılar.
Ol gümüş biləklər , şümşad bazular
Yada düşər, işim ahü zar olur.

Bahadur deməzlər hərgiz sayana,
Görüm, lənət olsun yardan doyana,
Gözəl sevən kimsə gərək dayana,
Dost yolunda çovğun olur, qar olur.

Baxışı məst olur çeşmi-xumarın,
Cənnətdən artıqdır zövqü didarın,
Ağ sinəli, şəkər məməli yarın,
Cəfasını çəkmək şirin kar olur.

Vaqif, yar yanığı yaman afətdir,
Ayrılıq zülumdür, bir qiyamətdir,
Gözəllərdə belə babət babətdir,
Kimi doğru, kimi biiqrar olur.

* * *

Qaynar gözlərindən, şux baxışından
Əcayib fitnələr, fellər görünür.
Səf-səf duran siyah kirpikləridir,
Yoxsa ki, gözümə millər görünür?

Ağzı piyaləsən, qəddi minasən,
Nəçin oturursan məndən yana sən?
Elə sandım yaşıl başlı sonasan,
Səndə tər cıqalı tellər görünür!

Gedən, getmə, bir bəri bax, ay gedən,
Gözüm doymaz sən tək gözəl kimsədən,
Gah yaxadan şölə verir ağ bədən,
Gah olur ki, nazik əllər görünür.

Qəddin tənə vurur o sərvə-naza,
Can qurban eylərəm sən tək şahbaza,
Üzün kimi, zülfün kimi tər-taza
Nə lalələr, nə sünbüllər görünür.

Vaqif, yad et səni yad eyləyəni,
Doğru sanma hər bir yaram deyəni.
Qoymaz göz önündən sevən sevəni.
Könüldən könülə yollar görünür.

* * *

Həqdir, gözəl çoxdur cahan içində,
Gözəldə bir nazü qəmzə gərəkdir.
Didarını görmək iman tazələr,
Qaş qiblə, üzü Kəbə gərəkdir.

Boyu mina gərək, sinəsi mərmər,
Bəyaz ola gül əndamı sərəsər,
Əlində al həna, zülfündə ənbər,
Qaşında, gözündə sürmə gərəkdir.

Sallana sultani-dibapuş kimi,
Üzünü döndərə bir sərxoş kimi,
Sığallana hərdəm tərlan quş kimi,
Tamam sümüyündə cilvə gərəkdir.

Barmağında xatəm, guşində tənə,
Gireh-gireh zülfün tökə gərdənə,
Güləbətın köynək, abı nimtənə,
Yaxasında qızıl düymə gərəkdir.

Pərvanə tək özün oda salmağa,
Yaslanıban eşiyində qalmağa,
Bir belə gözələ qurban olmağa,
Vaqif kimi qəllaş kimsə gərəkdir.

* * *

Qasid, tezcə yardan gətir bir xəbər,
Ol güli-xəndanım neçün ağlayır?
Zalımın torundan çıxmış kənara,
Xub tülək tərланım neçün ağlayır?

Bənəfşə ətr alır zülfü muyundan,
Baxan doymaz qamətindən, boyundan,
İnsaf deyil, qurban deyəm qoyundan,
Ona qurban canım, neçün ağlayır?

Vaqif, çoxdur dərdin, mən də bilərəm,
Bir gün görməyəndə, yəqin ölərəm,
Ağlasan ağlaram, gülsən gülərəm,
Xəstəyəm, dərmanım neçün ağlayır?

* * *

Bir belə cavanın əqli kəm olsa,
Baxırsan ki, sevgisinə naz eylər,
Can qurban edəni qoyar burada,
Gedər özgələri sərəfraz eylər.

Əzəl özü deyər: di dur gəl bəri,
Sən durarsan, ayaq qoyar o geri.
Nə özün yarıdır, nə sevnələri,
Bir para adamı kərkəvaz eylər.

Durğuzarsan, üzün divara tutar,
Fikr edib, fikr edib mürgülər yatar,
Dindirərsən, dinnəz, ağırlıq satar,
Sinəsində şıq-şıq pul avaz eylər.

Özünün ha bağıri olanda kabab,
Gecə eylər adam görəndə hicab,
Naqis-naqis çəkər üzünə niqab,
Yüngül-yüngül qaçar, etiraz eylər.

Sevəni sevirəm canü başınan,
Gözüm düşmənidir qaçıb yaşınan,
Bir yar ki, danışa gözü qaşınan,
Vaqif ona canın payəndaz eylər.

* * *

Ey siması tər lan, sinəsi topğun,
Sona tək tellərin cığalanıbdır.
Başına dönməkdən əlmi götür rəm!
Can mürğü zülfündə yuvalanıbdır.

Yoxdur bərabərin insanda sənin,
Hurisən, pərisən – behişt məskənin,
Şümşad kimi çəkilibdir gərdənin,
Sürəhiyə dönüb minalanıbdır.

Tutilər söz təhrin danışsa yüz göz,
Belə şirin-şirin danışa bilməz.
Ağ əllərin olub əcayib gülğəz,
Qana batıb yoxsa hənalanıbdır?

Qaşın cəllad, gözün şuxi-sitəmkar,
Hər baxanda yüz qan eylər aşikar,
Yenə can almağa xəyalınmı var?
Məstanə gözlərin alalanıbdır.

Vaqifə, ey sənəm, cövrü az eylə,
Xəyalını xəyalıma saz eylə,
Bundan belə bizi sərəfraz eylə,
Canım çox yolunda cəfalanıbdır.

* * *

Bir ala gözlünün, səvi-rəvanın,
Gərək qulluğunda durasan dürüst,
Hənalı əllərin, nazik barmağın
Yetirib dəstindən tutasan dürüst.

Qoymayasan çıxı yarın səsini,
Əynindən soyasan toy libasını,
Öpəsən, qucasan ağ sinəsini,
Müşk-ənbər iyinə batasan dürüst.

Yaxasının bağı bəndin üzəsən,
Çəngələyib ağ məməsin əzəsən,
Əl uzadıb baş bəzəyin pozasan,
Hər birin bir yana atasan dürüst.

Vaqif deyir, gözəl sevmək arəstə,
Öpəsən, qucasan, düşəsən xəstə,
Üzünü qoyasan üzünün üstə,
Məst olub yanında yatasan dürüst.

* * *

Bir ayna qabaqlı, tər sinəli yar,
Çox müştəqdir sizin cəmalə Vaqif,
Həsretin çəkməkdən yanıb odlara,
Görgünən, düşübdür nə hala Vaqif.

Həsretindən əlif qəddi lal olub,
Mat qalıbdır, şirin dili lal olub,
Bir dərddə düşübdür xəstəhal olub,
Çox bəlayə olur həvalə Vaqif.

Cəmalın müştəqi ahü zar çəkər,
Dərdini bir çəkməz, səd həzar çəkər,
Üzünü görməyə intizar çəkər,
Nə gül dərmək istər, nə lala Vaqif.

Olsa yüz min tuba boylu gül bədən,
Həzz eyləməz səndən qeyri kimsədən,
Sənin canın üçün, ölən günəcən
Hərgiz düşməz özgə xəyala Vaqif.

Hər kəsin yox isə ağı, kamalı,
Dünyada alıbdır sahib camalı,
Çünki belə imiş dünyanın halı,
Əbəs ki, yetişdin kəmalə, Vaqif.

* * *

Neyləmişəm, məndən üz döndərib-sən?
Allahı sevir-sən, bir göz bəri bax!
Aç üstün qabağın zər qəsabənin,
Zülfün təxtəsini görkəz, bəri bax!

Ey gözləri cəllad, kirpiyi almas,
Gör nə derəm, bir sözümə qulaq as!
Axır sənə mən eylərəm iltimas,
Burayatək naz istəməz, bəri bax!

Söylə görüm, nə demişəm sənə mən,
Bidəmağ olubsan əbəs yerə sən?
Bu qədər incitməz sevəni sevən,
Dostluq yolu belə olmaz, bəri bax!

Mən sənin vəsfini, ey mahi-kərəm,
Hafizdən, Camidən artıq söylərəm,
Haqq bilir ki, səni necə istərəm,
Ay bivəfa, qədirbilməz, bəri bax!

Bu necə adətdir, necə ərkandır,
Deməzsən filanı bizə mehmandır,
Vaqif öz qulundur, sənə qurbandır,
Öldürsən də, vallah, dinməz, bəri bax!

* * *

Ala gözlü, sərv boylu dilbərim,
Həsretin çəkdiyim canan, bəri bax!
Gecə-gündüz fikrim-zikrim, əzbərim,
Üzöldü taqətim, aman, bəri bax!

Kim dözər mənim tək belə firqətə,
Rəncü məşəqqətə, bari-möhnətə,
Haçandır düşmüşəm tari-zülmətə,
Çəkilsin üstümdən duman, bəri bax!

Payibəndəm, qəmi-eşqə giriftar,
Hicran atəşindən can oldu bimar,
Razi-dilim edə bilməm aşikar,
Çəkərəm dərdini pünhan, bəri bax!

Günbəgün könlümün artır qubarı,
Pərişandır, tapmaz o qəmküsarı,
Ölsün, itkin olsun belə əğyarı,
Gəzməsin arada yaman, bəri bax!

Çox çəkir hicrini Vaqifi-xəstə,
Leylü nahar, şamü səhər peyvəstə,
Ey yanağı lələ, ləbləri püstə,
Ağzı nabat, şəkkər zəban, bəri bax!

* * *

İki dənə əcəb xosrovi-şahi,
Lütf eyləyib ləbi-şirin göndərmiş,
Gözəllik bağında meyvə yetirmiş,
Onun bizə xoş novbərin göndərmiş.

Evi abad o ləbləri nabatın,
Candır təlafisi bu iltifatın,
Bilir ki, bilirəm qədrin sovqatın,
Barəkallah, tapmış yerin, göndərmiş.

Gedin deyin o ləbləri Yəmənə,
Buxağı büllura, sədri səmənə,
Eləcə şad oldum, sanasan mənə
Yerin, göyün simü zərin göndərmiş.

Allaha şükr olsun, o mələkzadə
Adam bilib bizi salıbdır yadə,
Şəfqəti var bizə həddən ziyadə,
Hələ indi müxtəsərin göndərmiş.

Yarəb, ola, o canana kim demiş,
Flanı xəstədir meyvə istəmiş,
O ki, bizə meyvə ənam eyləmiş,
Vaqif ona peşkəş sərin göndərmiş.

* * *

Nə gözəldir bu cavanın camalı,
Qaşı, gözü qabağına yaraşmış.
Siyah kirpiyində cəvahir sürmə,
Ala gözün qırağına yaraşmış.

Mən aşiq olmuşam o xoş süfata,
Gərəkdir bizimlə ixtilat qata,
Danışanda ağzı dönər nabata,
Dili, dişi dodağına yaraşmış.

Saçın cığaları nimtənəsində,
Mərmər məmələri tər sinəsində,
Həlqə-həlqə birçək ağ çənəsində
Çin-çin olmuş buxağına yaraşmış.

Sərəsər batıbdır müşkü gülaba,
Həsretindən bağrım döndü kababa,
Ağ üz çöhrəsində qızıl qullaba
Al çarqatın qırağına yaraşmış.

Vaqif ta ki, dura tamaşasına,
Bilməz baxa bəzəyinin hansına.
Büllur biləkləri kəhrəbasına,
Gül əlində qolbağına yaraşmış.

* * *

Ey yanağı lalə kimi al gözəl,
Siyah zülfün zənəxdənə yaraşmış.
Gül bədənini, gümüş cəmalın sənini,
Bəyaz məmən giribənə yaraşmış.

Söz yox danışanda şirin sözüənə,
Nərgiz qurban olsun xumar gözüənə,
Buxağına, gərdəninə, üzünə
Xırda xallar danə-danə yaraşmış.

Görməmişəm sən tək gözəl kimsənə,
Ta ki, gördüm heyran oldum mən sənə,
Saçı qucaq ilə düşüb gərdənə
Ucu nə xoş ol miyanə yaraşmış.

Ağ sinədir təxti-Süleyman kimi,
Sallanırsan sultan kimi, xan kimi,
Pərişan zülf sənə yaraşan kimi,
Nə mələyə, nə insanə yaraşmış.

Belə getməz, dövrən axır-əzəldir,
Bizim ilən aralığı düzəldir.
Vaqif, bunun özü çünki gözəldir,
Hər nə geymiş novcəvanə yaraşmış.

* * *

Yenə səni gördüm, bağrım oxlandı,
Ey əfi baxışlı, havalı sərxoş!
Üzün göyçək, qaşın cəllad, gözün şux,
Görmədim sənin tək maralı sərxoş!

Didarına müştəq olub qalmalı,
Başına dönməli, dərdin almalı,
Bir ayna qabaqlı, əyri çalmalı,
Əlvan kalağaylı, səfalı sərxoş!

Gözləri sürməli, yanağı xallı,
Bir laçın sövdalı, tər lan xəyalli,
Qolları bəzbəndli, boynu heykəlli,
Ağ əlləri əlvan hənəli sərxoş!

Oturuşu Şirin, duruşu Leyli,
Qəməsi sitəmlı, yarı gileyli,
Gecə-gündüz zövqü səfadə meyli,
Həm özü, həm fikri xəyalı sərxoş!

Əqlin aldın, yaram, – deyın Vaqifin,
Yanıldın əlifin, beyin Vaqifin,
Üz göstərdin, yıxdın evin Vaqifin,
Ola bilməz sən tək bələli sərxoş!

* * *

Ey camalı günəş, zülfləri dilkeş,
Cana saldın atəş, çıxanda sərxoş!
Qaldım yana-yana misli pərvana,
Olmuşam divana, getdi əqlü huş.

Çeşmin aldı canı, zülfün imanı,
Kırpiklərin qanı tökər pünhanı.
Ey Yusifi-sani, məlahət kanı,
Sana bənzər hanı dilbər ləbinuş.

Zəhi pəripeykər, qəddi sənubər,
Aləm sənə yeksər qulami-kəmtər,
Sənsən əcəb sərvər, sərdari-təşkər,
Sultani-zəifsər, şahı-dibapuş.

Hicrində bizarın, zəlilü xarın,
Müştaqi-didarın, o xidmətkarın,
Çəkib ahı zarın çox intizarın,
Qövlünə əğyarın gəl eyləmə guş.

Boyun sərv-i-cənnət, gülşənə zinət,
Qaşın məddi ayət, qabağın taət,
Vaqifi, pürmöhnət, çox çəkib həsrət,
Ta səninlə xəlvət ola həmağuş.

* * *

Şahmar kimi gördüm saçın ucunu,
Həlqələnmiş miyanına tökülmüş.
Qəndü nəbat, şəkər, şəhdi-müsəffa
Dodağına, dəhanına tökülmüş.

Kuyin gülüstani-behiştə bənzər,
Açılmış dörd yanda güllər sərəsər,
Evin, eşiyindir tamam müəttər,
Müşkü ənbər eyvanına tökülmüş.

Sən çıxanda sərxoş dövlətxanadan,
Qaşların can alır mən divanadan.
Nəmli zülfün tazə çıxmış şanadan,
Bu yanına, o yanına tökülmüş.

Nə gözəl adamsan, ey güli-xəndan,
Sənə qurban olsun huriyi-qılman,
Yüz Züleyxa, yüz min Yusifi-Kənan
Qul olmağa meydanına tökülmüş.

Qəddin mövzun, saçın misli-sələsil,
Bir kəz görən olur hüsnünə mayil.
Neçə Vaqif kimi aşiqi-kamil,
Ol atəşi-suzaninə tökülmüş.

* * *

Xubların yasəmən qoxulu zülfü
Dəxi məndə dinü iman qoymadı.
Məstanə gözləri, xumar baxışı,
Apardı əqlimi, aman... qoymadı.

Valeh olmasaydım yanağa, xala,
Əlbəttə yetərdim əqlü kamala,
Mən ha döndərmədim qəddimi dala,
Neyləyim, bir qaşı kaman qoymadı.

İxtilatım düşdü bir əğyar ilən,
Gecə-gündüz yandım ahü zar ilən
Yaxşı bir olmuşdu könül yar ilən,
Düşdü aralığa yaman qoymadı.

Duydular bağrımın şan olduğunu,
Yanar od içində can olduğunu,
Kim bilərdi ciyər qan olduğunu,
Belə gözlərimdən daman qoymadı.

Vaqif məgər başdan kəmürək idi,
Belə ha deyildi, o, bir bək idi,
Bu gün canan bizə gələcək idi,
Onu yenə rəqib, güman, qoymadı.

* * *

Ay ağalar, sizə bir ərz eyləyim:
Bu gün qar yağıbdir, dizə çıxıbdir.
Bir gözəlin həsrətini çəkərdim,
Təzə-təzə gəlib bizə çıxıbdir.

Baxdım ətvarinə – bir tülək tərən,
Baxışın görəndə mən oldum heyran,
Duruşu maraldı, yerışı ceyran,
Ya bir məst ahudur, düzə çıxıbdir.

Bir məlahət kanı, Yusifi-sani,
Görməmişdi gözüm belə insanı,
Şükr təqdirinə kərəmin kanı,
Sanasan bir aydı, təzə çıxıbdir.

Qıya baxdı mənə, qərq oldum qəmə,
Gəlmədi kəməndə, söhbətə, dəmə,
Əl atdım gərdənə, açıldı məmə
Soruşdu Vaqifdən: məzə çıxıbdir?

* * *

Tamam gözəllərdən səni baş bildim,
Onun üçün könlüm sənə bağlandı.
Xəyalından üzmək olmaz xəyalı,
Neçə yollar dönə-dönə bağlandı.

Bizə meylin əzəlki tək nədən yox,
Səni ha sonradan bir öyrədən yox,
Xeyli vaxtdır sizdən gəlib-gedən yox;
Aralıq nə yaman yenə bağlandı?!

Əvvəl sığal verdin siyah telə sən,
Ağ üzündən ta qoyasan belə sən,
Bir əcayib görünür ki, elə sən,
Gül dəstəsi yasəmənə bağlandı.

Sən ha mənim öldüyümü eşitdin,
Gəlmədin üstümə, nə yana getdin?
Səbəb noldu birdən məni tərək etdin;
Məgər meylin özgəsinə bağlandı?

Vaqifəm, mən rüxsarını görmənəm,
Bu yana bir güzarını görmənəm,
Neçə gündür didarını görmənəm,
Ruzigarım qara günə bağlandı.

* * *

Bir-birinə həmdəm iki novcavan,
Biri güldür, biri gülgəz yanaqlı.
Biri tər sinəli, ayna əndamlı,
Biri nar məməli, nəsrin buxaqlı.

Biri laçın gözlü, tər lan qəmzəli,
Biri qırğı başlı, sona cilvəli,
Biri şəkkər sözlü, şirin kəlməli,
Biri qənd ağızlı, qaymaq dodaqlı.

Biri sərəsər ağ, həm siyah telli,
Biri buğdayıdır, amma şəkilli;
Biri xoş qılıqlı, mələk misilli,
Biri sər v boylu, şümşad budaqlı.

Biri bəstə boylu, narınc örtüklü,
Biri şux baxışlı, xəncər kirpikli,
Biri dal gərdənli, süzgün sümüklü,
Biri uzun qaşlı, həm gen qabaqlı.

Axır cana yetirərsiz Vaqifi,
Ağlayıban götürərsiz Vaqifi,
Bir gün olur, itirərsiz Vaqifi,
O qədər gəzərsiz əli çıraqlı.

* * *

Əyibdir qəddimi, dəlib bağrımı
Bir kirpiyi oxlu, qaşı kamanlı,
Gözləri can alan cəlladi-sərməst,
Baxışı hərami, qəməzəsi qanlı.

Bir nazik kamallı, bir nazik işli,
Şirin gələcəkli, şəkər gülüşlü,
Bir mərcan baxışlı, dürdanə dişli
Bir cəvahir sözlü, sədəf dəhanlı.

Bir sərxoş gəzişli, gizli imalı,
Bir Kəbə ziyarət, qiblə nümalı,
Bir mələk şəkilli, huri simalı,
Bir cənnət eşikli, əla məkanlı.

Bir durna avazlı, bülbül nəvalı,
Bir İsa nəfəslı, Loğman dəvalı,
Bir bənəfşə iyli, ənbər həvalı,
Bir tazə çəmənli, tər gülüstanlı.

Vaqifəm, sevmişəm bir şux dilbəri,
Gözəllər sərdarı, xublar sərvəri,
Ağızlar tərifi, dillər əzbəri,
Vilayət içində həm adlı-sanlı.

TƏCNİSLƏR

Gözlərin cəlləddir, baxışın yağı,
Qanlı qəməzən kimi olmaz bəla, qız.
Nazlı-nazlı danışiban güləndə,
Dönürsən şəkərə, qəndə, bala qız.

Ləblərin süsəndən, güldən əladır,
Seyr ilə gülşəndən, güldən əladır,
Tamam ağı bədənin güldən əladır,
Qamətindir sənubərdən bala, qız.

Ömrünə çox dua-səna demişəm,
Suçumu, dərdimi sana demişəm.
Mən canımı qurban sana demişəm,
Ol zaman ki, oldu qalü bəla, qız.

Qamətin, gərdənin, boyun gözəldir,
Müşkin, ireyhanın, buyun gözəldir,
Səni sevən deyir bu ən gözəldir,
Hərgiz olmaz bu dünyada belə qız.

Vaqifəm, düz danış, əyilmə məndən,
Aparma əqlimi, əkilmə məndən,
Ağlaram ki, əmim, əyil məməndən,
Məni sinən beşiyində bələ, qız.

* * *

Gözəl boylu, gözəl xoylu, gözəl yar,
Nə gözəlsən, geyinibsən alı sən.
Gözəl gözün hərdən qıya baxanda,
Gözəl canı gözəl təndən alısan.

Gözəl qamət, gözəl gərdən, gözəl üz,
Gözəl olmaz sən tək, olsa gözəl yüz,
Gözəl canı munca yetər, gözəl, üz,
Gözəl deyil, etmə, gözəl, alı sən.

Gözəl durub, gözəl gəzib, gözəl bax,
Gözəl kəlbəm, sal boynuma gözəl bağ.
Gözəl seyrü kəşt eyləyib gözəl bağ,
Gözəl, dər budaqdan gözəl alı sən.

Gözəl saqi, gözəl tutub, gözəl kəs,
Gözəl doğra kəbab bağrım, gözəl kəs,
Gözəl canan, gözəl adam, gözəl kəs,
Bir gözəl kimsənin gözəl alısan.

Gözəl qapındadır, gözəl hey dərin,
Gözəl sev demişəm gözəl hey, dərin,
Gözəl, Vaqif qulun, gözəl Heydərin,
Gözəl, yetiş dadə, gözəl Alı sən.

* * *

Səhər-səhər əsən qiblə yelləri,
Heç yolun düşdümü canan dağına?
Ağ sinədən söylə, tər şamamədən,
Görüm, əl dəymişmi canan tağına?

Həsretindən bağrım gül, şanə bənzər,
Mənə Vərqa, sənə Gülşa nə bənzər?
Yarın qoynu içi gülşənə bənzər,
İstər pərvaz edə canan dağına.

Götür günəş camalından ol ağ yar,
Sən bəri bax, qoy söylənsin ol əğyar,
Rəqib ölsün, biz ikimiz olaq yar,
Nə var ondan qeyri canan dağına.

O cavanın ömrü nurdur, yaşı nur,
Səg rəqibin tök gözündən yaşü nur,
Məni görcək bilməm nöşün yaşımır,
Salır camalını canan dağına.

Vaqifəm, könlümü dağın eylərəm,
Yardan ayrı xoş gün daxı neylərəm,
Sinəmdə mən özgə dağı neylərəm,
Qoymuşam canımı canan dağına.

* * *

Gözdə cadugərlik, xalda fitnəlik,
Canım üzdü, zülfi-ənbər bu daqal,
Zənəxdanın şeyda gördü könlümü,
Tutdu möhkəm, eyləyibən bu da qal
Bilməzəm ki, nədir günahım mənim,
Durubdur qəsdimə cəlladın sənin.

Nə bəyaz gərdəndi, nə sayə sinə,
Tər saxla dəyməsin nəş ayə sinə,
Sığındım qüdrətin nə sayəsinə,
Kərəm eylə, gəl canımdan budəğ al
Şahım, qibləgahım, pənahım mənim,
Bəsdir mənə munca bidadın sənin.

Sənubər qamətin demə lələdir,
Dişin gördü döndü, demə lələdir,
Açılsın bənəfşə, demə lələdir,
Qanlı sirişkimdən olmuş budaq al
Gülüstana çəkər həm ahım mənim,
Dilər anda qəddi-şimşadın sənin.

Görmədim qəmzən tək sərəsər bədən,
Səg rəqibi öldür sərəsər bədən,
Gül bərginə bənzər sərəsər bədən,
Nə gözəl lalərəng olmuş budaq al
Qan edibsən mægər, ey mahım mənim,
Olubdur eşq ara cəhadın sənin.

Ver muradın bu Vaqifin, ya sənəm,
Ya canım al qıl dərdə əm, ya sənəm
Qədəm basıb bir gəl bizə, ya sənəm,
Mehmanımsan qəm ləşkərim buda qal.
Ta göyə yetişsin kulahım mənim,
Yayılsın aləmə həm adın sənin.

* * *

Ey dəhanı şəkər, ləbləri qəndab,
Tən edər ləzzətdə özər babısan!
Camalına kimsə olmaz bərabər,
Xəttü xal kanısan, özər babısan.

Eşqim olmuş mənim bir belə dərya,
Rəqibin gözüne bir belə dərya,
Tufan oldu doldu bir belə dərya,
Gözümdən ki, tökdün o zərb abı sən.

Vəchindəki bənzər ay olar zayə,
Verdilər ömrümü ay olar zayə,
Salır qəmzən məni ay o lərzayə,
Üz sinəm üzərə o zər babısan.

Çağır Şahi-mərdan o heylər səni
Əm dostun ləbindən hey elər səni.
Görüm, rəqib, vursun həyələr səni,
Çünki sən yamansan öz ərbabı sən.

Vaqif der, şənə çək zülfə, əlayıq,
Sərxoşunam, olmamışam əlayıq,
Çün bərabər qamətinə əlayıq,
Geyib sallan başdan o zərbabı sən.

* * *

Ey günəş cəmallım, sən nə gözəlsən,
İstərsən ki, tənə aya qılasan.
Ahu gözlüm, hər bir qiya baxanda,
Bir örkü salırsan, ay aqıləsən.

Şanə salır hərdən zülf əra zini,
Demək istər mægər zülfə razini,
Çəkdirə-çəkdirə zülf ərazini,
Döndəribəsən məni, aya, qıla sən.

Çəkilir sürmələr, qaralı gözlər,
Alır məndən səbri qaralı gözlər,
Yoluna baxmaqdan qaralı gözlər,
Gəl indi bir quru ayaq ilə sən.

Qəmzən qılınc çəkib budar da məni,
Başın üçün, qoyma bu darda məni,
Yetir mətlubuma bu dərdə məni,
Bir busə ləbindən aya qılasən.

Xoş keçir bizimlə sən həm dəmişən,
Eylə bu dərdimə sən həmdəmi sən,
Şikəstə Vaqifin sən həmdəmişən,
Danışma, sevdiiyim, a yağilə sən.

QƏZƏLLƏR

Hər kimin cananı kim, bir əhli-ürfan olmaya,
Şahi-ələm olsa, onda rahəti-can olmaya.

Rəsmi-ülfət bilməyən büt, aşiqin kafər edər,
Ey müsəlmanlar, xoş ol kim, yarı nadan olmaya.

Bir ləbi ləlü lətif əndamü gül-rüxsar üçün,
Qətreysi-əşkin nə lütfü var əgər qan olmaya.

Afəti-badi-fənadən dağıla, bərbad ola,
Ol bina ki, onda bir zülfi pərişan olmaya.

Nə səfa ol gül yanaqdan kim, gözə görünməyə,
Nə ləzzət ol qönçə ləbdən kim ki, xəndan olmaya?

Vaqifa, bir məhliqayi-mehribanə meyl qıl,
Ta kəməli-əşqə ondan zərrə nöqsan olmaya.

* * *

Riyayü kibrü kizbü büxl olur nayab igitlərdə,
Təvazödür səfavü sidqilə əsbab igitlərdə.

Özün kişi deyən kimsə sədaqət sənətin işlər,
Nədən kim, olmayıbdır hiç kəs kəzzab, igitlərdə.

Hücumi-ləşkəri-təklifi-yarani-Vəfadarə,
Misali-səddi-İskəndər gərəkdir tab igitlərdə.

İgitlik iddiasın edənə layiq deyil yalan,
Vəfasızlıq nisalərdə, deyildir bab igitlərdə.

Əliyyəlmürtəzadən istə, Vaqif, hər nə istərsən,
Onu qılmış kərəmli həzrəti-vəhhab igitlərdə.

* * *

Vidadidən gələn kağız məni fərxəndəhal etdi,
Bu halı gördü qəm filhal məndən intiqal etdi.

Uçub könlüm quşu pərvaz qılsa övci-əlayə,
Əcəb yox kim, bu məktubu özünə pərrü bal etdi.

Ziyayi-şəms tək yetdi, məni bədr eylədi, hala
Əgərçi qəddimi devrani-filmazi hilal etdi.

Səvadi namənin, ey dil, məgər zülmati-heyvandır,
Ki, ruhum Xızr tək ondan bəsa kəsbi-kamal etdi.

Xəyal etmişdi Vaqif kim, rəvan bir xoş qəzəl yazsın,
Rəvan olmuşdu qasid kim, bunu ancaq xəyal etdi.

* * *

Saçına uymuş xəyalım çünki ənbər bu kimi,
Ol səbəbdən incəlib qəddim olubdur mu kimi.

Ola ki, timsalıma bir baxa şəhla gözlülər,
Ey müsəvvir, çək mənim təsvirimi əbru kimi.

Handa kim, bir gərdəni-siminü gül əndam ola,
Bilmənəm kim, nə edim, məndən qaçarlar qu kimi.

Öz xoşumla mən əsiri-qəmzə olmazdım, vəli
Sehrə saldı ol xumar gözlər məni cadu kimi.

Vaqifəm, yoxdur mənə çahi-zənəxdandan nicat,
Göstərir əhvalımı aydın üzün güzgu kimi.

* * *

Salmaq nəzərindən məni cananə düşərmi?
Tərk eyləmək öz qulunu sultanə düşərmi?

Kakıl nə rəvadır ki, könüldən edə qeybət,
Şanə gileyi zülfi-pərişanə düşərmi?

Qəmzən ləbini dişləməmiş, qanımı tökdü,
Qan eyləməyən kimsənə heç qanə düşərmi?

Dil çahi-zənəxdanə düşüb zülfün ucundan,
Əlbəttə, xətasız kişi zindanə düşərmi?

Derlər ki, dəhanınla edir bəhsi-nəzakət,
Görün, bu söz ol qönçeyi-xəndanə düşərmi?

Ol sərv-i-xuramanə ki, gəzmək olub adət,
Bir yol yolu, gör kim, bizim eyvanə düşərmi?

Olmazsa əgər Vaqifə bir sədri səmən yar,
Top eyləyibən başını meydanə düşərmi?

* * *

Kim ki, sevdayi-səri-zülfü-pərişanə düşər,
Gah zindanə, gəhi çahi-zənəxdanə düşər.

Afəti-dəhr dəyər ol kəsə kim, kamildir,
Mah hər gün ki, kəmalə yetə, nöqsanə düşər.

Mərd igitlər özünə məhbəsi meydan bilir,
Sanma kim, nakəsü-namərd bu meydanə düşər.

Eybdən saf çıxar, pakü mübərta görünür,
Hər tila kim, küreyi-atəşi-suzanə düşər.

Piçü tabə düşənin işi, bəli, üzdə olur,
Zülf bu vəchlə rüxsareyi-tabanə düşər.

Hər yaman yer ki, olur – yaxşılının mənzilidir,
Ləl daş içrə, xəzinə dəxi viranə düşər.

Şami-qəm şadlıq əyyamına xoş ziyvərdir,
Necə kim, xali-siyəh arizi-canana düşər.

Ey Vidadi, qəmi-zindanə giriftar olmaq,
Bir sənə, bir mənə, bir Yusifi-Kənanə düşər.

Eşqə düşmək sənə düşməz, qocalıbsan belə dur,
Belə işlər yenə Vaqif kimi oğlanə düşər.

* * *

Qarabağ içrə bir şair kəlimullah Musadır,
Cavanşir içrə bir mövzun bayati dəsti-beyzadır.

Qələm qədrin əsayi-əjdəhəpeykərcə bilməkdə
Bəni-İsrailə ali-Cavanşir yəni həmtadır.

Dili-rövşən gərək nadan içində sərf edə ömrün,
Çırağın səltənətgahi səvadi-şami-yeldadır.

Ümidim vardır kim, bu qara gün getməyə başə,
Dönər bir özgə rəng ilə bu axır çərxi-xəzradır.

Məkan tutdisə Vaqif, yox əcəb, bu Şişə dağında,
Məqami ləli-gülrəngin miyani-səngi-xaradır.

* * *

Ey güli-xəndan, fəraqından sənın qan ađlaram,
Eylərəm şamü səhər çaki giriban ađlaram.

Gedəli zülfün əlimdən, piçü tabə düşmüşəm,
Dönmüşəm bir muyə, çox halı pərişan ađlaram.

Gəl kim, ey lalə zənəxdanın, kəbab etdi məni,
Od düşübdür cismimə, hərdəm yanar can, ađlaram.

Yadıma hər bir düşəndə ol siyah kirpiklərin,
Sanasan ki, sancılar bađrımaya peykan, ađlaram.

Yaxşı həmdəm olmasa şad olmaq olmaz, Vaqifa,
Ađlaram ta ömrüm olduqca firavan, ađlaram.

* * *

Mehribanlıq görməyib bir məhliqadən küsmüşəm,
Gündə yüz al eyləyən qəlbi qəradən küsmüşəm.

Şəninə dedim şirin söz, bir şey ondan dadmadım,
Bu səbəbdən ağzı şəkkər dilrübədən küsmüşəm.

Bir qədər mey istədim, sındırdı könlüm şişəsin,
Daş bağırlı saqi-yi-sahib-cəfadən küsmüşəm.

Çün “uman yerdən küsərlər” bir məsəldir xalq ara,
Küsdüyüm bica deyildir, aşınadən küsmüşəm.

Gördüm əvvəl ki, binasın yarlıq etmək deyil,
Vaqifa! Əsli budur, mən bu binadan küsmüşəm.

* * *

Həbibim, bu nəzakətdə güli-rənadan artıqsan,
Sərasər nəxli-ərər, tubiyi-zibadan artıqsan.

Cahan məhvəşləri xaki-dərində çəkəri-kəmtər,
Sərir-i-hüsndə İskəndəri Daradan artıqsan.

Sənin bir tari-muyin müşkünü bu aləmə vermən,
Mənim yanımda, billah, sən iki dünyadan artıqsan.

Qaşın taqın qoyub məhrabə hərgiz qılmanam səcdə
Ki, sən yüz mərtəbə ol Kəbəyi-ülyadan artıqsan.

Əgər mən Vaqifəm – Fərhad ilə Məcnundan ələyəm
Əgər sənsən – haman Şirin ilə Leyladan artıqsan.

* * *

Ey Vidadi, gərđiři–devrani–kəcrəftərə bax!
Ruzigarə qıl tamaşa, karə bax, kirdarə bax!

Əhli–zölmü necə bərbad eylədi bir ləhzədə,
Hökmü adil padşahi–qadirü qəhharə bax!

Sübh söndü şəb ki, xəlqə qiblə idi bir çırağ,
Gecəki iqbali gör, gündüzdəki idbarə bax!

Taci–zərdən ta ki, ayrıldı dimaği–pürqürur,
Payimal oldu təpiklərdə səri–sərdarə bax!

Mən fəqirə əmr qılmışdı siyasət etməyə,
Saxlayan məzlumu zalimdən o dəm qəffarə bax!

Qurtaran əndişədən ahəngəri–biçarəni,
Şah üçün ol midbəri təbdil olan mismarə bax!

İbrət et Ağa Məhəmməd xandan, ey kəmtər gəda,
Ta həyatın var ikən nə şahə, nə xunxarə bax!

Baş götür bu əhli–dünyadan ayaq tutduqca qaç,
Nə qıza, nə oğula, nə dusta, nə yarə bax!

Vaqifa, göz yum, cahanın baxma xubü ziştinə,
Üz çevir ali–əbayə, Əhmədi–Muxtarə bax!

* * *

Hər gedən gəlmiş, mənim ol qəmküsarım gəlməmiş,
Ey gözüm, qan ağla kim, çeşmi xumarım gəlməmiş.

Getmiş idi ixtiyarım biləsinçə yarımın,
Çünki yarım gəlməmiş, həm ixtiyarım gəlməmiş.

Mən bu dərd ilə əgər ölsəm, məzarə qoymayın,
Üstümə ol tuti dilli şux nigarım gəlməmiş.

Həsretindən zəfəranə dönsə ruyim, yox əcəb,
Qoymuş hicranda məni, bir gülüzarım gəlməmiş.

Deməsin, Vaqif, əcəl kim, gəlsə məndən can alır,
Kimdir ona can verən, fərmani-yarım gəlməmiş?

* * *

Aydın olsun gözlərim kim, gəldi yarın kağızı,
Könlümü şad eylədi gözəl nigarın kağızı.

Oxudum, öpdüm, gözə sürtdüm, dedim: səd mərhəba!
Gözüm üstə var yerin, ey gülüzarın kağızı!

Səndən ayrı ol qədər qan ağladım kim, dəmbədəm
Yaşə batıb, islanıb səbrü qərarın kağızı.

Çox çəkirdim intizarın, gözlərim yolda idi,
Şükr-lillah gəldi ol çeşmi-xumarın kağızı.

Qeyri yarı, ey gözəl, qılma bədəl sən Vaqifə,
Yadigar saxla, bu olsun etibarın kağızı.

* * *

Şəhabəddin bəyin iqbalü bəxti müstədam olsun,
Ani hifz eyləyən daim xudayi-layənam olsun.

Gülüstani-səfadə qönçeyi-ümmidi açılısın,
Vücudi dəhr bağında həmişə xoşxüram olsun.

Cahanın ümdə eysü işrəti çün vəsli-dilbərdir,
Əlində bir səmənruxsar zülfü sübhü şam olsun.

İgitlərdə gərəkdir yaxşı ad aləmdə söylənsin,
Həyatı baqidir ol kimsənin ki, nikinam olsun.

Bizə səndən hədiyyə, nuri-çəşmim, bir məhəbbətdir,
Sənə Vaqifdən amma çox dua ilə salam olsun!

* * *

Yazıb bir namə göz yaşilə ol dildarə göndərdim,
Sərir-i-hüsna, yəni şah olan sərdarə göndərdim.

Könül tiflinə dərs verdim kitabı-hüsünü, billah,
Səri-kuyində xəlvət etməyə təkrarə göndərdim.

Nə hacət halimi yazmaq ki, qayət də pərişandır,
Onu şərh etməyə yarə dili-sədpərə göndərdim.

Sirişki-laləgunun danəsin damanımə yıxdım,
Bunu bir töhfə bildim, gözləri xumarə göndərdim.

Behəmdülla ki, Vaqif həsrətindən öldü qurtuldu,
Uçurdum can quşun, ey gül, sizin gülzarə göndərdim.

* * *

Çıxıb başmaq seyrinə, edib seyri-çəmən gəldim,
Ayaq üstdən Qazağa bir gedib, gördüm vətən, gəldim.

Qızıl gül açılan günlərdə gülzari-Qarabağa,
Sənin olsun, əzizim, böylə məlumun ki, mən gəldim.

Mən idim abi-yari bu gülüstanın əzəl gündən,
Yetirdim tazəcə güllər gənə mən tazədən gəldim.

Xəyalın mühlik azəri məni az qaldı öldürsün,
Qayıtdım rəhgüzari-qəbrdən, yırdım kəfən, gəldim.

Ver ağca, al qarabaşı, gedəndə söylə, ey Vaqif,
Sənin üçün gətirdim bir büti-siminbədən, gəldim.

* * *

Simi-ğəzənin zülfi-pərişan arasında,
Guya ki, bitib ağ gülü reyhan arasında.

Sübhün işığıdırmı və ya şöleyi-sinə,
Ol kim, ağarır çaki-giriban arasında.

Ey müğ, sənə döndüm, mənə bir qədr elə, barı,
Etmə məni bədnam müsəlman arasında.

Ya qismət edər Vaqifə hüsnün səmərin həq,
Yainki qoyar başını meydan arasında.

* * *

Əzəldən biz də bir şəkkər ləbi sevdik sevənlər tək,
Olub risva ağızdan-ağıza düşdük süxənlər tək.

Nolurdu kim, olaydım qasidin qoynundakı kağız
Ki, mən də Qələyə bir yol gedəydim bu gedənlər tək.

Gül əndamlar səfayi-söhbətin yad eylərik hərdəm,
Batar əzamıza ta sübhədək tüklər tikənlər tək.

Kərəm qılmış, bizə ol lalərüx bir namə göndərmiş,
Açıb onu tamaşa eylərik bərgi-səmənələr tək.

Nə xoş nəqqaşımış bu naməni (yarəb), yazan katib,
Hünər izhar edib, surətdə möcüz göstərənlər tək.

Səfərdə yar yanından gələn kağızları bir-bir,
Öpər Vaqif, basar bağına hərdəm gülbədənlər tək.

* * *

Vətən xoşdur deyə, Vaqif, bizi çəkdiñ Salahlıya
Sələh bilməm nədir yanında yarı-canfəza yoxdur.
Şəkərləblər olurlarmış əzəldən Sarıqamışda,
Gəlib şimdi sorağın sordum onlardan səda yoxdur.

MÜXƏMMƏSLƏR

Nə xoşdur baş qoymaq bir güləndamin qucağında,
Tamaşa eyləmək ol həlqə zülfə ağ buxağında,
Durub ondan, tutub nazik əlin gəzmək otağında,
Qucub-qucub oturmaq gah solunda, gah sağında,
Sinəsində sinə, boynunda qol, dodaq dodağında.

Üzündən, eyləyib küstahlıq, dəstari-zər açmaq,
Yenindən düymə, ondan sonra belindən kəməər açmaq,
Çəkib yaşmağın ağzından rəvan, ləlü gövhər açmaq,
Çıxarıb cümlə əsvabın, vücudun sərbəsər açmaq,
Həmin bir incisin qoymaq qara zülfün qırağında.

Uzun saçın qucaqlayıb, töküb qəddi-büləndindən,
Töküb misli-bənəfşə iyləmək hər bir kəməndindən
Yaxasın çək edib, köksün çıxarıb bağı bəndindən,
Əmib doyunca şirin ağ məmənin şəhdi-qəndindən,
Qoyub bir ləhzə baş, yatmaq giribanın bucağında.

Səmən cismə sarılmaq, eyləmək bir qədr rahatlıq,
Aralıqda olub bir-birinə lütfü inayətlər,
Yuxudan tez durub sərf eyləyib dürlü zərəfətlər,
Yuyub əl, oturubən dizbədiz etmək hekayətlər,
Demək bir-birinə başdan keçən halı fərağında.

Edib bir müxtəsər söhbət, xəbər dar olmamış əğyar,
Yenidən and içib, şərt eyləyib, əhdü, iman, iqrar,
Alıb bir bu üzündən, o üzündən buseyi-təkrar,
O zülfü-yasəməndən həsrət ilə ayrılıb naçar,
Gənə Vaqif kimi bir dəxi olmaq iştiaqında.

* * *

Gədə, mən qurban olum qaşları kaman bacına,
Belə bir şux baxan kirpiyi peykan bacına,
Məməsi misli-şəkər, gözləri ceyran bacına,
Dişi dür, ağızı sədəf, ləbləri mərcan bacına,
Məst damənkəşü xəndanü xuraman bacına.

Maşallah ki, əcəb hüsnü cəmal sahibidir,
Qəbqəbü zülfü zənəxdan, xətü xal sahibidir,
Özü bir afəti-can, qəmzəsi qal sahibidir,
Gün kimi neməti-xubluqda kamal sahibidir,
Bizi bir çaştə qonaq etsə, nə nöqsan bacına?

Görmüşəm gözlərini – nərgisi-məstanə kimi,
Gecə-gündüz gəzərəm çölləri divanə kimi,
Ələ düşsə, dönərəm başına pərvanə kimi,
Parə-parə ciyərim eyləmişəm şanə kimi,
İstərəm sarmaşam ol zülfü pərişan bacına.

İltimas et ki, ona bəsdir, a zalim, bu qədər,
Bir əzizəm, məni incitməsin, Allahı sevər,
Qorxuram ahə düşə; eyləsin, əlbəttə, həzər,
Bitəkəllüf sizə çox-çox gəlibən getsəm əgər,
Məni mən eyləmə kim, aşıqəm, oğlan, bacına.

Gedibən əqlü huşum, namusü arım kəsilib,
Olmuşam maili-mey rahi-güzarım kəsilib,
Xubların rövzeyi-kuyində mədarım kəsilib,
Vaqifəm, onun üçün səbrü qərarım kəsilib,
Olmuşam, ərz eləyim, valehü heyran bacına.

* * *

Bilmənəm məndən neçün ol sevgili canan küsüb,
Üzümə baxmaz dəxi, bir gözləri məstan küsüb,
Ağladır qanlar mənə, rüxsarəsi xəndan küsüb,
Qara günlərdə qoyub məni, məhi–taban küsüb,
Könlümün şəhrin sərəsər eyləyib viran, küsüb.

Bağrımı vermiş kəsər kirpiklərin əlmasına,
Ağlamaqdan gözlərim dönmüş iki qan tasına,
Gecə–gündüz düşmüşəm dərdü qəmin dəryasına,
Rəhm qılmaz, ah kim, öz aşiqi–şeydasına,
Dərdi öldürdü məni, bir eyləmöz dərman, küsüb.

Eylə ki, görər məni, yaylıq çəkər rüxsarinə,
Bir zaman qoymaz tamaşa eyləyim didarinə,
Danışar qeyrilə, baxmaz mən qədimi–yarinə,
Nə demiş məndən rəqib ol xubların sərdarinə?
Gəlmişəm ərzə, nəhayət, eyləmöz divan, küsüb.

Bu qədər kim, söylərəm, tutmaz mənə qulağını,
Yoluna üz qoymuşam, basmaz gözəl ayağını,
Neylərəm canımın olmaq dəxi sağ qalmağını,
Döndərib üzün, yığıbdır qaşını, qabağını,
Ey könül, gəl olalım bu dilbərə qurban, keüsüb.

Danışıb gülməz üzünə ol pərivəş Vaqifin,
Sındırıb könlün, yaxıb canın müşəvvəş Vaqifin
Ol səbəbdən canına düşmüş bir atəş Vaqifin,
Cürmü təqsiri nədir, yarəb bəlakeş Vavqifin,
Söylərəm munca, eşitməz dad, əlaman küsüb.

* * *

Bərq vurub gün tək çıxar bir huripeykər hər sabah,
Şərm edər onun üzündən mahi-ənvər hər sabah,
Zülfü-şəbrəngi tökər qəddə bərabər hər sabah,
Müşkbudən aləmi eylər müəttər hər sabah,
Sübhi-sadiq tək açar sədrin müqərrər hər sabah.

Xabdən açar gözün ta nərgisi-fəttan kimi,
Əl çəkər, müjganın eylər tiri-xunəfşan kimi,
Tərh edər üz yanına geysuləri reyhan kimi,
Qəddinə yaşıl geyər ol qönçeyi-xəndan kimi,
Başa üstündən çalar dəstari-əhmər hər sabah.

Bir mina gərdən, səfid əndam, fərbeh sim-saq,
Lalə rux, mərmər sinə, nərmin bədən, şirin buxaq.
Tubi qamət, mahi-tələt, xoş əlamət, ay qabaq,
Oldu məsciddən haman dəm əhli-qıblə ittifaq,
Qaşdır onun məgər mehrabü mənber hər sabah.

Əylənər narın, danışar naz ilə, narin gülər,
Tərzi-göftarinə eylər tutilər təhsin, gülər,
Qaş gülər, həm göz gülər, ariz dəxi rəngin gülər,
Dünyada çoxdur gülən, amma bu çox şirin gülər,
Böylə də insan olur, ağzında şəkkər hər sabah.

Bilmişəm kuyin gözəl firdovsü gülşəndən onun,
Ta ölüncə oxların qoymam çıxatəndən onun,
Gəzdiyi yeri sevər gözüm elə gəndən onun,
Vaqifəm, heç kimsə kəsməz zikrini məndən onun,
Eylərəm sidq ilə adın dildə əzbər hər sabah.

* * *

Neylərəm, belə munun mən... iqbal içinə,
Handa üz tutdum isə, düşdüm elə qal içinə,
Gündə yüz göz düşə aşüftəlik əhval içinə,
Qorxum oldur ki, sabah ağ düşə saqqal içinə,
Hər sənəm görsə deyə kim... çal içinə.

Etməyə bir sənəmin kim, səni heç könlü qəbul,
Sən ona istər isən eyləyəsən canını qul,
Canına rəhm eləməz, yanasan oda yüz yol,
Saqqalı ağ olanın qiymətidir bir qara pul,
Gərçi girsən bəzənib gündə yaşıl, al içinə.

Kim ki, birçəklərini sünbülə timsal salır,
Xubların başına qovğa gətirir, qal salır.
Dami-təsxirə pəriruləri filhal salır,
Abirudən kişini dünyada saqqal salır,
Salma saqqalını əndamə onun sal içinə.

Sahibi-saqqal əgər yüz ola sahir sözlü,
Yəni başdan-ayağa ləhcəsi şirin, duzlu,
Ram olub baxmaz ona hiç bir ahu gözlü,
Nola saqqala yavuş gəlməsə bir gül üzlü,
Kim qıyar ki, düşə gül yarpağı qanqal içinə.

Demə, Vaqif ki, flan kimsənə çox zirəkdir,
Ya flan şeir deyir, yazısı həm göyçəkdir,
Ya flan kəndxudanın simü zəri lək-ləkdir,
Xubların sevdicəyi sadəvü top birçəkdir,
... onlar xəttü şerü kəmalü mal içinə.

* * *

Ey gül, sənə yoxdur bu nəzakətdə qərinə,
Kuyin çəmənini tənə vurur xülidi-bərinə.
Sünbül onu görcək özünü saldı qəminə,
Pəh-pəh, nə əcəb, şükr xudanın kərəminə.
Olmaz belə qamət, belə gərdən, belə sinə.

Xoşdur gül üzərində tamaşası bu zülfün,
Hifzində, görüm, saxlaya mövlası bu zülfün,
Düşdü xütən əmlakına qovğası bu zülfün,
Ta düşdü mənim başımə sevdası bu zülfün,
Zəncirilə divanələri çəkdi səfinə.

Zülfün qoxusu, çox dilərəm, canımə gəlməz,
Rəhmi məgər əhvali-pərişanimə gəlməz,
Bir gecə qulaq asmağa əfğanimə gəlməz,
Bilməm nə olub, sevgili yar yanimə gəlməz,
Can çıxdı, xudaya, nə deyim mən bu gəlinə?

Bilməm, nə demiş dilbərə ədna genə məndən,
Kəsmiş nəzəri, ahü vaveyla, genə məndən,
Ün yetməz onun səminə əsla genə məndən,
Döndərdi üzün ol güli-rəna genə məndən,
Eyb olmaya söysəm belə iqbəlın içinə.

İyman gətirib çün hərəm olmağına Vaqif,
Sürtər üzünü bu qapı torpağına Vaqif,
Gah zülfün öpər, gah düşər ayağına Vaqif,
Hərdəm baş əyər qaşlarının tağına Vaqif,
Sənsən mənə həm qibləvü həm Məkkə, Mədinə.

* * *

Sevdayi-saçın, keçsə yüz il, sərdən üzülməz,
Can rıftəsi geysuyi-sitəmkərdən üzülməz,
Məddi-nəzərim qəddi-sənubərdən üzülməz,
Dil şovqi-tamaşayi-səmənbərdən üzülməz,
Xunin cigərim kirpiyi-xəncərdən üzülməz.

Rahində sənin dil nə qədər ki, düşə şərrə,
Tiğın ilə doğranə əgər bir neçə körrə,
Torpağımı yellər dağıda bəhrlə bərrə,
Cümlə bədənim ruyi zəmində ola zərrə,
Könlüm o ruxi-mehrü münəvvərdən üzülməz.

Yüz bağı-İrəm gər ola, yüz rövzeyi-gülşən,
Yüz xüldi-bərin, mənzili-ələvü müzəyyən,
Heç vəchlə sizdən üzümü döndərə bilməm,
Əvvəlü axır bil eşiyindir mənə məskən,
Ölsəm də, ayağım mənim ol dərdən üzülməz.

Nöqsən ki, ucundan çəkəm, ey qaşılı hılalım,
Eylə sanıram, artar o gün fəzlü kəmalım,
İstər mənə mehr eyləmə heç, al elə, zalım,
Sənsən gecə-gündüz həmişə fikrü xəyalım,
Dilimdə adın hər zaman əzbərdən üzülməz.

Sən də, gözüm, Allaha baxıb, zülmü az eylə,
Peyvəstə könül yıxsan əgər, bir də saz eylə.
Ahim tütünü gör necədir etiraz eylə,
Öz Vaqifini lütf edibən sərəfraz eylə,
Hərçənd ola şah gözü – çakərdən üzülməz.

* * *

Dilbər, nə deyim, sən kimi canan ələ düşməz,
Zülfün kimi heç zülfi-pərişan ələ düşməz.
Ləlin kimi bir ləli-Bədəxşan ələ düşməz,
Bir yerdə belə hakimi-Loğman ələ düşməz,
Biçarələrin dərdinə dərman ələ düşməz.

Bir eylə nəzər ləşkəri-müjgan ələminə,
Gör necə keçib hökmü onun ruyi-zəminə.
Təbriz, Şəki, Gəncəvü, Kabil şəhərinə,
İran ilə Turan, Hələbü, Məkkə, Mədinə,
Bunlarda belə sən ciləyin can ələ düşməz.

Mən aşiq idim, şövqi onun var idi məndə,
Öz aşiqinin gərdənini saldı kəməndə,
Kişmir, Xəta, Misr, Buxaravü Xütəndə,
Movsul şəhəri, Çin ilə Maçinü Yəməndə,
Gərçi gözələr Rum, Ərəbistan, ələ düşməz.

Əlqissə ki, yüz kafər ola, yüz də müsəlman
Tövrat ilə İncil, Zəbur, ayəti-Quran,
Tiflis, İrəvan, Şamü Cəbəl, cümlə Trabzan,
Dərbənd, Quba, Bakı, Şamaxilə Sifahan,
Yüz seyr oluna külli-Dağıstan ələ düşməz.

Nə mazi, müzaredə nəvəxanü xoşəlhan,
Nə Məğribü Məşriqdə əcaib belə insan,
Fihinnə vəmin heysü hüvə leysə kamakan,
Bilsə qədirin Vaqifin, eylər ona ehsan,
Əz ruzi-əzəl mən kimi ətşan ələ düşməz.

* * *

Ah... bir sərxoş nigarın dağı öldürdü məni,
Günbögündən hüsnünün rövnaqi öldürdü məni,
Ağ biləklərdə qızıl qolbağı öldürdü məni,
Eylədi şəhla gözün müştəğı, öldürdü məni,
Hamıdan əla ki, qaşın tağı öldürdü məni.

Nə əcəb təsvir olur ağ əllərə əlvan həna,
Məxmuri gözlər piyalə, gərdəni misli mina,
Al sərəndazla qəsabə, üstə türfə ağ cuna,
Qol gümüş bazbəndli, beldə kəmər – üstü mina,
Məclis içrə bu nişanda saqi öldürdü məni.

Al yanaqların, sanasan ki, qızıl gül xərməni,
Tər zənəxdaninə baxdıqca cünun eylər məni,
Məst çeşminə əcaəib rəng tutmuş sürməni,
Qurşayıb ol ağü nazik əllər ilə tirməni,
İki yandan ucların salmağı öldürdü məni.

Sallanıb yüz naz ilə hərdən çıxanda xanədən,
Hər tərəf baxsa, qırar həm dost, həm biganədən,
Əqlü huş ikrah olub getdi məni-divanədən,
Qara gözlər süzülüb sərməst olub peymanədən,
Ahu tək hərdəm dönüb baxmağı öldürdü məni.

Vaqifəm, qıldım bu şuxun hüsnünü fikrü xəyal,
Günbögün incəlibən oldu tənim muyə misal,
Axırı verdi məni bərbadə bu qaşıl hilal,
Qəbrimin daşına yazsın bu sözü əhli-kamal,
Dilbərin məndən uzaq olmağı öldürdü məni.

* * *

Ah kim, bir yarın istiğnası öldürdü məni,
Nazilən sərxoş xumar baxması öldürdü məni,
Cilveyi-rəngi-rüxün həmrəsi öldürdü məni,
Ol siyah kirpiklərin əlması öldürdü məni,
Hamıdan artıq saçın sevdası öldürdü məni.

Mən ha əvvəldən deyildim böylə biidrakü huş,
Eyləyən kimdir, bilirsənmi, məni bu dərdə tuş,
Ol güli-narınıcı məcərdir, o sərvə-səbzpuş,
Qaş ilə göz arasında badə verdim canı, xoş,
Bilmədim bu iki şuxun hansı öldürdü məni?

Haqq bilir, olsa əgər dünya sərəsər düşmənim,
Mütləqə gərđi-təərrüz tuta bilməz, damənim,
Ancaq eşqin atəşidir yandıran canü tənim,
Ey müsəlmanlar, deyildir hiç kəs qanlım mənim,
Xublar şəhbazının sonası öldürdü məni.

Zülfünə qeyrilərin iman verərdim mən mægər,
Dəysə min şəmşir, qətrə qan verərdim mən mægər,
Öz xoşumla əqlimə nöqsan verərdim mən mægər,
Hər yetən cəllada asan can verərdim mən mægər,
Onun iki nərgisi-şəhlası öldürdü məni.

Köçdü, heyf oldu, gözəl, Vaqif dəxi düşməz ələ,
Bir siyah kirpik ucundan bağırımı dələ-dələ
Həşrədək hərgiz məzarımdan kəsilməz vəlvələ,
Qəbrimin daşınə yazın, oxuya hər kəs gülə,
Bilə kim, yarın iraq olması öldürdü məni.

* * *

Aldı canım naz ilə ol gözləri şəhla pəri,
Ləbləri püstə, yanağı laleyi-həmra pəri,
Cismi gül, başdan ayağa qaməti rəna pəri,
Sərvdən yeyrək, sənubərdən dəxi bala pəri,
Yavru laçın gözlü, topğun sinəli sona pəri.

Gözləri məstan, sürahi tək çəkilmiş gərdəni,
Qara zülfü müşkü ənbər, ağ bədən gül xərməni.
Saçları reyhan qoxulu, qoynu cənnət gülşəni,
Ləbləri kövsər məkanı, ağzı şəkkər mədəni,
Sözü şirin, özü amma xosrovü əla pəri.

Al geyib əlvan ləçək örtər, gülabəfşan çıxar,
Sanasan, bürci-fələkdən bir mahi-taban çıxar,
Seyrinə aləm sərəsər hər tərəf, hər yan çıxar,
Əql uçar başdan, ürək oynar, cəsəddən can çıxar,
Göz ucuyla hər kimə eylər nihan ima pəri!

Ey mənim mahım, sənə bu şəhr, bu ellər fəda!
Basdığın torpağa hərdəm, lələlər, güllər fəda!
Saçının hər muyinə yüz saçı sünbüllər fəda!
Ləhceyi-göftarına gülşəndə bülbüllər fəda!
Qaşının bir tağınə qurban iki dünya, pəri.

Vaqifəm, canım sənə hərdəm fədalər eylərəm,
Ah çəkib hicrində qarğu tək sədələr eylərəm,
Dərgahində kəlbinə çox ilticalər eylərəm,
Gecə-gündüz ömrünə xeyrü düalər eylərəm,
Saxlasın dəhrin bəlasından səni mövla, pəri!

* * *

Ey səba, yara de kim, avarə gördüm Vaqifi,
Qəm əlindən bikəsü biçarə gördüm Vaqifi,
Bağrı olmuş sərbəsər sədparə gördüm Vaqifi,
Aqibət salmış özün odlarə, gördüm Vaqifi,
Gecə-gündüz müntəzir didarə gördüm Vaqifi.

Bir yanar atəş salıb pərvanə tək əzasinə,
Oxşayıbdır dəhrdə aşıqlərin risvasinə,
Nalə eylər gecə-gündüz, yalvarır mövlasinə,
Baş qoşub eylə sən ol zülfünün sevdasinə,
Bir zaman basmaz ayaq bazarə, gördüm Vaqifi.

Qaməti-mövzun ilə bir sərvə-gülşənsən, gözəl,
İki dünyanın səfavü zövqünə tənsən, gözəl!
İtməyə gözdən, könüldən ayırsan, gənsən, gözəl!
Fikri, zikri, dediyi danışdığı sənənsən, gözəl,
Mail olmaz hər yetən göftarə, gördüm Vaqifi.

Qaşlarından ayrı ol mehrabı görməz gözləri,
Eyləməz şəmsə nəzər, məhtabı görməz gözləri.
Arizin istər, güli-sirabı görməz gözləri.
Ağlar eylə gecə-gündüz, xabı görməz gözləri,
Yandırırbdır canını odlarə, gördüm Vaqifi.

Söylə kim, başın üçün, bir lütf qıl, ey gülüzar!
Sallanıb sərvə-rəvan tək bu yana eylə güzar,
Gecə-gündüz dərdü qəm etmiş məni candan bezar,
Görməyə didarını hərdəm çəkər çox intizar,
Gözlərin dikmiş baxar yollarə, gördüm Vaqifi.

* * *

Kim ki, zövq istər, büti-şirindəhan sevmək gərək,
Ləli xəndan, ləhcəsi şəkkərfəşan sevmək gərək.
Tubaqədd, topğunsinə, tutizəban sevmək gərək,
Zülfü müşk, amma yanağı ərğəvan sevmək gərək,
Ahugərdən, gülbədən, nazikmiyan sevmək gərək.

Səngi-dil saqilə mina tək edib xizü nişəst,
Heyfdir peyvəstə etmək şişeyi-könlü şikəst,
Şəhrdən şəhrə gəzib hər yay çalib çox pavü dəst,
Əhli-ürfan, nüktədan, şairsevən, aşiqpərəst,
Bir müvafiq məhliqayi-mehriban sevmək gərək.

Saidü saqi müləhhəm, simi-rəna tək bəyaz,
Qübbeyi-bətin-bülluri mövci-dərya tək bəyaz,
Bəzeyi-tər sinəsi lölöi-lala tək bəyaz,
Müşki çarqat, surəti mahi-müsəffa tək bəyaz,
Al sərəndazı sərində zərnişan sevmək gərək.

Gülnəfəs, bixarü xəş, məhbubi-növrəs, eyşbaz,
Xoşliqa, bürqigüşa əbrunüma, xatirnevaz,
Aşınadil, dosta mail, nazü istiğnası az,
Qəddi nazik, cismi fərbeh, üzü gen, zülfü diraz,
Çəşmi şux, müjganı ox, qaşı kaman sevmək gərək.

Aşınalıq hər gülən gül üzdə sanmaqdır əbəs,
Hər nigahi-gərm üçün odlara yanmaqdır əbəs,
Halını bilmədiyin yara inanmaqdır əbəs,
Vaqifa, əvvəl sevib, sonra usanmaqdır əbəs,
Sevgili yarı sevən kəs, hər zaman sevmək gərək!

* * *

Çün bizim şalvarımız əlavü həm əfzəl gərək,
Rəngi yaşıl, bir qədər qəddi dəxi ətvəl gərək,
Əbrişimi zülfü-müşkəfşanə müstəmsəl gərək,
Toxuyan amma onu bir ağü nazik əl gərək,
Lənbəran məhvəşlərindən bu işə feysəl gərək.

Ağ gərək, simin bədən şalvarbafın sinəsi,
Olmaya eşq əhlinə bir zərrə büğzü kinəsi,
Mehribanlıq etmək ola adəti-dirinəsi,
Müttəsil ovqat əlində şənəvü ayinəsi,
Sənəti – zülfə, buxağa cilvəvü seyğəl gərək.

Bir pərisima gərəkdir dilbəri-şalvarduz,
Yaşı ya on dörd, ya iyirmi ola, ya otuz,
Eyləyə hüsnü bilə aşiq gecəsin misli-ruz,
Filməsəl, xurşidi-pürənvərə nisbət diləfruz,
Pərtövü rüxsarəsi manəndeyi-məşəl gərək.

Hər kimin ki, işi yaxşı, özü bir nakəs ola,
İstər onun daima toxuduğu bərkəs ola,
Haşalillah ki, ona rəğbət edən bir kəs ola,
Yəni şalvar toxuyan bir dilbəri-novrəs ola,
Yoxsa ki, mütləq deyil, ustadi-müstəməl gərək.

Vaqifəm, ruzi-əzəldən aşiqi-sövdaməzac,
İstərəm onu ki, onun saçı ola bir qulac.
Eylərəm bir elə yarın başmağın başıma tac,
Ey Məhəmməd Hüseyn ağa, edə gör sən bir əlac,
Düşdü bu şalvar işi, bir müşkül işdir, həl gərək.

* * *

Qış günü çünki dönər şol cənnətül-məvayə kürk,
Ol səbəbdən layiq olmuş firqeyi-mollayə kürk,
Görünür ədna əgərçi himməti-valayə kürk,
Eylə ki, püşak olur fəsli-şita əzayə kürk,
Tən edər yüz faxiri-məlbuseyi-dibayə kürk!

Kürk olan yerdə cahanın rəxti-əlvanı nədir?
Eşməkü zərdabə, bəkrəs çuxa, baranı nədir?
Pəri-qunun döşəyi, yastığı, yorğanı nədir?
Gərmü nərm adamların qucağı, ya yanı nədir?
Rövzeyi-rizvanda bənzər hülleyi-hurayə kürk!

Gün bu gündən belə istər hiç təfvir etməsin,
Badü bərfin istəsə təbdilü təğyir etməsin,
Yazadək kimsə mənə otaq təmir etməsin,
Sovuğun hər nə əlindən gəlsə, təqsir etməsin,
Oldu bir cövşən xədəngi-şiddəti-sərmayə kürk.

Pusitini-bərrə ki, büzğalə vəxti filməsəl,
Eydi növrüzi əyan etməkdədir bürci-Həməl,
Dəxi sən lazım deyilsən, ey bahari-xoş əməl,
İstəməm şimdən geri xahi gəlmə, xahi gəl,
Artırıbdır yəni asayiş qədi-balayə kürk.

Vaqifa, çox lütf qılmış həzrəti-sübhan sənə,
Kürk ırsal eyləmiş ol sahibi-Şirvan sənə.
Xaneyi-ehsanı abadan ki, verdi can sənə,
Tutma kəm, kim çox kərəmdir həm əzimü şan sənə,
Fəxr qıl kim, padişahlardan gəlir paşayə kürk.

* * *

Dəhrdə oldu mənə dildarü dilbər bir tufəng,
Xoş qədi ayineyi-simü səmənber bir tufəng.
Çəkdi dudi-ahimi ta çərxi-çənber bir tufəng,
Canıma atəş salıb yaxdı sərəsər bir tufəng,
Yanə-yanə qaldım, olmadı müyəsər bir tufəng.

Qıvrılır könlüm tufəngdən dəm vuranda, mar tək,
Od çıxar ağzımdan ol çaxmaği-atəşbar tək,
Gülleyi-əşki atar çeşmim şərari nar tək,
Müşki barut ətrilə həm türreyi-tərrar tək,
Etmədi dimağimi mütləq müəttər bir tufəng.

Bu Qarabağ içrə çox çıxdım tələb meydanına,
Müşkül oldu çünki yol bulmaq onun imkanına,
Eylədim bu müşkülü izhar Şirvan xanına,
Göstərib lütfü kərəm mən bəndeyi-fərmanına,
Etdi vədə ol şəhinşahi-dilavər bir tufəng.

Bavər etdim vədəyə, gəldim ki, mən ol həm gələ,
Gəlmədi, amma gözüm yollarda qalıbdır hələ.
Nalişimdən hər zaman düşdü zəmanə zəlzələ,
Derlər ol bəylərbəyi həm axtarır düşməz ələ,
Qəhdə çıxmışdır mægər, Allahü əkbər, bir tufəng?

Hər kim istər kim, vücudi mərəkə ara gərək,
Kəndi zatından silahü əsləhə əla gərək,
Gülləsilə xuni-əda tökməyə sevda gərək,
Gər tufəng olsa bizə, mümtazü bihəmta gərək,
Vaqıfa, yoxsa deyil, məqbulumuz hər bir tufəng.

* * *

Ey məni eyləyən aləmdə pərişan, saqqal,
Səni yox eyləsin ol qadiri-sübhan, saqqal.
Görəyim kim, olasan xak ilə yeksan; saqqal,
Ki, edibsən evimi sən belə viran, saqqal,
Dəydi səndən mənə yüz illətü nöqsan, saqqal.

Var idi bundan əvvəl məndə ki, ta vəchi-Həsən,
Bir binaguşi-zənəxdani-səmən, sadə zəğən,
Həmdəm idi mənə hər ləl-ləbü qönçə dəhən,
Tüf sənün üzünə kim, xublar içində məni sən,
Bir kəs idim, elədin nakəsü nadan, saqqal.

Bəs ki, bədsəklənü başdan ayağa murdar,
Dəmbədəm səndən olur buyi-nəcasət izhar,
Necə etsin sənə rəğbət sənəmi-gülrüxsar,
Abirudan məni sən saldın elə, ey idbar,
Nagahan taki olub üzdə nümayan, saqqal.

Sən deyilsən belə bir şey ki, çıxasan üzə sən,
İstər hər bir telinə dürrü cəvahir düzəsən,
Yardən meylini bilmərrə gərəkdir üzəsən,
Girəməzsən daxı bir çəngə samanca gözə sən,
Filməsəl, gər olasan sünbülü reyhan, saqqal.

Qaradır, belədi, Vaqif, gələ gör kim, ağara,
Adəmi döndərəcək ağzı ağarmış zağara,
Bu sifətdə gələ gör kim, gedə toya, mağara.
Novcəvanlar edə söhbət, çala kusü nağara,
Edə aləmdə səni didəsi gıryan, saqqal.

* * *

Tuba boylum, qamətindi sərvü-ərərdən gözəl,
Gül üzün yanında zülfün sünbüli-tərdən gözəl,
Dişlərin dür, ləblərin yaquti-əhmərdən gözəl,
Hər sözün bir kəlməsi yüz qəndü şəkkərdən gözəl,
Müxtəsər şəhdi-dəhanın abi-kövsərdən gözəl.

Şanə kim, zülfü bölür, zahir olur göyçək qabaq,
Bərq vurub oynar bulutlardan çıxan gün tək qabaq.

.....
.....

Vəsməli qaşlar çatılmış taqi-minbərdən gözəl.

Ala gözlər nərgisi-məstanə tək şəhlələnir,
Elə ki, süzgünlənir, yüz mərtəbə zibalənir,
Görsə bu şux xəttini, billah mələk şeydalənir.
Şol siyah kirpiklərin qan tökməyə sevdalənir,
Zərnişan peykandan artıq, dəşnə xəncərdən gözəl.

Şöleyi-şəmsi-cəmalından münəvvərdir didəm,
Bəndivanın olmuşam, haşa, yanından mən gedəm,
Tutiyadır gözlərə – hər torpağa bassan qədəm,
Bir əcayib bu gəlir saçından, ey gül, dəmbədəm,
Məst edir dimağımı reyhanü-ənbərdən gözəl.

Vaqifəm, bir aşiqi-kamil – yox əsla kəmliyim,
Hər zaman yarin xəyalilə olur xürrəmliyim,
Hiç tutmaz eşqdə nadan ilə həmdəmliyim,
Bəlkə, zahid, səndən artıqdır mənim adəmliyim,
Sevdiyimdir huridən əla, mələklərdən gözəl.

* * *

Ey pərisima, sənın didarının müştəqiyəm,
Zülfü ənbər buylu, gül rüxsarının müştəqiyəm,
Gərdənində asılan şahmarının müştəqiyəm,
Şux qəmzə, nərgisi-xumarının müştəqiyəm,
Şol sənubər qəddü xoşrəftarının müştəqiyəm.

Qaşların tağın qoyub, qeyri hilalə baxmaram,
Arizindən göz kəsib, ol vərđi-alə baxmaram,
Xeyli heyranam sənə, özgə cəmalə baxmaram,
Tutinin ağzındakı şəkkər məqalə baxmaram,
Mən sənın şirin-şirin göftarının müştəqiyəm.

Hər yetən naməhrəmi özünə məhrəm eyləmə,
Yar, mənə qan ağladıb, əğyarı xürrəm eyləmə,
Özünü söz bilməyən nəfəhmə həmdəm eyləmə,
Zülm qıl, canımdan ol azarını kəm eyləmə,
Şadiman eylər məni, azarının müştəqiyəm.

Olmasa bir ləhzə gər qəddin nəzərgahım mənım,
Asımanı-niligunu titrədər ahım mənım,
Mən sənın bir çəkərin, sənsən gözəl şahım mənım,
Könlümü zülmətə salmış hicrin, ey mahım mənım.
Gəl ki, şimdi ruyi-pürənarının müştəqiyəm.

Vaqifi öldürdü ol məhrulərin pərvizəsi,
Bağrıma müjganının sancıldı tirü nizəsi,
Zəxmi-sinəmdən töküldü üstüxanım rizəsi,
Ey Qarabağın yeni açmış güli-pakizəsi,
Xəstəyəm, qoynundakı ol narının müştəqiyəm!

* * *

Bir gözəl qamətli yarı-lalərəngi sevmişəm,
Yarə istiğnası şirin şuxü şəngi sevmişəm,
Qaşı yay, kirpikləri türfə xədəngi sevmişəm,
Ox atıb qanlar tökən türkanə cəngi sevmişəm,
Halə rəhmi gəlməyən bir bağırsəngi sevmişəm.

Naz ilə sərxoş gedəndə ol gözəllər sərvəri,
İki yandan mövc edir zərrin kələğey ucləri,
Bir mələkdir, sanasan, uçmağa açmış şəhpəri,
Rövzeyi-kuyi Mədinə, qaşu Kəbə minbəri,
Arizi üzrə Həcər tərində bəngi sevmişəm.

Bad əsib üzdən niqabı açılarda gah-gah,
Şöləsindən gün olur göydə xəcil, şərməndə mah,
Gərdəni, qəddi tamam göyçək, rüxü süni-ilah,
Sərbəsər əndamı ağ, qaşu, gözü, saçu siyah,
Al hənadən lalərəng gülgünə çəngi sevmişəm.

Hər zaman kim, ol sənəm gedir qabağımdan mənəm,
Başadək bir od düşər, yanar ayağımdan mənəm,
Göy dəyir bir-birinə ahi-fəğanımdan mənəm,
Kəsmə mina qülqülün, saqı, qulağımdan mənəm,
Xəndeyi-cananə bənzər mən bu həngi sevmişəm.

Vaqifəm, hərdəm dilimdə əzbərim dost adıdır,
Qəddi xoş, rəftarı könlüm bağının şümşadıdır.
Gözlərindən ələman kim, canımın cəlladıdır.
Mən sevən dilbər Məhəmmədin gözəl övladıdır,
Deməyin, Sənan kimi azıb firəngi sevmişəm.

* * *

Mən cahan mülkündə, mütləq, doğru halət görmədim,
Hər nə gördüm, əyri gördüm, özgə babət görmədim.
Aşınalar ixtilatında sədaqət görmədim,
Biətü iqrarü imanü dəyanət görmədim,
Bivəfadan lacərəm təhsili-hacət görmədim.

Xah sultan, xah dərvişü gəda bilittifaq,
Özlərin qılmış giriftari-qəmə dərdü fəraq,
Cifeyi-dünyayədir hər ehtiyacü iştiyaq,
Munca kim, etdim tamaşa, sözlərə asdım qulaq,
Kizbü böhtandan səvayı bir hekayət görmədim.

Hər sədavü səs ki, dünyaya dolub əksər əqəl,
Cümlə məkrü alü fənnü fitnədir, cəngü cədəl,
Dirhəmə dinar üçündür hər şeyə yapışsa əl,
Müqtədilərdə itaət, müqtədalərdə əməl,
Bəndələrdə simü bəylərdə ədalət görmədim.

Xəlqi-ələm bir əcəb düstur tutmuş hər zaman,
Hansı qəmli könlü kim, sən edər olsan şadiman,
O sənə, əlbəttə ki, bədguluq eylər, bigüman,
Hər kəsə hər kəs ki, etsə yaxşılıq, olur yaman,
Bulmadım bir dost ki, ondan bir ədavət görmədim.

Alimü cahil, müridü mürşidü şagirdü pir,
Nəfsi-əmmarə əlində sərbəsər olmuş əsir,
Həqqi batil eyləmişlər, işlənir cürmi-kəbir,
Şeyxlər şəyyad, abidlər abusən qəmtərir,
Hiç kəsdə həqqə layiq bir ibadət görmədim.

Hər kişi hər şey ki, sevdi, onu behtər istədi,
Kimi təxti, kimi taci, kimi əfsər istədi.
Padşahlar dəmbədəm təsxiri-kişvər istədi,
Eşqə həm çox kimsə düşdü vəsli – dilbər istədi,
Heç birində aqibət, bir zövqü rahət görmədim.

Mən özüm çox kuzəkəri kimyagər eylədim,
Sikkələndirdim qübari-tirəni zər eylədim,
Qara daşı döndərib yaquti-əhmər eylədim,
Daneyi xərmöhre ni dürrə bərabər eylədim,
Qədrü qiymət istəyib, qeyr əz xəsarət görmədim.

Eyləyən viranə Cəmşidi-Cəmin eyvanını,
Yola salmış, bil ki, bəzmi-işrətin çəndanını,
Kim qalıbdır ki, onun qəm tökməyibdir qanını,
Dönə-dönə imtahan etdim fələk dövrənini,
Onda mən bərəkslikdən özgə adət görmədim.

Gün kimi bir şəxsə gündə xeyr versən səd həzər,
Zərrəcə etməz ədayi-şükri-nemət aşıkar,
Qalmayıbdır qeyrəti şərmü həya, namusu ar,
Dedilər ki, etibarü etiqad aləmdə var,
Ondan ötrü mən də çox gəzdim, nəhayət, görmədim.

Müxtəsər kim, belə dünyadən gərək etmək həzər,
Ondan ötrü kim, deyildir öz yerində xeyrü şəh,
Alilər xaki-məzəllətdə, dənilər mötəbər,
Sahibi-zərdə kərəm yoxdur, kərəm əhlində zər,
İşlənen işlərdə ehkamü ləyaqət görmədim.

Dövlətü iqbalü malın axırın gördüm tamam,
Həşmətü cahü cəlalın axırın gördüm tamam,
Zülfü ruyü xəttü xalın axırın gördüm tamam,
Həmdəmi-sahibcəmalın axırın gördüm tamam,
Başədək bir hüsnü-surət, qəddü qamət görmədim.

Ya imam-əl-insü vəlcinnü şahənşahi-ümur,
Getdi din əldən, bu gündən böylə sən eylə zühur,
Qoyma kim, şeytani-məlun eyləyə imanə zur,
Şöleyi-hüsnünlə bəxş et tazədən dünyayə nur
Kim, şəriət məşəlində istiqamət görmədim.

Baş ağardı, ruzigarım oldu gün-gündən siyah,
Etmədim, səd heyf kim, bir mahi rüxsarə nigah,
Qədr bilməz həmdəm ilə eylədim ömrü təbah,
Vaqifə, ya rəbbəna, öz lütfünü eylə pənah,
Səndən özgə kimsədə lütfü inayət görmədim.

* * *

Sənin, ey şux mələikzada, qurbanın olum,
Gəlmişəm dərgahına mən dada, qurbanın olum,
Nə olur, bir yetsən fəryada, qurbanın olum,
Məni gözdən salıb uyma yada, qurbanın olum,
Belə iş yaxşı deyil, heç ada, qurbanın olum!

Düşmüşəm dərdinə, çox möhnətü qayğu çəkirəm,
Deyə bilməm sənə, amma elə gizlu çəkirəm,
Neyləyim, çox görürəm zülmünü, qorxu çəkirəm,
Dolanıb mən qarına, busəyə arzu çəkirəm,
Sən özün bir yetəsən fəryada, qurbanın olum!

Ləblərin ləli-Yəmən, qönçeyi-tərdir dəhənin,
Tazə gül xərmənidir başdan-ayağa bədənin,
Lal edər tutiləri ləhceyi-şirin süxənin,
Gülşənin rövnəqisən, zinətü bağü çəməninin,
Boyun oxşar sənin ol şümşada, qurbanın olum!

Xəstənəm, çox dilərəm, yanıma bir dəm gələsən,
Çəkibən xəncəri, bağrım başını bir dələsən,
Baxıban bəndə çəkən cövrü cəfanı biləsən,
Bəlkə, bir rəhmə gəlib dərdimə çarə qıləsən,
Getməyə ah ilə ömrüm bada, qurbanın olum!

* * *

Ey mahi-şərəf, mehrü vəfalər gətiribsen,
Çox lütfü kərəm, cudü ətalər gətiribsen,
Xurşid kimi nurü ziyalar gətiribsen,
Bu şəhrə ki, təşrif-i-bəqalər gətiribsen,
Sən xoş gəliribsen və səfalər gətiribsen.

Ey zati-şərifində olan cilveyi-təhsin,
Hicrin bizi etmişdi belə xəstəvü qəmgin,
Nə dərdinə həd var idi, nə cövrünə təxmin.
Biz müntəziri-rahin idik, gözümüz aydın,
Xaki-qədəmində tutiyalər gətiribsen!

Ey sahibi-təzim, sərü can sənə peşkəş!
Dürdaneyi-çəşmi-gövhərəfşan sənə peşkəş!
Bu təxtgəhi-sineyi-suzan sənə peşkəş!
Məcmueyi-mülki-dili-nalan sənə peşkəş!
Xoş mədilətü üqdəgüşalər gətiribsen!

Ey nüsxeyi-fərrux, rəqəmi-münşii-qüdrət,
Əbruyi-lətifin xəti-mənşuri-səadət,
Sərlövhi-rüxün məsdəri-dibaçeyi-fitrət,
Məzmuni-vücadun, bəli, imdadi-inayət,
Müxlislərə ehsanü səxalər gətiribsen!

Ey cani-müəlla, məhəli-sərvəri-Vaqif,
Fəğfürü Fridunu Cəmə qeysəri-Vaqif.
Əflaki-səadətdə səid, əkbəri-Vaqif,
Didarinə müştəq idi çəşmi-təri-Vaqif,
Əlminnətülillah ki, cilalər gətiribsen.

* * *

Əla ey təxtigahi-mədələt sultanı, xoş gəldin!
Xəyalım şəhrinin sərdari-zül-ehsanı, xoş gəldin!
Səvadi-Misir xalın Yusifi-Kənanı, xoş gəldin!
Gözüm, könlüm, əzizim, qəlbimin xaqanı, xoş gəldin!
Münəvvər eylədin bu dideyi-giryanı, xoş gəldin!

Səni badi-səbamı, eylədi agah halımdan?
Eşitdin yoxsa bir səs naleyi-bietidalımdan?
Nə müddətdir xəyalın çıxmamışdır xud xəyalımdan,
Fəğanım guşinə yetdi, xəbər verdi məlalımdan,
Kim ərz etdi, gətirdin dərdimə dərmanı, xoş gəldin?

Şəha, lütfün füzun olsun ki, əltafi-ziyad etdin,
Bu gün müştəqi-didarın olanı bərmürad etdin,
Əzəldən ha unutmuşdun, nə yaxşı sonra yad etdin,
Qədəm basdın səadətlə, bizi əlhəqq şad etdin.
Şərəfli bürçi-iqbalın məhi-tabanı, xoş gəldin!

Ləbi-abi-həyatın Vaqifə canpərvər istərdim,
Skəndərdən də yüz qatla zülalın behtər istərdim,
Nə zövqi-cənnətül-məva, nə abi-kövsər istərdim,
Məqalından mükərrər tutilər tək şəkkər istərdim,
Gözüm üstə qədəm basdın, məlahət kanı, xoş gəldin!

* * *

Mərhəba, sən bizə, ey türfə cavan, xoş gəldin!
Payinə peşkəş ola baş ilə can, xoş gəldin!
Bas gözüm üstə qədəm, sərvi-rəvan, xoş gəldin!
Sənə müştəqdı dil, qönçədəhan, xoş gəldin!
Gəl-gəl, ey qumri səda, tutizəban, xoş gəldin!

Həqdən istərdim əya yarü vəfadar səni,
Xoş yetirdi mənə ol qadirü qəffar səni,
Qoymanam getməyə kim, ta nəfəsim var, səni,
Görmədi yolda, nə yaxşı, rəqib, əğyar səni,
Belə bivaxtəvü pünhanü nihan, xoş gəldin!

Surətin kilki qəzanın xəti-mənquşəsidir,
Ömrü cavid qılan ləli-ləbin tuşəsidir,
Zülfünün badi-səba aşiqi-mədhuşəsidir,
Bəndə xanə sənin öz mətbəxinin guşəsidir,
Əfvi-təqsir buyur şahi-cahan, xoş gəldin!

Nə zaman ki, deyəsən ey güli-xəndan, gedərəm,
Bil ki, mən həm düşübən dalına giryan gedərəm,
Yəni zülfün kimi çox halı pərişan gedərəm,
Öz ayağımla gəlibsən, sənə qurban, gedərəm,
Ey qara kirpiyi ox, qaşı kaman, xoş gəldin!

Çün gəlibsən, kərəm et, sən dəxi bizdən getmə!
Görməsəm gər səni bir dəm, ölərəm mən, getmə!
Dolanım başına, Allahı seversən, getmə!
Gedər olsan yenə gəl, bizdən elə gen getmə!
Qoyma gəl Vaqifi çox da nigəran, xoş gəldin!

* * *

Ol mahi-münəvvər ki, səhərdən gedəcəkdir,
Şəmi rüxi-pürnuri nəzərdən gedəcəkdir,
Xaki-qədəmi dideyi-tərdən gedəcəkdir,
Ey heyf səadət ki, bu yərdən gedəcəkdir,
Təşrifi onun yəni şəhərdən gedəcəkdir.

Məndə nəzəri var idi bu türfə cəvanın,
Didarinə çox müştəq idim mən dəxi anın,
Sinəm hədəfiydi müjeyi-xunfəşanın,
Qan ağla, gözüm kim, sabah ol qaş kamanın,
Peykanı çıxıb zəxmi-ciyərdən gedəcəkdir.

Oldur mənim arami-dilim, yarü nigarım,
Onsuz ola bilməz fərəhim, səbrü qərarım,
Türfə sənəmə sərvi-qədim, lələ üzarım,
Nola gələ bir də mənim ol şahsüvarım,
Hala ki, səlamət bu səfərdən gedəcəkdir.

Saqi, nə durubsan, sölə, dövran yola düşsün,
Çalsın dəfü ney, naləvü əfğan yola düşsün.
Olsun bu vilayət hamı viran, yola düşsün,
Bu gecə gərəkdir irəli can yola düşsün,
Fərda ki, sürahi qədü gərdən gedəcəkdir.

Yarın sənə iqrari gər iqrar isə, Vaqif,
Hər dərdi dilindən ki, xəbərdir isə, Vaqif,
Tərk eyləmə, hərçənd sitəmkar isə, Vaqif,
Çək başına, bir fikrin əgər var isə, Vaqif,
Ol sərvi-qədin sayəsi sərdən gedəcəkdir!

* * *

Dərdin öldürdü məni, ey novcəvanım, gələ gör,
Həsretindən oda yandı din, imanım, gələ gör,
Yoluna baxa-baxa üzüldü canım, gələ gör,
Ey gülüm, ey nərgisim, sərvə-rəvanım, gələ gör,
Ey dodağı şəkkərim, şirin dəhanım, gələ gör!

Səndən ayrı kəsilib səbrü qərarım gecələr,
Yuxu gəlməz gözümə, artır azarım gecələr,
Asimanə dayanır naləvü zarım gecələr,
Sübhəcən qan ağlaram, ey gülüzarım, gecələr,
Dərdin öldürdü məni, ey novcəvanım, gələ gör!

Müştaqam qamətinə, gərdəninə, qollarına,
Qaşına, qabağına, ağ üzünə, xallarına,
Zülfünə, buxağına, yanağına, əllərinə,
Ey gözəllər sərvəri, qurban olum yollarına,
Həsretinlə oda yandı din-imanım, gələ gör!

Mən səni görməkdən ötrü bari bir gəz, ey sənəm,
Canımın hövlündən, aya, neyləyim heç bilmənəm,
Dərdim artıb az qalıbdır ki, o İsayə dönəm,
İstərəm gündə kəlisə qapısında əylənəm,
Ey gülüm, ey nərgisim, sərvə-rəvanım, gələ gör!

Könlümü tutmuş sərəsər dərdü möhnətlər mənim,
Hər işim Məcnun kimi olmuş hekayətlər mənim,
Ara yerdə başıma qopmuş qiyamətlər mənim,
Könlümün gülzarına dəymiş çox afətlər mənim,
Yoluna baxa-baxa üzüldü canım, gələ gör!

Vaqifə hicrin sənənin çox zülmü bidad eylədi,
Olmadı dərmanı bunca dadü fəryad eylədi,
Bu qəziyə cümleyi-düşmənləri şad eylədi,
Aqibət eşqin məni, ey şux, Fərhad eylədi,
Ey dodağı şəkkərim, şirin dəhanım, gələ gör!

* * *

Ey qaşı kaman, kirpiyi peykan, qaraçarqat!
Olsun belə canım sənə qurban, qaraçarqat!
Sənsən nə gözəl gözləri məstan qaraçarqat!
Dərdindən olubdur ciyərim qan, qaraçarqat!
Dönüm başına zülfü pərişan, qaraçarqat!

Məclisdə sənəmlər başıdır, şahı-hümayun,
Gərdən çəkibən oturu mina kimi movzun,
Nimtənəsi nilufəri, pırahəni gülgun,
Buxağı, zənəxdanı, qabağı dolu altun,
Qılmış özünü cümlə zərəfşan qaraçarqat.

Gör necə gülab ilə qılıb zülfünü nürnəm,
Durub dönəsən başına şənə kimi hər dəm,
Didarı mübarək, qaşındır qibleyi-aləm,
Dünyada axır, mən dəxi çox görmüşəm adəm,
Bir türfə mələkdir, deyil insan qaraçarqat.

Cəm etsən əgər yanına xubani-cahanı,
Bir zərrəcə sevməm dəxi qeyrini, səvanı,
Sən saxla pənahında, xudaya, bu cavanı,
Yolunda payəndaz edərəm baş ilə canı,
Olsaydı bizə bir gecə mehman qaraçarqat.

Şahbaz oturub, sayə salıb əncümən üstə,
Salmış iki yandan ləçəyi gül bədən üstə.
Bir lalədir ol san açılıbdır çəmən üstə,
Qönçə kimi yaşmağı çəkibdir dəhən üstə,
Vaqıfdən edir üzünü pünhan qaraçarqat.

* * *

Valinin çeşmi-çırağı, vəh nə türfə can imiş,
Küllü-Gürcüstanın üstə sayeyi-sübhan imiş,
Düşməni pamal edən sərdari-valaşan imiş,
Aləmin sərdəftəriymiş, adı Eulon xan imiş,
Saxlasın Allah pənahında, əcəb oğlan imiş.

Heç yoxdur nisbəti, özgə diyarın xanına,
Bir cavandır kim, yaraşır padşahlıq şanına.
Dəyməsin afət yeli, yarəb, güli-xəndanına,
Sərbəsər aləm gərəkdir baş əyə fərmanına,
Taqi-əbruyi-lətifi qibleyi-iman imiş.

Xoş tamaşa eylədim, gördüm tamam ətvərini,
Çox bəyəndim özünü, həm ləhcəyi-göftərini,
Maşaallah, zahir etmiş ululuq asarını,
Belə sandım kim, mələkdir əvvəla didarını,
Xeyli çağdan sonra bildim kim, gözəl insan imiş.

Sayır oğlundan xanın gər olmadıq biz ruşinas,
Manei yox, onları həm eylədik bundan qiyas,
Bu ocaq böylə ocaqdır, eyləmiş nur iqtibas,
Vaqifa, sən qıl xudayə hər zaman şükrü sipas,
Valinin ocağı böylə gün kimi taban imiş.

* * *

Vəh, bu bağın nə əcəb sərvı dıllaraları var
Hər tərəf tazə açılmış güli-rənaları var,
Qönçeyi-nərgisi-tər laleyi-həmraları var,
Yəni Tiflisin əcəb dilbəri-zıbaları var,
Ey könül, seyr elə kim, türfə tamaşaları var.

Mərhəba, Tiflis imiş cənnəti dünya yerinin,
Yığılıbdır ona cəmiyyəti huri pərinin,
Mən bu şəhrin nə deyim vəsfini dilbələrəninin,
Filməsəl, şəklü şəmayıldə, bəli, hər birinin
Məhi-tabanə bərabər sərü simaları var.

Ol qədərdir büti-nazıkbədənü incəmiyan,
Eyləmək olmaz onun sanını məlumi əyan,
Hər biri nazü nəzakət ilə min afəti-can,
Cümlə bir cılvədə, bir şivədə, xoş sərvı-rəvan,
Məst tavus kimi gərdəni – minaları var.

Üzləri pərtövi-məhri-cahanara kimidir,
Səfheyi-sinələri simi-müsəffa kimidir,
Ləzzəti-ləhcələri nitqi-məsiha kimidir,
Əlləri möcüzeyi-həzrəti-Musa kimidir,
Dilrübaliqda əcayib yədi-beyzaları var.

Ala gözlər süzülüb nərgisi-sirabə dönüb,
Ağ qabaqda xəmi-əbruləri mehrabə dönüb,
Qönçə tək ləblərinin rəngi meyi-nabə dönüb,
Tökülüb gərdənə tellər ucu qüllabə dönüb,
Sona cıqqası kimi zülfi-mütərraları var.

Nə qədər varisə buxaqü zənəxdanü yanaq,
Tazə gül yarpağı tək qırmızıdır nazikü ağ,
Bir-birindən götürüb şöləsini misli-çırağ,
Görməyib kimsə belə qaşü gözü dişü dodaq,
Özgə babət sifəti surəti əzaları var.

Baği-rizvanda əgər huriyü qılman çoxdur,
Bu cavanlar kimi məqbulu müzəyyən yoxdur,
Nəsl-bər-nəsl gözəllik bulara buyruqdur,
Mən görünlər ki, mələkdən, pəridən artıqdur
Hələ derlər ki, bunlardan dəxi əlaları var.

Kəsreti-hüsn ki, xoş mərtəbədir insanə,
Bəxş edibdir onu həqq dilbəri-Gürcüstanə,
Yox, sual etmək əgər məsləhəti-yezdənə,
Nola, yarəb, səbəbi, baisi bu ehsanə,
Belə surətlərin, əlbəttə ki, mənaları var.

Qalmışam valehü matü mütəhəyyir, dili lal,
Ey xudavəndi-cahan, gizli deyildir sənə hal,
Bu necə nuri-liqadır, bu necə zibü-cəmal
Ki, veribsən bu qədər bunlara bi nəqsü zaval,
Necə kim, var cahan, hüsni-mühəyyaları var.

Bədəni-pakı çəkib abi-rəvan tək sulara,
Ağarıb tazəvü tər cümlə dönübdür qulara,
Abi-Kür nisbət edib boylarını qarğulara,
Neçə şeydən belə zahir ki, xudanın bulara
Nəzəri-mərhəməti, lütfi-hüveydarları var.

Biri həmmam ki, qüdrətdən olub bəzlü bərat,
Biri Kür suyi ki, hər cürəsidir abi-həyat,
Biri bu xubluğu göyçəkliyi pakizə sifət,
Biri odur ki, nəcib, əsldə alidərəcat,
Aləmin sərvəri vali kimi ağaları var!

Yeddi həmmam, nə həmmam ki, sərmənzili-hur,
Həşt cənnət kimi hər guşəsi bir mətləi-nur,
Bir əcəb abi-rəvan gərm qılıb onda zühur,
Şükr təqdirinə, ey qadirü qəyyumu qəfur,
Lütfünün bəndələrə neməti-üzmaları var.

Mənbəi-cudü kərəmdən açılır nəhri xoşab,
Basəfa hövza dəmadəm təkülür misli-gülab,

Girsə bir kərrə ona mən kimi bir xanəxərab,
Çıxmaz ondan dəxi bir canibə, manəndi-hübab,
Getsə də badə nə ki, mənzilü məvaları var.

Gərçi, ey Xizr, bulubsan şərəfi-feyzi-əzəl,
Verməyibdir könül asayişi amma sənə əl,
İstəsən ömri-dübarə, görəsən türfə gözəl,
Bircə təşrif buyur Tiflisin həmmamına gəl,
Gör necə rahəti-canbəxşi-tənasaları var.

Bu ocaq böylə ocaqdır ki, işıq ayə salır,
Gün kimi şöləsini cümleyi-dünyayə salır,
Tez tutar xainü bədxahları vayə salır,
Hər kimin başına kim, mərhəmətünü sayə salır,
Bilsin onlar ki, tamam din ilə dünyaları var.

Vaqifa, səndə ki, yoxdur, bilirəm, zöhdü riya,
Şərti-ixlas gərəkdir edəsən şimdi əda,
Elə bu valiyə, oğlanlarına xeyrü dua!
Saxlasın bunları öz hifzi-amanında xuda,
Hasil etsin nə qədər dildə təmənnaları var.

* * *

Naz ilə ta ol büti-ziba kəlisadan çıxar,
Sərkəşü xəndanü bipərva kəlisadan çıxar,
Şahdır guya, deyib diba, kəlisadan çıxar,
Açıban tələt günəş asa, kəlisadan çıxar,
Şölə salmış aləmə kim, ta kəlisadan çıxar.

Şanəvəş seyğəl verib zülfü-bənəfşə nisbətə,
Pərdə mütləq tutmayıb simavü sədrü surətə,
Qıl tamaşa gərdənə, seyr eylə qəddü qamətə,
Qaşü göz, qəmzə, məzəllah, dönübdür afətə,
Etməyə din mülkünü yəğma, kəlisadan çıxar.

Ləhzə-ləhzə eylədikcə mahrüxsarı zühur,
Ləmə-ləmə ziri-bürqədən düşər dünyayə nur,
Onu bir kərrə görən dindən olur, əlbəttə, dur,
Necə kim, cənnət sarayından çıxar, qılmanü hur,
O şəkil bu düxtəri-tərsa kəlisadan çıxar.

Gül kimi nərmilə nazik pirəhəndə ağ bədən –
Bilmənəm kim, şölədir, ya xərməni-bərgi-səmən,
Dişləri qəltan sədəf, çün ağzıdır ləli-Yəmən,
Ağ qabaqda bir göz onun taqi-əbrusun görən
Meyli-məscid eyləməz, haşa, kəlisadan çıxar.

Vaqifəm, ta ki, gözüm sataşdı onun qaşına,
İstədi mehrabü mənberdən xəyalım daşına,
İndi bildim kim, nə gəlmiş Şeyx Sənan başına,
Ya budur kim, Tiflisi qərq eylərəm göz yaşına,
Ol sənəm vəsli mənimçün ya kəlisadan çıxar.

* * *

Verdi ağa mənə bir çuxa ki, min donə dəyər,
Qeysəri-Rum geyən rəxti-humayinə dəyər,
Filməsəl, xələti-xaqani-Fridunə dəyər,
Yaxası yaxa dolu lölöi məknunə dəyər,
Müxtəsər hər ətəyi bir ətək altunə dəyər.

Çuxa çox görmüşəm, amma ki, bu babət, nə deyim,
Kimsədə görməmişəm – qabili-qamət nə deyim,
Eləyibdir kişi bu işdə qiyamət nə deyim,
Göstərib dərzi bir əcazə kəramət, nə deyim
Ki, tamam kari-Ərəstuyü Fəlatunə dəyər.

Cənnət əsbabına, zahid, bu qədər müştərisən,
Az danış, başım aparma, kişi, sən sərsərisən,
Kor deyilsən, hələ bir sil gözünü, bax bəri sən,
Sündüsi-xüzlə tut bu çuxeyi-əxməri sən,
Gör bunun hansı biri qiyməti-əfzunə dəyər.

Belə kim, bu çuxadır zivəri-fərxəndəliqa,
Görməyib kimsə dəxi səlli-əla-ali-əba,
Versin Allah bunu bəxş eyləyənə ömri-bəqa,
Ləffü nəşrində mürəttəb fərəhü zibü-səfa,
Pəri-tovusda olan adəti-qanunə dəyər.

Gər mənə başdan ayağa verələr hülleyi-hur,
İç üzü gün kimi zər katibi, içi səmmur,
Haqq bilir, bilməz idim zərrəcə mən nazü qürur,
Əl verib könlümə indi o qədər zövqü sürur,
Cami-Cəmdə içilən badeyi-gülgunə dəyər.

Var imiş məndə əcəb taleyi-xoş, bəxti-niku,
Bəxşi-ərzani olub eylə ki, gəldi mənə bu,
Bundan iraq ola, yarəb, nəzəri-çəşmi-ədu,
Hər geyib durmağı bir dilbər ilə rübəru,
Bağı-cənnətdə olan tubiyi-mövzunə dəyər.

Nə əcayib çuxadır bu, nə gözəl sobvi-şərif,
Tələti tazəvü tər, şivəsi xoş, buyi lətif.
Şairin təbi kimi nazikü-zibavü zərif,
Mətləi-“Məsnəviyə” çaki-giribani rədif,
Caminin səci kəlamindəki movzunə dəyər.

Hər kimin caməsi mahut və ya bəkrəs olur,
Xalq arasında məkanı fələki-ətləs olur,
Gərçi xar olsa özü, yarı güli-növrəs olur,
Mahvəşlərdən onun müştərisi çox kəs olur,
Bu hesab üzrə liqa məxzəni-Qarunə dəyər.

Kimsə bilməz bu giranmayə mətai-Həsəni,
Çuxadır qırmızı, ya daneyi-ləli-Yəməni,
Dilbərin sərv qədi, lalərüxün gül bədəni,
Yusifin, yoxsa ki, Yəqubə gələn pırəhəni?
Çəşmi-tarə çəkilən pərdeyi-pürxunə dəyər.

Nökəri yaxşı bəyin misli-ağazadə gəzər,
Qəmi-dünyanı yeməz, necə ki, dünyadə gəzər,
Rütbəsi mərəkədə – mənzili-ələdə gəzər,
Vaqifi bilmənəm aya neçün üftadə gəzər.
Belə çuxa geyənin kəlləsi gərdunə dəyər.

* * *

Üzündən ol günəş rüxsar ta məcər çəkib durmuş,
Özün bir guşəyə ondan məhi-ənvər çəkib durmuş,
Mələkdir övci-ələdə, sanarsan, pər çəkib durmuş,
Sənubər tək əcəb tərzilə qəddü sər çəkib durmuş,
Cəbinində kəman əbrulərin xoştər çəkib durmuş.

Zənəxdan çevrəsində zülfi-müşkəfşanmıdır, yarəb?
Gülün yanında yoxsa dəsteyi-reyhanmıdır, yarəb?
Bu nazik ləli-ləb ol qönçeyi-xəndanmıdır, yarəb?
Sədəf ağzındakı dürdaneyi-dəndanmıdır, yarəb?
Və ya sərraf nəzmə bir neçə gövhər çəkib durmuş.

Nihan bir göz ucuylə eylədi nagah, nigah, çeşmi,
Məni öldürməyə onun edər sabit günəş çeşmi,
Belə pürnazü qəmzə ola bilməz padişəh çeşmi,
Zərəfşan tirü müjgan içrə ol şuxin siyəh çeşmi
Sanasan, rəhmsiz cəlladdır xəncər çəkib durmuş.

Rüxi izhar qılmışdır hərərət, nəm gəlir ondan,
Məgər gül bərgidir kim, üqdəyi-şəbnəm gəlir ondan,
Məsiha nitqidir, dil dağına məhrəm gəlir ondan,
Nəsimi-canfəza hər ləhzəvü hərdəm gəlir ondan,
Müsəlsəl türreyi-tərrarinə ənbər çəkib durmuş.

Şirin sözlü cavanın getsə hüsnü, ləzzəti getməz,
Şəkər nisbət durur hərçənd qədrü qiyməti getməz,
Kəsilməz zövqi, xatirdən səfavü ülfəti getməz,
Bu hurü tələtin Vaqif əlindən şövkəti getməz,
Mələklər səf dərində ta dəmi-məhşər, çəkib durmuş.

* * *

Bu hal ilə, həbibim, həsrətindən can keçsinmi?
Cigər pürkaləsindən navüki-müjgan keçsinmi?
Fələk səqfindən ahü naləvü əfğan keçsinmi?
Dəlib peyvəstə bağrım başını peykan keçsinmi?
Həmişə sinə büryandır, könül viran, keçsinmi?

Mənə bir şəfqətin var, günüm ya zar olsunmu?
Əvvəlkindən betər, yoxsa, dili-bimar olsunmu?
Sinəmdə yerbəyerdən yarələr xunbar olsunmu?
Gecələr gözlərim ta sübhətən bidar olsunmu?
Səhər axşamətək möhnətdə bağrım qan keçsinmi?

Ucundan, ey güli-rəna ömrüm badə getsinmi?
Axıb bu qanlı yaşım, sel olub bərbadə getsinmi?
Mənə bu çəkdiyən dağlarilə dünyadə getsinmi?
Gəlirsənmi, könül yoxsa əlindən dadə getsinmi?
Pərişanlıqda halım, ey şəhi-xuban getsinmi?

Bu zülmü tərək edib rəhm etməyi adət edərsənmi?
Mən öldüm həsrətindən sən də bir mürvət edərsənmi?
Ləbindən busə bir yol almağa rüsxət edərsənmi?
Mənimlə yar olub, mehr eyləyib ülfət edərsənmi?
Dəlib peyvəstə bağrım başını peykan keçsinmi?

Vücuda xahi-rahində qübari-payə dönsünmü?
Sarıb həsrətindən surəti-heyvayə dönsünmü?
Fərağindən işim hər ləhzə ahü vayə dönsünmü?
Çəkib qaşın qəmin Vaqif, əyilib yayə dönsünmü?
Kəbab olmuş cigər çün təşneyi-suzan keçsinmi?

MÜSTƏZADLAR

Yarım nə gözəl geyinib, əlvən bəzənibdir,
Balapuşi-yaşıl,
Gülşəndə, sanasan, güli-xəndan bəzənibdir,
Xurşidə müqabil.

Sübhi duruban ciltə verir iki yanağə,
Dünyaya salır nur,
Bir hüsni-bədi-tələti-taban bəzənibdir,
Xoş rəvnəqi kamil.

Fitnə gözünə sürmə çəkib, qaşınə vəsmə,
Can almağa durmuş,
Hər qənzəsi bir afəti-dövrən bəzənibdir,
Bir qənzəsi qatıl.

Ənbərmi və ya müşki-Xətən, reyhan iyidir,
Hərdəm gəlir ondan,
Səndəl qoxulu zülfü pərişan bəzənibdir,
Qarətğəri-kamil.

Vaqif, nə tamaşə, nə əcayib, nə qiyamət,
Ərər xəcil oldu,
Ta gördü ki, ol sərvə-xuraman bəzənibdir,
Aləm ona mail.

* * *

Ya rəbbi, bu şəhrə, o üzü mah gələydi,
Gedəydi bu zülmət,
Məcmueyi-xubana şəhənşah gələydi,
Edəydi ədalət.

Hicran, mənə sən çox elədin zülmü sitəmlər,
Səndən edərəm mən,
Fəryadıma ol xosrovi-dərgah gələydi,
Gör kim, nə şikayət.

Biləydi ki, Fərhad kimi təlxməzacəm,
Bir dadə yetəydi.
Ol ağzı şəkər, sözü şirin xah gələydi,
Edəydi inayət.

Vaqif, gecələr eyləmək olmaz qəmə dərman
Gər olmasa həmdəm,
Allahdan olub lütf o həmrəh gələydi,
Qıl gündə mübahət.

* * *

Ey zülfü siyəh, sinəsi əbyəz, gözü alə,
Nə türfə cavansan!
Ağzın kimi yox qönçə, yanağın kimi lalə,
Gülzari-cinansan!
Görsə üzünü məh yetər, əlbəttə, zəvalə,
Xurşidi-cahansan!
Heç bəndə sənə olmaya, yarəb ki, həvalə,
Sən afəti-cansan!
Söz yox ki, bu zənəxdanəvü ruxə, xətü xalə,
Xubluqda əyansan!

Dibaçeyi-lövhi-qələmə katibi-qüdrət
Yazmış səni əvvəl.
Heç adəmə üz verməmiş əsla belə surət,
Pürzinətü seyğəl,
Zülfün sözü hər nüsxədədir, ey pəri tələt,
Bir şərhi-mütəvvəl.
Göydə yetirir müttəsil ayə, günə, xiclət,
Hüsnündəki məşəl.
Müjganın urar tənə oxun göydə hilalə,
Xub qaşı kamansan!

Rəftari-qədin eylədi sayə kimi pamal
Şümşadı çəməndə.
Qan ağladır ol qönçeyi-xəndani məhü sal,
Ləlindəki xəndə.
Sultani-cahan sərvərisən – sahibi-iqbal,
Aləm sənə bəndə,
Göftarın edər tutiyi-şəkkərşikəni lal,
Hər nitqə gələndə.
Sən Xosrov olubsan, vəli, hər şəhd məqalə
Şirini-zəmansan!

Sənsən, sənəma, cümleyi-xubanə şəhənşah,
Yox sən kimi dilbər.

Bərqi-üfüqündən ki, üzün bir çıxıx nığah,
Xurşidə bərabər,
Salır özünü ziri-niqabə şəfəqü məh,
Mənəndeyi-əxtər.
İnsan ola bilməz bu sifət pak, münəzzəh,
Cəm olsa sərəsər,
Sən cinsi-mələksən yetişibsen bu kəmalə,
Ya ruhi-rəvansan?

İsna əşərə çəkəri-kəmtər ola Vaqif,
Sərdaridir əla,
Xaki-dəri-evladi-peyəmbər ola Vaqif,
Neylər dəxi dünya?
Ol gündə ki, həngameyi-məhşər ola Vaqif,
Tut daməni-mövla,
Fəryadrəsin Heydəri-səfdər ola, Vaqif,
Xof eyləmə əsla!
Sən qərqsən hərçənd ki, dəryayi-vəbalə,
Tövfiq bularsan.

* * *

Sən qönçə kimi hər bir edən dəmdə yaşınmaq,
Artar bizə yüz mərtəbə odlarına yanmaq,
Mən aşıqəm, ey gül sənə, olmaz bunu danmaq,
Ölən günədək eyləməzəm səndən usanmaq,
Daxi nə yaşınmaq, nə bürünmək, nə utanmaq?
Bəsdir bu dayanmaq!

Allaha şükür, lalə yanağında eyib yox,
Dışında, dəhanində, dodağında eyib yox...
Bir zərrəcə zülfündə, buxağında eyib yox,
Qaşında, gözündə, qabağında eyib yox,
Daxi nə yaşınmaq, nə bürünmək, nə utanmaq?
Bəsdir bu dayanmaq!

Mən ha sənin ol məh üzünü görmüşəm yüz yol,
Ol kirpiyini, şux gözünü görmüşəm yüz yol,
Həm yoldaşını, həm özünü görmüşəm yüz yol,
Şəkkər kimi şirin sözünü görmüşəm yüz yol,
Daxi nə yaşınmaq, nə bürünmək, nə utanmaq?
Bəsdir bu dayanmaq!

Mən xud deyiləm bədnəzər, ey gözləri şəhla,
Məndən üzünü yaşırsan sən elə bica.
Qoysan, eləyim üzünə doyunca tamaşa,
Öldürdün axır, məndə ki, can qalmadı əsla,
Daxi nə yaşınmaq, nə bürünmək, nə utanmaq?
Bəsdir bu dayanmaq!

Qeyridən əgər ki, edəsən sən bu hicabı,
Billəm ki, sözündür vəli məqbulu hesabı,
Yoxsa, məni görcək, üzünə çəkmə niqabı,
Gəl, Tanrı üçün, Vaqifə çox vermə əzabı,
Daxi nə yaşınmaq, nə bürünmək, nə utanmaq?
Bəsdir bu dayanmaq!

* * *

Bir nimtənə kim, ta ola zərbəftü nikutər,
Diba ona möhtac,
Mətnində tamam rabitə mövzunu sərasər,
Tək haşiyə qıyqac;
Üstündə onun aşiqü məşuq müsəvvər,
Dil şövqünə minhac;
Ulduza şəbih nəqşi, yeri göy kimi əxzər,
Nəzzarəsi bəhhac;
Tiri-nəzəri-əhli-təmaşayə müqərrər,
Hər butəsi amac;
İçində onun şölə verə tələti-dilbər,
Ta bəndeyi-vəhhac;
Görən deyə bu mahdır, ol çərxi-pürəxtər,
Ya bəhri-pürəmvac;
Kəbə evinin örtüyünə duta bərabər,
Simasını hüccac;
Gər düşsə ətəyi ələ, əlbəttə, tez eylər,
Bizdən qəmi ixrac;
Əndişə nə itdir, çıxa bir də çəkə ləşkər,
Könlü edə tarac.

Şənü əşrəfi xələti-şahanədən artıq,
Pirayeyi-şövkət;
Fərrü fərəhi zibi ərusanədən artıq,
Sər dəftəri-ziynət;
Tənü tərəbi nəşəyi-peymanədən artıq,
Zövqi-meyi-cənnət;
Zər düymə giribanına dürdanədən artıq,
Mənzum ola, əlbət;
Əqli gedə, sərxoş divanədən artıq,
Onu geyən övrət,
Dönə ərinin başına pərvanədən artıq,
İşlər tapa surət;
Zülfə bu dönüm sarmaşa əl şanədən artıq,
Candan çıxa həsrət;

Oxuna bucaqlarda kütubxanədən artıq,
Ehkami-şəriət;
Tərifü düşə dillərə əfsanədən artıq,
Ta ruzi-qiyamət;
Cəm olsa əgər bir yerə yüz cameyi-əkbər,
Cümləsinə sərtac.

Ol vaxt ki, şod hazırü mövcudü mühəyya,
İnrəxti-dilaviz,
Bayəd ki, fűrüstadə şəvəd zud bəinca
Əz peyk səbükxiz,
Əz bəhri-hüsuləş binişin, fikri bifərma
Gu çareyi-təcviz,
Nəleyin-bə papuş ze-ahən bəkəf əmma
Dərgir əsa niz,
Ziri-qədəm əfkən həmə məxluq sərəpa
Ba nikü bəd amiz,
Mipors zi-hər millətü hər cins, xüsusa
Əz mərdümi-Təbriz,
Rov zəhməti, imruz bikəş əz peyi-fərda
Ey puri-dilaviz!
Nə güssə zi pəs xorü, nə əz piş qəm əsla
Bi pərdəvü pəhriz,
Tən deh bəqəza baş peyapey peyi-sevda
Məngəh bə digər niz,
Ta anki bizayi pəsəri ey Əbu-Cəfər
Çün düxtəri-sərrac.

Zahir ki, mənə tənü təərrüz yetən eylər,
Yəni ki, flani,
İmdən geri arayışı-əsbabi-zən eylər
Tevri-Sefəhani,
Bu bidəti nə ləzgi və nə şahsevən eylər
Nə kürdi-Kolani,
Dərlərdi ki, külfətlərinə pırəhən eylər
Kırbasü kətani,
O böylə deyildi görəsən ki, nədən eylər,
Kim azdırıb ani;

Seyrani gülüstanə mægər ki, gələn eylər
Təğyir həvanı,
Özün ki, qocalmış kimi xoy dəyşirən eylər
Oğlani-zəmanı,
Rişxənd edibən daxi neçün çöp dərən eylər
Hatəm xan ağanı,
Neylim, tuturam mən qələt anı deyən eylər
Fərmani-xudanı,
Böylə buyurubdur ər edə övrətə zivər
Ol xaliqui-əzvac.

Vaqif ər olan övrətə heyran necə olmaz,
Çağ etsə damağın?
Heyran ki, olur bəndeyi-fərman necə olmaz?
Sözün sölə sağın.
Sevməzmi, nə sözdür, dili suzan necə olmaz
Pərvanə çirağın?
Dönməzmi hübabə, evi viran necə olmaz,
Yıxmazmi otağın?
Həmdəmsiz igid çaki-giriban necə olmaz,
Açmaz yaxa bağın?
Al qana boyar, qərqeyi-tufan necə olmaz,
Göz qarasin, ağın?
Qönçə dəhənin görməsə, giryən necə olmaz,
Xəndan dodağın?
Ol xanəxərabın ciyəri qan necə olmaz,
Boş görsə qucağın?
Peşkəş belə yoldaşına baş, can necə olmaz?
Onun ki, ayağın
Götürmüş ola çiyinə peyğəmbəri-sərvər
Ol sahibi-merac.

MÜƏSSƏRLƏR

Ey büti-tutizəban, gəl ki, məqalın istərəm,
Təşneyi-didarinəm, abi-zülalın istərəm.
Nazi-gərmü qəmzeyi-çəşmi-qəzalın istərəm,
Üz bəyazında sənin öz xəttü xalın istərəm,
Mətləi-vəchində əbruyi-hilalın istərəm,
Sayeyi-sərvi-qədi-tuba misalın istərəm,
Dəmbədəm zövqi-tamaşayi-camalın istərəm,
Tari-zülfi-müşkrəngü ruyi-alın istərəm,
Qalmışam hicrində, gülzari-visalın istərəm,
Ey büti-tutizəban, gəl ki, məqalın istərəm!

Güllər açılmış, bu gün eyşü nişatın vəqtdir,
Guşeyi-gülzardə fərşi-büsatın vəqtdir,
Tazədən təcidi-üqdi-irtibatın vəqtdir,
Bəzmi-eydi-vəslə tərtibi-nişatın vəqtdir,
İnqizayi-fəsli-güldən ehtiyatın vəqtdir,
İlləti-eşqə ilaci-buqratın vəqtdir,
Rövzeyi-rizvan üçün seyri-siratın vəqtdir,
Aşiqü məşuq ara xoş inbisatın vəqtdir,
Hər zaman şirin-şirin ixtilatın vəqtdir,
Ey büti-tutizəban gəl ki, məqalın istərəm!

Rahi eşqində sənin mən canü sərdən keçmişəm,
Parə-parə qılmışam könlü, ciyərdən keçmişəm.
Yanmışam pərvanələr tək, balü pərdən keçmişəm,
Hər səmənsə türredən, hər simbərdən keçmişəm,
Dilbəri-qönçədəhən, nərgisnəzərdən keçmişəm,
Lalədən əl çəkmişəm, gülbərgi-tərdən keçmişəm,
Tərk edib dəhrin səfasın xeyrü şərdən keçmişəm,
Dişləri çün məxzəni-dürrü gühərdən keçmişəm,
Kövsəri unutmuşam, şəhdü şəkərdən keçmişəm,
Təşneyi-didarinəm, abi-zülalın istərəm!

Mən sənin bir aşiqi-biixtiyarın olmuşam,
Bidilü-bicanü bisəbrü qərarın olmuşam,
Şanəvəş müştəqi-zülfi-tabidarın olmuşam,
İncəlib saətbəsaət tarü marın olmuşam,
Uzun illər payibəndi-rəhgüzarın olmuşam,
Valehi-xali-zənəxdanü üzarın olmuşam,
Bir onalmaz dərdiməndi-intizarın olmuşam,
Şux nigahından düşüb şirin şikarın olmuşam,
Nazi-gərmü qəmzeyi-çəşmi-qəzalın istərəm!

Çünki müştəq olmuşam sən sərvə-siməndamə mən,
Eylərəm müjganımı xun ilə zərrin xamə mən,
Yazaram hər gün sənə mehri-vəfadən namə mən,
Çox dedim, həmrəng olum ol arizi-gülfamə mən,
Qoymaz amma çərxi-gərdün tez yetəm bu kamə mən,
Yox əcəb, desəm siyəh ru gərđişi-əyyamə mən,
Düşmüşəm sərhəlqeyi-zülfün ucundan damə mən,
Nə şərabi-ləligunə mayiləm, nə camə mən,
Tikmişəm göz ruzi-vəslindən gələn bayramə mən,
Mətləi-vəchində əbruyi-hilalın istərəm!

Ta gəlir gəh-gəh mənə badi-səbadən kağızın,
Canımı mədhuş edər ənbər həvadən kağızın,
Bərgi-gül tək düşməz ol ətri-fəzadən kağızın,
Sanki bir əttardir gəlmiş Xətadən kağızın,
Dəm vurur İsa kimi ömri-bəqadən kağızın,
Bir əcəb sərməşqdir mehri-vəfadən kağızın,
İşləsin qasid, kəsilməsin aradən kağızın,
Kəm deyildir lövhi-tumari-qəzadən kağızın,
Alsa min zinət əgər müşkin qəradən kağızın,
Üz bəyazında sən öz xəttü xalın istərəm!

Göstəribdir, bilməzəm, ləlin nə ləzzət könlümə,
Dönə-dönə onu fikr etməkdir adət könlümə,
Ondan özgə gəlməyib şirin hekayət könlümə,
Firqətindən qalmayıbdır səbrü taqət könlümə,
Qamətindən ayrı zahirdir qiyamət könlümə,

Vədeyi-vəslin ha versin istiqamət könlümə,
Sən özün ta etməyincə bir inayət könlümə,
Çox yetər əğyaridən cövrü ihanət könlümə,
Sayeyi-sərvi-qədi-tuba misalın istərəm!

Çün müradi-xatirimdir ləli-ləbdən sudi-eşq,
Eylərəm hərdəm qara bağrımı xunaludi-eşq,
Ərşə başımdan çıxar tük başına min dudi-eşq,
Hər rəkimdir abi-sevdadən dolu bir rudi-eşq,
Zahidi-bibak tək mən olmazam mərdudi-eşq,
Haliya mülki-mələhətdə mənəm Məhmudi-eşq,
Var ümidim ki, olam mən müqtədai-cudi-eşq,
Həq, mənə etmiş müsəlləm çünki hər mövcudi-eşq
Vaqifəm, saldı məni atəşlərə Nəmrudi-eşq,
Qalmışam hicrində gülzari-visalın istərəm!

* * *

Ey rəngi-rüxi-əlınə heyran gülü lələ,
Can qurban ola sən kimi bir qaşı hilalə,
Vəh, cülvəyi-eşqin yetişibdir nə kəmalə,
Təhsin gətirər göydə mələik bu cəmalə,
Seyr eləmişəm çox sənəmi-hurimisalə,
Amma, nə deyim, olmamışam bəndə həvalə
Bir sən kimi şəkkər dəhənü tuti məqalə,
Ta aşiq olubdur könül ol arizi-alə,
Həm silsileyi-kakilə, həm daneyi-xalə,
Daim çəkəyəm sübhə təkin hər gecə nalə.

Səndən ki, cüda nuş edərəm sağəri-gülnar,
Tünd olma, dönüm gözlərinə, özgə səbəb var,
Ərz eyləyim, ol türreyi-ənbər güli-rüxsar
Qılmış məni bir müşkül olan dərdə giriftar,
Amma yanaram atəşə pərvanə kimi zar,
Yəni ki, olalı sənə mən aşiqi-didar,
Hərgiz deyil əhvalıma bir kimsə xəbərdar,
Naçar edərəm dərdi-dilim saqiyyə izhar,
Ləlin ki, düşər yadıma, ey gözləri xummar,
Bu zövqlə gahi içərəm neçə piyalə.

Minavü sürahində ki, vardır bu lətafət,
Gör çəkməyələr qamətü gərdən sənə nisbət,
Hərgiz mən edərdimmi dəxi onlara ülfət,
Hicrində yetər canıma çox möhnətü külfət,
İstərsə mənə gündə çəkib tiği-siyasət
Öldürmək üçün üz qoya qatil kimi firqət,
Şirin dəhənin ta ola bir dəm bizə qismət,
Sabir oluram var nə qədər canda səlamət,
Sənsiz, nə rəvadır, mən edəm eyşlə işrət,
Bəsdir mənə şövqüm ki, olur cami-visalə.

Oxşar, deyirəm, ləblərinə badeyi-gülgün,
Onunçün olur hər dəm ona rəğbətüm əfzun,
Məzur tut, oldum belə şuridə cigərxun,

Çox olmuşam aşüftə, pərişan, dilü məhzun,
Zira ki, sənin daneyi-xalindəki əfsun
Dil mürğünü etmiş girehi-zülfünə məftun,
Cəm olsa əgər bir yerə Loğmanü Fəlatun,
Yox çarə dəxi badədən özgə mənə əknun,
Hicran günü dil xəstə olan dəmdə bu məcun
Bir vasitədir dəfi-qəmə dərdü mələlə.

Vaqif kimi kim, dəm vuraram zülfi-siyadən,
Əzamə düşər lərzə sərəsər bu nəvadən,
Tənbür sifət çuş edərəm zərđi-həvadən,
İndi məni hər kəs görər olsa rüfəqadən
Bir tarə bərabər tutar ol cəngi dütadən,
Qanun belədir firqeyi-üşşaqə binadən,
Sən cahilsən, yox hələ elmin bu ədadən,
Yoxdur xəbərin, hiç deməzsən, füqəradən;
Bir kərrə düşəndə xəbər al badi-səbadən,
Saçın həvəsi gör ki, məni saldı nə halə?

* * *

Nagahan bir dərddə düşdün olmadı dərman, Cavad!
Yüz fəraqü həsrətü dərd ilə verdin can, Cavad!
Yetməyib məqsudə, getdin belə novcavan, Cavad!
Qaldı İbrahim xan, qan-yaş töküb giryan, Cavad!
Səndən ötrü, xan Cavad, Sərdar Cavad, sultan Cavad!
Sərbəsər geysin qara bundan geri dövrən, Cavad!
Oldu çün nazik vücudın xak ilə yeksan, Cavad!

Ey əziza, bir cavan idin əcəb bəxşi-xuda,
İzzü rüfət sahibi, bir xoşnüma, xəndan liqa,
Gəlməmişdir sən kimi pakizə tinət mütləqa,
Oldu heyfa dərddə-bidərman, bu dəhri-bivəfa,
Səndən ötrü, xan Cavad, sərdar Cavad, sultan Cavad,
Sərbəsər geysin qara bundan geri dövrən, Cavad!
Oldu çün nazik vücudın xak ilə yeksan, Cavad!

Neylədi, ey vay, sənə dövrəni-kəc, bədruzigar,
Getdi gül rəngin solub, nazik vücudın xarü zar,
Gəldi bəxtin qarə, oldu taci-təxtin tarümar
Neçə gözlər qaldı həsrət, neçə canlar intizar,
Səndən ötrü, xan Cavad, sərdar Cavad, sultan Cavad,
Sərbəsər geysin qara bundan geri dövrən, Cavad!
Oldu çün nazik vücudın xak ilə yeksan, Cavad!

Firqətindən xan baban qəddi bükülmüş dal olub,
Baş açıq, üz-sinə məcruh validən bədhəl olub,
Fərş edib torpağa üz həmşirələr pamal olub,
Gündə bir məhşər qopar, gəl, gör necə əhval olub,
Səndən ötrü, xan Cavad, sərdar Cavad, sultan Cavad,
Sərbəsər geysin qara bundan geri dövrən, Cavad!
Oldu çün nazik vücudın xak ilə yeksan, Cavad!

Od düşüb, köşkü saraylar guyiya tağlar yanar,
Səs verir səngü şəcərlər, od tutub dağlar yanar,
Yasa girmiş səbzələr, geymiş qara bağlar, yanar,

Cümleyi-xəlqi-cahan qan yaş töküb ağlar, yanar,
Səndən ötrü, xan Cavad, sərdar Cavad, sultan Cavad,
Sərbəsər geysin qara bundan geri dövrən, Cavad!
Oldu çün nazik vücudin xak ilə yeksan, Cavad!

Dəmbədəm ağlar görənlər xəttü xalın yad edib,
Şövkətü şanın anıb, o qəddi-dalın yad edib,
Xoş deyib-danışmağın, əqlü kamalın yad edib,
Yandırır odlara cismin, gül camalın yad edib,
Səndən ötrü, xan Cavad, sərdar Cavad, sultan Cavad,
Sərbəsər geysin qara bundan geri dövrən, Cavad!
Oldu çün nazik vücudin xak ilə yeksan, Cavad!

Bu müsibətdə Qarabağa düşübdür va səsi,
Dərdi-bidərmanü dağü suzi-bipərva səsi,
Kim, çıxar ərşi-bərinə ruzü şəb nala səsi,
Şəhrü səhradən kəsilməz ahü vaveyla səsi,
Səndən ötrü, xan Cavad, sərdar Cavad, sultan Cavad,
Sərbəsər geysin qara bundan geri dövrən, Cavad!
Oldu çün nazik vücudin xak ilə yeksan, Cavad!

Düşdü çün qürbət diyarə mənzilin, oldu uzaq,
Günbəgün artar ciyərdə atəşi-ahi-fəraq,
İstəyənlər eyləsin pəs halını kimdən soraq?
Atəşi-həsərət vücudin eylədikcə dağ-dağ,
Səndən ötrü, xan Cavad, sərdar Cavad, sultan Cavad,
Sərbəsər geysin qara bundan geri dövrən, Cavad!
Oldu çün nazik vücudin xak ilə yeksan, Cavad!

Ey dü çeşmi-validə, ey qürrətül-eyni-pədən!
Ey süruri-sinə, ey ruhi-rəvan, nuri-bəsər!
Qaldı həsrət, göz üzün görməz, könül bilməz xəbər,
Yana-yana ta əbəd büryan olub yanar ciyər,
Səndən ötrü, xan Cavad, sərdar Cavad, sultan Cavad,
Sərbəsər geysin qara bundan geri dövrən, Cavad!
Oldu çün nazik vücudin xak ilə yeksan, Cavad!

Yetmədin imdadına bu Vaqifin, dustaqdır,
Fərşi-payindən cüda düşmüş, o bir torpaqdır,
Ahü fəryadı kəsilməz ta vücudi sağdır,
Od düşüb hərdəm yanar, cismi tamam pürdağdır;
Səndən ötrü, xan Cavad, sərdar Cavad, sultan Cavad,
Sərbəsər geysin qara bundan geri dövrən, Cavad!
Oldu çün nazik vücudin xak ilə yeksan, Cavad!

VİDADI İLƏ MÜŞAIRƏ

V a q i f

Ey Vidadi, sənin bu puç dünyada
Nə dərдин var ki, zar-zar ağlarsan?
Ağlamalı günün axirətdədir,
Hələ indi səndə nə var, ağlarsan?

V i d a d i

Vaqif, nə çox yan, baş-ayaq atarsan,
Mənə dersən, nə bu qədər ağlarsan?
Sənin də başında məhəbbət beyni
Əgər olsa, eylər əsər, ağlarsan!

V a q i f

Ta cəsədin cüda olmayıb candan,
Bil özünü artıq sultandan, xandan,
Qərİblik, ayrılıq nədir ki, ondan
Bu qədər çəkibən azar, ağlarsan?

V i d a d i

Ağlamaq ki, vardır, məhəbbətdəndir,
Şikəstəxatirlik mərhəmətdəndir,
Əsil bunlar cümlə mürüvvətdəndir,
Olsa ürəyində, betər, ağlarsan!

V a q i f

Say qənimət diriliyin dəmini,
Keçən həmdəmlərin çəkmə qəmini,
Əqlin olsun, sil gözünün nəmini,
Dəxi geri gəlməz onlar ağlarsan!

V i d a d i

Ağlamaq möminin əlamətidir,
Nəbinin dininin xoş adətidir,
Əgər bilsən, həqqin kəramətidir,
Ta gedincə, nuri-bəsər ağlarsan!

V a q i f

Əlindən kəndini aldırən fələk,
İnəklərə buzov saldırən fələk,
Yarü yoldaşını öldürən fələk
Məgər səni beylə qoyar, ağlarsan?

V i d a d i

Neylərsən söyləmiş buzov-inəyi,
Bizimlə eyləmiş belə hənəyi,
Həzrətqulu bəyin ağ dəyənəyi –
Alıbsan əlinə, məgər, ağlarsan?

V a q i f

Kimdir indi bu dövrdə ol adəm,
Pərisi yanından heç olmaya kəm,
Qaralırsan bulut kimi dəmadəm,
Ağ yağış tək yaşın yağar, ağlarsan.

V i d a d i

Billəm çox uşaqsan ürəyin toxdur,
Ləhvü ləəb ilə həvəsin çoxdur,
Qocalıq əsəri könlündə yoxdur,
Hələ sonra əqlin kəsər, ağlarsan!

V a q i f

Toy-bayramdır bu dünyanın əzabı
Əqli olan ona gətirər tabı,
Sənin tək oğlana deyil hesabı,
Hər şeydən eyləyib qubar ağlarsan!

Vidadi

Oğlan, sən uşaqsan, cavansan hələ,
Yenicə cisminə düşüb vəlvələ,
Təzəcə dəyənək alıbsan ələ,
Qaim tut ki, nəgah düşər, ağlarsan.

Vaqif

Bidəmaq olmaqdan nə düşər ələ,
Şükr eylə Allaha, göz gülə-gülə!
Uşaq ha deyilsən tez-tez habelə
Könlünün şişəsi sınar, ağlarsan!

Vidadi

Uzaqdan bax, yaxşı fəhm et satirə,
Bu iş baxmaz heç könülə, xatirə,
İstər yüz il bu yollara qat zirə,
Bir gün yanar canü ciyər, ağlarsan!

Vaqif

Keçən işdən mərd igidlər pozulmaz,
Atalar deyibdir: “Tökülən dolmaz”.
Qatıq üçün qışda ağlamaq olmaz,
İnşaallah, gələr bahar, ağlarsan!

Vidadi

Dövlətindən yetdik nanü nəməyə,
Düşdük indi cadü qatıq yeməyə,
Söz ki çoxdur, yeri yoxdur deməyə,
Əgər bilsən, ey bixəbər, ağlarsan!

Vaqif

İç qatığı, ye darının cadını,
.....
Neylərsən dünyanın dadlı zadını,
Sənə olur o zəhrimar, ağlarsan!

V i d a d i

Ey mənə göstərən qatığı, cadı,
Onu yeyən tapar külli muradı,
Dünyanın sənə də ləzzəti, dadı,
Bir gün olar axır zəhər, ağlarsan!

V a q i f

Necə ki, dirisən, ölü deyilsən,
Qocalıbn yaylar kimi əyilsən,
Padişahsan əgər özünü bilsən,
Neçin olub candan bezar, ağlarsan!

V i d a d i

Elə ki, taxıldı burnuna çeşmək,
Qocalıq əl verib, dəxi nə şişmək...
Uşaqlar içinə düşər gülüşmək,
Sənin də acığın tutar, ağlarsan!

V a q i f

Yavuz çox qocalan bayatı sevər,
Gah öyünər, tək-tək özündən deyər,
Sən də yetişibsən o həddə məgər,
Beyninə bayatı uyar, ağlarsan?

V i d a d i

Külli Qarabağın abi-həyatı,
Nərmı-nazik bayatıdır, bayatı,
Oxunur məclisdə xoş kəlimatı,
Ox kimi bağırını dələr, ağlarsan!

V a q i f

Müxəmməs deməyin seyrəklənibdir,
Bayatıda zəhnin zirəklənibdir,
Qocalıbsan qəlbin köyrəklənibdir,
İşdən-gücdən olub bekar ağlarsan.

Vidadi

Gəl danışma müxəmməsdən, qəzəldən,
Şeri-həqiqətdən, mədhi-gözəldən,
Sənin ki, halını billəm əzəldən,
Elə deyib canan, dilbər, ağlarsan.

Vaqif

Yetmişdə ki, belə nəm gələ gözə,
Kəsməyə arasın, baxmaya sözə,
Ol zaman ki, yaşın yetişər yüzə
Gəl gör, onda nə bişümar ağlarsan.

Vidadi

Sarı çoban oğlu gəlsin yanına
Axund deyə canın qatsın canına,
Xanın şövkətinə, sənin şanına,
O yaxşı müxəmməs düzər, ağlarsan.

Vaqif

Nədəndir bənizin heç olmur duru,
Savılıb bostanın olubdur quru,
O zaman ki, sənə
Gözlərin çanaqdan çıxar, ağlarsan.

Vidadi

Dərdlərinə dərman olmaz heç kəsin,
Əbubəkrə hərgiz yetişməz səsin,
Mitolin altında qalır nəfəsin,
Mürği-ruhin göyə uçar ağlarsan.

Vaqif

Bir gün çökər qabağına Əzrayıl,
Deyər, ey kor bəndə, qəflətdən ayıl,
Görərsən bir qərib şəklü şəmayil,
Ürəyinə qanlar damar, ağlarsan.

Vidadi

Əzrayıl ki, çəngəl sala canına,
Çevrilib baxarsan hər bir yanına,
O zamanda sənin ah-əfğanına,
Nə bir gəlin, nə qız yetər, ağlarsan!

Vaqif

Onun çəngəli ki, əzayə düşər,
Çaxnaşar cəsədin lərzayə düşər,
Tamam sümüklərin vay-vayə düşər,
Dirikən dərini soyar, ağlarsan.

Vidadi

Axirət sözünü salma yadına,
Dürüst deyil, mütləq, etiqadına,
Məhşər günü kimsə yetməz dadına,
Fəryadın fələyə çıxar, ağlarsan.

Vaqif

Yanarsan, təpədən çıxar tütünün,
Tutuşar boğazın, kəsilər ünün,
Hələ vardır bundan betər pis günün,
Üqbayə edəndə səfər ağlarsan.

Vidadi

Mömin olub qəlbin olsaydı səlim,
Bilərdin xudanın olduğun kərim,
Sənə kərəm eylər əzizü həkim,
Nə çəkərsən xovfü xətər, ağlarsan.

Vaqif

Çün gedərsən o qaranlıq dar yerə,
Qonşu olmaz, çağıranda səs verə,
Bir kimsə tapılmaz qarından girə,
Görərsən dörd tərəf divar, ağlarsan.

Vidadi

Möminəm, zikrimdir daim ilahi,
Uzaqdır könlümdən külli mənahi,
Əfv olur möminin cümlə günahi,
Sənin də könlündən keçər, ağlarsan.

Vaqif

Zahir olur iki şəxsi-qəzəbnak,
Əllərində şeşpər, çapikü çalak.
Onları görəndə zəhrin olur çak,
Qutun qurur, nitqin batar, ağlarsan.

Vidadi

Münkir sözü, sual sözü, sin sözü,
Söz bir gərək, nə danışmaq min sözü.
Dünya, axirətdən belə din sözü,
Əlin yoxdur, bəs müxtəsər, ağlarsan.

Vaqif

Bu yanından çıxar o zalım şeytan,
Su göstərər, səndən ta ala iman,
Nə Ömər tapılar, onda nə Osman,
Hər biri bir yanda batar, ağlarsan.

Vidadi

Məzarın, məhşərin həqdir cəhəti,
Məhrum qalmaz Məhəmmədin ümməti,
Sən ki, tərək edibsən tamam sünnəti,
Çox çəkərsən qəzəb, qəhər, ağlarsan.

Vaqif

Çünki işin çöp düşübdür əzəldən,
Fayda olmaz işlədiyən əməldən,
Mələk verər dəftərini sol əldən,
Günahını bir-bir sayar, ağlarsan.

Vidadi

Mələklər ki, gələr sahib izzətdən,
Ayıra mömini asi millətdən,
Görər ki, deyilsən əhli-sünnətdən,
Səni yolum-yolum yolar, ağlarsan.

Vaqif

O gündə ki, qaçar pədərdən püsər,
Gövdənə çulğaşar, ilan sərbəsər,
Su verməz içəsən saqi-yi-kövsər,
Kəbab təkı bağrın yanar, ağlarsan.

Vidadi

Əvvəl Bubəkrdir peyğəmbərə yar,
Ömərdir islamı eyləyən izhar,
Osmani-Zinnureyn, Heydəri-kərrar,
Olarlar saqi-yi-kövsər, ağlarsan.

Vaqif

Çün töhmət edibsən o həştü çara,
Əlin necə yetər sənın onlara,
Qapılarda dolanarsan avara,
Gör başına gələr nələr, ağlarsan.

Vidadi

Əbubəkr, Ömər, Osmanü Əli,
Cümlə həştü çahar imami-vəli,
Neymanü şafei, Malik, Həmbəli,
Onları cəmiən əzər, ağlarsan.

Vaqif

Ol zaman ki, qaynar kəllədə beyin,
İmam əzəm danar sözün, hər şeyin,
Heç üzə mən baxa bilmənəm deyin,
Səni görcək gözün yumar, ağlarsan.

Vidadi

Allahın ki, heç çəkməzsən minnətin,
Tərk edibsən peyğəmbərin sünnətin,
Nə görərsən məsumların hörmətin,
Əgər ağlamazsan, əgər ağlarsan.

Vaqif

Həştü çahar çün halını duyarlar,
Sanma səni öz halına qoyarlar,
Əvvəl onlar səni diri soyarlar,
Sümüyünü ta gömərlər, ağlarsan.

Vidadi

O zaman ki, məşhər xalqı durarlar,
Divan olub sorğu-sual sorarlar,
Əgər səni bu məzhəbdə görərlər,
Yerbəyer budayıb əzər, ağlarsan.

Vaqif

Demə ki, dadıma yetər Maliki,
Dərdə düşər səndən bətər Maliki,
Qaçar ilim-ilim itər Maliki,
Yaşınıb bir yerdə yatar, ağlarsan.

Vidadi

Həşrədək qalarsan ahü-zar ilən,
Həsərətilən, çox-çox intizar ilən,
Kələz ilən, əqrəb ilən, mar ilən,
Ağzınadək qəbrin dolar, ağlarsan.

Vaqif

Çox kimsələr qıl körpüdən asılar,
Həmbəlinin qaraulu basılar,
Qorxusundan bir bucağa qısılar,
Dinə bilməz mat-mat baxar, ağlarsan.

V i d a d i

Həsən Kaşinin ta başın kəsərlər,
Kəsib onu cəhənnəmdən asarlar,
Qızdırıb-qızdırıb oda basarlar,
Onu görüb əqlin çaşar, ağlarsan.

V a q i f

Şafeinin olmaz o qədər suçu,
Əvvəldən axıra ayrıdır köçü,
Gələr fəriştələr amma bu üçü
Tutar bir-birinə çaxar, ağlarsan.

V i d a d i

Şafeini imamlardan ayırma,
Əmmə xanı görüb riya qayırma,
Bu sözləri ləzgi içrə buyurma,
Səni qalmıqlara satar, ağlarsan.

V a q i f

Qəbirdən ki, çıxıb gedərsən Şama,
O günlərin dönər toya, bayrama,
Əlin yetməz peyğəmbərə, imama,
Qiyamət başına qopar, ağlarsan.

V i d a d i

Qapılarda çox toxuna-toxuna,
Ömərdən, Osmandan, gəzmə saxına,
Olarsız ki, heç qoymazlar yaxına,
Döyə-döyə öldürərlər, ağlarsan.

V a q i f

Əqlin olsun, on iki imama inan,
Fayda verməz sonra olmaq peşiman,
Yəqin bil ki, qurulacaqdır mizan,
Əməlin qarşında durar, ağlarsan.

Vidadi

İmamlar ha deyil sənin yoldaşın,
Olsaydı gözündə olardı yaşın,
Sən əqldə vardır neçə qardaşın,
Olur olsun, sən müqərrər ağlarsan.

Vaqif

Vəqtkən dəli olma, gəl eşit məndən,
Gəzmə yalvar-yarış onlara gəndən,
Amma qorxun olsun Əbülhəsəndən,
Səni əzim-əzim əzər, ağlarsan.

Vidadi

Qulluq etməyibsən Əbülhəsənə,
Gələ o günündə yar ola sənə,
Yetişməz dadına heç bir kimsənə,
Qalarsan nailac, naçar, ağlarsan.

Vaqif

Axır sənin necə haldır bu halın,
Hansı mətləbdədir fikrü xəyalın?
Vədə günü atın, qoyunun, malın,
Əgər doğmaz, əgər doğar ağlarsan.

Vidadi

Çün sevməzsən atı, qoyunu, malı,
Eşitməzsən, hərgiz bu qalmağalı,
Bəs nədir yığıbsan neçə əyalı,
Doğmaz şad olarsan, doğar, ağlarsan.

Vaqif

Heç axtarma şahı-Heydər Əlini,
İmamü hümmami, tamam vəlini,
Yığ başına təpik atan dəlini,
Olar ki, bir-birin qırar, ağlarsan.

V i d a d i

Tanırsan Şəmkirli dəli qazını,
Həsəni-Kaşını, Nəsir Tusini,
Tərki-sünnət olan tamam asını,
Görərsən duzəxə girər, ağlarsan.

V a q i f

İmam ki, iraqdır etiqadından,
Tamam bildiklərin çıxar yadından,
O zaman çəkilər ah nihadından,
Fəryadın fələyə çıxar, ağlarsan.

V i d a d i

Olan peyğəmbərin doğru rahında,
Xuda saxlar onu öz pənahında,
Səni hər kim görər həq dərgahında,
Qatar qabağına qovar, ağlarsan.

V a q i f

Başına cəm olub, əqlin yığılmaz,
O səbəbdən dərdin, qəmin dağılmaz,
Sənin malın buzov salıb, sağılmaz,
Hər kəs inəyini sağar, ağlarsan.

V i d a d i

Şeytan ki, dünyada aldadır kimi,
Xoş gəlir o kəsə dünyanın dəmi.
Çox yığma başına hurü sənəmi,
Qafil, özgələrə gedər, ağlarsan.

V a q i f

Cəhənnəmə getsin gedən həmdəmlər,
Olar üçün çəkmə sən bunca qəmlər,
Keçən günləri ki, indi bu dəmlər,
Dəli könül əbəs anar, ağlarsan.

Vidadi

Göz neçün ağlayıb tökməsin nəmi,
Heyvan ha deyil ki, çəkməyə qəmi,
Əqlin olsa, anıb yarı, həmdəmi,
Leylü nahar, şamü səhər, ağlarsan.

Vaqif

Həqqi-peyğəmbərə, o çariyarə,
Tamam imamlara həştü çaharə,
Uymasan, yanarsan duzəxdə narə,
Kimsə olmaz sənə yavər, ağlarsan.

Vidadi

Nahaq yerə əhli-həqqə dəyənlər,
Peyğəmbərin doğru yolun əyənlər,
Azğın-azğın çariyarə söyənlər,
Çaqqal tək duzəxdə ular, ağlarsan.

Vaqif

Nə yaradır ürəyinin yarası,
Bu vaxtadək olmayıbdır çarası?
Uzun illər kəsilməyib arası,
Şamü səhər, leylü nahar ağlarsan?

Vidadi

Bir göz ki, ağlamaz, həm tökməz yaşı,
Əlbəttə, xalidir beyini, başı,
Olmasa, yad eylər yarü yoldaşı,
Hərdəm ki, yadına düşər, ağlarsan.

Vaqif

O qədər dolandın sağdan və soldan,
Dövləti, xanı da çıxardın yoldan,
Qoymadın ki, verə parçadan, puldan,
Səni xələt əhli tutar, ağlarsan.

Vidadi

Çox bulanma bu dünyanın qanına,
Vəfa yoxdur sultanına, xanına,
Danasını bir gün qoymaz yanına,
Bizim inək kimi tərər, ağlarsan.

Vaqif

Dünya işində ki, qoçaqsan, qoçaq,
Ölüdən qıvrıqsan, diridən qaçaq,
Bir gün sağ olursan, yeddi gün naçaq,
Övrətlər bəğrini üzər, ağlarsan.

Vidadi

Səni qamışlıqda yaşırın fələk,
Əqlini başından çəşirən fələk,
Meyxanədən tez-tez düşürən fələk,
Belə qoymaz bir gün sürər, ağlarsan.

Vaqif

Öləndən sonra o güruhi-nacı,
Məzarına salmaz sayə qıyqacı,
Özündən irəli çürük ağacı
Ağzının üstündən çəkər, ağlarsan.

Vidadi

Allah rəbbindir Məhəmməd Şəfi,
Küllü halə oldur əlimü səmi,
Deyilmi yəğfiruzzünubi cəmi,
O gündə gözlərin görər, ağlarsan.

Vaqif

Minərsən qatırı, sürə bilməzsən,
Yolun altın, üstün görə bilməzsən,
Xan gələr, yerindən dura bilməzsən,
Qələbəyi qolundan tutar, ağlarsan.

Vidadi

Ağqız oğlu Piri dünya qardaşın,
Hatəm xan ağadır sində yoldaşın,
Sarı çoban oğlu gözəl dindaşın,
Nə çəkərsən sən dərdü sər, ağlarsan.

Vaqif

Soruşarlar səndən neçə xəbəri,
Üstünə çəkərlər tiğü təbəri,
Söylərsən sözünü dəli, sərsəri,
Hər biri bir yandan budar, ağlarsan.

Vidadi

Olunandan sonra sorğu-sualın,
Yenə ağlamaqdan olmaz məcalın,
Savılmaz başından bu qalmağalın,
Hər ləhzədə həzar-həzar, ağlarsan.

Vaqif

Münkir-nəkir necə olsa ötüşər,
Sor ki, sonra işin hara yetişər,
Divar gələr bir-birinə bitişər,
Səni oyum-oyum oyar, ağlarsan.

Vidadi

Oxuram, gər cürmim var isə əzim,
İnnəlləhə hüvvət təvvabür-rəhim,
Həqqin olduğuna qəniyü-kərim,
Əzəl etməyibsən bavər, ağlarsan.

Vaqif

Qıl körpüdən ta ki, sürçər ayağın,
Cəhənnəm xovfindən yarılır yağın,
Qorxma, yenə Əli olar dayağın,
Əgər anıb həştü çahar ağlarsan.

Vidadi

Şiə xalqı tamam dolar duzəxə,
Qalarlar duzəxdə od yaxa-yaxa,
Mahaldır ki, biri duzəxdən çıxa,
Cümlə olar zirü zəbər, ağlarsan.

Vaqif

Vaqif, gərçi əzabı var dünyanın,
Sən neçün xovfini çəkərsən, anın,
Tutubsan ətəyin Şahi-mərdanın,
O gülər – gülərsən, ağlar – ağlarsan.

Vidadi

Əhli-sünnət vəl-cəmaət peyvəstə,
Gedərlər cənnətə dəstəbədəstə,
O gündə şad olar Vidadi xəstə,
Səni yanlış görüb gülər, ağlarsan.

QEYDLƏR

İZAHLAR

GƏL, EY QƏLƏBƏYİ MƏHƏMMƏDXAN BƏY

Bu şeri Vaqif 1795-ci ildə yazmışdır. Ağa Məhəmməd Şah Qacar Şuşanı mühasirə etdiyi zaman Şuşaya gələn müəyyən yolların müdafiəsini İbrahim xan ayrı-ayrı adamlara tapşırılmışdı.

Vaqif bu şeri Şuşa müdafiəsində iştirak edən qalabəyi Məhəmmədxana yazıb onun mühasirə günlərində dövləti vəzifədən çox, öz şəxsi təsərrüfatı ilə, öz şəxsi işləri ilə məşğul olmasından bəhs edir.

Məhəmmədxan bəyin dilindən Vaqifin müasiri və dostu Ağqız oğlu Piri şairə aşağıdakı cavabı göndərmişdir:

Gəl, ey Vaqif, Məhəmmədxan bəy ilə,
Əvvəlki aşnalıq, aranı saxla!
Allahın əmrilə danış hədisdən,
Sıdq ilə kitabı, Quranı saxla!

Gəldi o vəsfi-hal yetişdi mənə,
.....
Bu şeytan libası yaraşmır sənə,
Axundsan, çiyində boranı saxla!

Əyilibdir qəddin, ağarıb yalın,
Hərəm ilə necə keçər əhvalın?
Əsgərindən aşağı ötməsin yolun,
Sən elə cəhd elə, oranı saxla!

Az qalıbdır yaşın yetirə yüzə,
İnnən belə bəsdir, dəm vermə sözə,
Qılıncı, tüfəngi, bağışla bizə,
Kağız, qələm, davat, Quranı saxla!

Ağqız oğlu Pirini sən də çox əkmə,
Torpaqlı damına taxtapuş tökmə,
Şatırını burax, qəlyanı çəkmə,
Əzbərində yasin, duanı saxla!

Bu cavabdan Əsgəran tərəfin müdafiəsinin Vaqifə tapşırıldığını təxmin etmək olur.

BİR ZAMAN HAVADA QANAD SAXLAYIN

Vaqif “Durnalar” rədifli şeirini Vidadinin aşağıdakı qoşmasına cavab yazmışdır:

Qatar-qatar olub qalxıb havaya,
Nə çıxıbsız asimana, durnalar?
Qərib-qərib, qəmgin-qəmgin ötersiz,
Üz tutubsuz nə məkana, durnalar!

Təsbihi kimi qatarınız düzərsiz,
Havalanıb ərş üzündə süzərsiz,
Gah olur ki, danə-xörə gəzərsiz,
Gah düşərsiz pərişana, durnalar!

Ərz eləyim, bu sözümlün sağıdır,
Yollarınız hərəmidir, yağıdır.
Şahin şunqar sürbənizi dağıdır,
Boyanarsız qızıl qana, durnalar!

Əzəl başdan Bəsrə, Bağdad eliniz,
Bəylər üçün erməğandır teliniz,
Oxuduqca şirin-şirin diliniz,
Bağrım olur şana-şana, durnalar!

Bir baş çəkin dərdiməndin halına,
Ərzə yazsın, qələm alsın əlinə,
Vidadi xəstədən Bağdad elinə,
Siz yetirin bir nişana, durnalar!

XIX əsrin məşhur şairi Qasım bəy Zakir də Bakıda sürgündə olduğu zaman hər iki şairin əsərinə cavab olaraq durnalar mövzusunda şeir yazmışdır.

AÇIQBAŞDA OLSA ƏGƏR BİR DİLBƏR

Vaqif bu şeiri Vidadi II İraklinin sarayında olduğu zaman ona göndərmişdir. Şeir 1857-ci ildə M.F.Axundov tərəfindən rus dilinə tərcümə olunub, Tiflisdə nəşr edilən “Zurna” adlı məcmuədə çap olunmuşdur.

BAYRAM OLDU HEÇ BİLMİRƏM NEYLƏYİM

Bu şeir Vaqifin ilk qoşmalarındandır. Şair bu əsəri hələ Şuşa şəhərinə gəlməmiş, Tərtərbasarda məktəbdarlıq etdiyi illərdə yazmışdır. Şeirdən, hələ onun subay olduğu aydınlaşır. Şair öz yoxsul həyatından danışır.

SİYAHEL GÖRMƏDİM KÜR QIRAĞINDA

və

KÜR QIRAĞININ ƏCƏB SEYRANGAHI VAR

Vaqif bu iki şəri İbrahim xanla birlikdə Kür Qırağı kəndlərində olduğu zaman yazmışdır. Rəvayətə görə xan öz atlıları ilə Kür qırağına gəlib, bir neçə müddət burada qalır. Xanın və atlıların yemək-İçməyini təmin etməkdə çətinlik çəkən əhali təngə gəlir, ağsaqqallar Vaqifə müraciət edərək, xanı buradan aparmağı ondan xahiş edirlər. Vaqif bu iki qoşmanı yazıb xanəndəyə verir və məclisdə oxutdurur. Şairin getmək arzusunu duyan İbrahim xan atlılara Şuşaya qayıtmaq əmrini verir.

VİDADİDƏN GƏLƏN KAĞIZ MƏNİ FƏRXƏNDƏHAL ETDİ

Vaqif bu qəzəli, Vidadinin aşağıdakı şeirinə cavab olaraq yazmışdır:

Deyibsiz yəni gəlləm, gəldi bir belə xəbər, Vaqif,
Xilaf idi bu sözlər ya peşimandır məgər Vaqif?

Bilirdim mən, fələk verməz visalə çox da üz, amma
Bizi saldın əzabi-intizarə, müxtəsər, Vaqif.

Bugün-danla demə, dövran deyildir bir qərar üzrə,
Sən ondan ta olunca vaqif, ol səndən keçər, Vaqif!

Macalın var ikən ol yarü həmdərdi, gūzar eylə.
Könül qəmdən açar, yaxşı olur seyrü səfər, Vaqif!

Vətən yad eyləməzsən gər, turalım, könlünüz quşdur,
Məgər qəti rəhimdən eyləməzsiz bir xəbər, Vaqif!

Fələk, bərəksi-dövran olduğundan bir nişandır bu,
Vidadi xəstə tək düşmüş vətəndən dərbədər, Vaqif!

Vaqifin cavab şerinə Vidadi aşağıdakı qəzəl ilə cavab vermişdir:

Bilirsiz, Vaqifə kim, könlümüz didarə çoxdandır,
Nə çarə, eyləməz dövran visalə çarə çoxdandır.

Pərişandır könül zülfi pərişanlar havasında,
Bu sövdədə olubdur mürği-dil avarə çoxdandır.

Qərəz, canana mətləb can isə, inkarımız yoxdur,
Verib can-baş yolunda durmuşuq iqrarə çoxdandır.

Vidadi xəstə kim, düşmüş səadətler sücudundan,
Vəli Sənani-dil ta bağlanıb zünnarə çoxdandır.

MEHRİBANLIQ GÖRMƏYİB BİR MƏHLİQADƏN KÜSMÜŞƏM

Bu qəzəl bir cüngdə 6 beytdir. 5-ci beyt budur:

Dost desə gəl əm ləbimdən dərdinə dərman olur
Əmmənəm tobələr olsun ol dəvadən küsmüşəm.

KİM Kİ, SEVDAYI-SƏRİ-ZÜLFİ-PƏRİŞANƏ DÜŞƏR

Vaqif bu şeri Vidadiyə yazmışdır. Vidadi Tiflisdə II İraklinin sarayında nə münasibətlə isə həbsə alınır və sonradan azad edilir. Vidadi azad olduqdan sonra Vaqif bu şeri yazıb dostuna təskinlik verir. Vidadi həmin şerə aşağıdakı cavabı yazır:

Hər səhər bad əsər, zülfi-pərişanə dəyər,
Toxunar sərvə gahi, gah gülüstənə dəyər.

Olmasa qabil əyər dəhr cəfa verməz ona,
Təm bihəzzət olanda neçə dəndanə dəyər.

Şəm gər yansa səvadi-şəb üçün, heyf olmaz,
Şöləsi çünki onun arizi-canana dəyər.

Səhldir şiddəti-zindan düşsən mərd əlinə,
Leyk bidad işi min möhnəti zindanə dəyər.

Söhbəti-nakəsü namərd həmin söhbət imiş,
Tut ki, bir mərd ətəyin dövləti-xaqana dəyər.

Sən ki, bir mərdin ucundan nə cəfa çəkdin isə,
Vəsli-didarı onun rəhməti-ğüfrana dəyər.

Mən ki, meydani-bəla içrə sərim top edərəm,
Ta düşər əldən-ələ, axırı çovkanə dəyər.

Canımı atəşi-qürbətdə belə yandıraram,
Necə şəmə dolanıb hər gecə pərvanə dəyər.

Nə qədər olsa qoca, gərçi, Vidadi xəstə,
Yenə Vaqif kimi, əlbəttə, yüz oğlana dəyər.

Bu şerin dördüncü beytindən aydındır ki, Vidadi Vaqifin də bir zaman bir mərdin ucundan həbsə alındığını ona xatırladır.

QARABAĞ İCRƏ BİR ŞAİR KƏLİMÜLLA MUSADIR

Bu şeri Vaqif Şuşa şəhərində məktəbdar olduğu zaman hələ saraydan kənar yoxsul bir həyat keçirdiyi illərdə yazmışdır. Burada şair Qarabağda Cavanşir xalqı içərisində şerin çox sevildiyindən, özünün çətin həyat keçirməsindən bəhs edir və göstərir ki: Qarabağda şairi möcüzə yaradan Musa kimi qarşılayırlar. Cavanşir əhli bayatıya hünər kimi baxır. Cavanşir nəslə qələm qədrini bəni-İsrail, Musanın atdığı zaman əjdahaya çevrilən əsasını qiymətləndirdiyi kimi qiymətləndirir.

Ürəyi işıqlı adamlar ömürlərini nədanlar içində keçirməlidir, çünki çiraq qaranlıq dekabr gecələrində daha artıq hökmranlıq edir. Şair ümidvardır ki, bu qara günlər axıra qədər belə davam etməsin. Vaqif özünün Şuşa şəhərində yaşamasını ləlin çaxmaq daşı içərisində olmasına bənzədir.

EY VİDADİ, GƏRDİŞİ-DÖVRANİ-KƏCRƏFTARƏ BAX

Vaqif bu şeri 1797-ci ildə Ağa Məhəmməd şah Qacar öldürüldükdən sonra yazıb dostu Vidadiyə göndərmişdir. Burada şair, Vidadini zəmanədə baş verən hadisələrdən ibrət almağa çağırır. Zülm əhlinin bərbad olmasından, gecə xalqa qiblə olan bir çirağın (şaha iranlıların qibleyi-ələm deyər müraciət etmələrinə işarədir) sübh sönməsindən, qürurla dolu olan şah başının təpiklər

altına düşməsindən bəhs edir. Şair şahın onu cəza ilə öldürmək üçün əmr verməsini xatırlayıb özünün qurtarmasını dəmirçinin zalım şahın cəzasından qurtmasına bənzədir:

Qurtaran əndişədən ahəngəri-biçərəni,
Şah üçün ol midbəri-təbdil olan mismara bax! – deyir.

Bu beyt bir rəvayətin bədii ifadəsidir. Rəvayət belədir: müəyyən məqsəd üçün dəmirçini öldürmək istəyən bir şah ona qəsdən bir gecədə qırx min at mıxı hazırlamağı əmr edir. Dəmirçi səhərə qədər yatmır, ölüm saatını gözləyir. Səhər tezdən şahın adamları qapını döyürlər. Ancaq onlar at mıxı yox, dəmirçini cəzalandırmaq üçün yox, gecə ölmüş şahın tabutu üçün dörd mismar hazırlamağı xahiş edirlər.

DƏHRDƏ OLDU MƏNƏ DİLDARÜ DİLBƏR BİR TUFƏNG

Vaqif bu müxəmməsi Şəki xanı Hüseyn xan Müştəqa yazıb ondan yaxşı bir tufəng istəmişdir. Hüseyn xan öz sarayında yaşayan şair Rafei ilə Vaqifə qızıl suyuna tutulmuş bir tufənglə bərabər aşağıdakı şəri də göndərmişdir:

Gəlmiş ol alicənabın qasidi istər tufəng,
Ey gözüm, nəzzarə qıl, bax hər yana, axtar tufəng,
Eyləsin tap kim, görənlər söyləsin behtər tufəng,
Kamil olmuş cövhəri üstündə nəqşi-zər tufəng,
Neylər, ayə, bilməzəm, ya rəb, bu şuxü şər tufəng?

Yox ikən zət cahanda, qıldı Əflatun onu,
Gör nələr saldı xəlayiq içrə, tutsun xun onu.
Hər gələnlər ixtiraən qıldılar əfzun onu,
Eyləmişlər qətli-nəfs etməkdən ötrü çün onu,
Onun üçün novhə salmış aləmə, ağlar tufəng.

Yayı təşbih etdilər xubruların əbrusuna,
Tiri-müjganə, dönüm ey gözlərin cadusuna,
Xəncər ilə nizə kimdir, düşələr qayğusuna,
Çərxə də dəysə başı, dəyməz onun pabusuna,
Hansı sim əndamının bir üzvünə bənzər tufəng?

Sən Qarabağ içrə qurmuşsan tələb meydanını,
Tutmusan dildə olan vədü vəfa nizamını.
Görməyibsən əsbi-ehsanın məgər cövlanını

Bir tufəngin bu qədər sən çəkmisən hicranını,
Eyləsin təslimi-Rafe çeşmi ya bərsər tufəng.

Şerinə təhsin ki, yetməz heç bir əşar ona,
Hər kimin var isə həddi, söyləsin göftar ona,
Kimsə ləb tərətəməsin kim, gəlməz istifsar ona,
Eybdir Müştəqdan bu sözləri izhar ona,
Tutmasın nəzmi rəkəkət var isə kömtər, tufəng.

QIŞ GÜNÜ ÇÜN Kİ DÖNƏR ŞOL CƏNNƏTÜL-MƏVAYƏ KÜR K

Vaqif bu şəri Şəki xanı Hüseyn xanın ona kürk hədiyyə göndərməsi münasibətilə yazmışdır.

MƏN CAHAN MÜLKÜNDƏ MÜTLƏQ DOĞRU HALƏT GÖRMƏDİM

Bu müxəmməs Vaqifin son əsərlərindəndir. Ağa Məhəmməd şah Qacarın Şuşa şəhərində öldürülməsindən sonra xanlığı əlinə alan Məhəmməd xan Cavanşirin rəftarından və ümumiyyətlə, feodal hakimlərin zülm və əzabından tənğə gəlmiş şair bu əsərində öz dövrünün ictimai dərdlərindən bəhs etmişdir.

VALİNİN ÇEŞMİ-ÇIRAĞI, VƏH, NƏ TÜRFƏ CAN İMİŞ

Vaqif bu şəri II İrakli ilə dostluq əlaqələri yaratmaq münasibətilə Tiflisə getdiyi zaman orada yazmışdır. Müxəmməs XVIII əsrdə yazılmış bir cüngdən götürülmüşdür.

VƏH, BU BAĞIN NƏ ƏCƏB SƏRVİ-DİLARALARI VAR!

Bu şəri də Vaqif Tiflisdə olduğu zaman yazmışdır. O, Vali deyər işarə edir. Müxəmməsdə İraklinin oğlu Eulon tərif edilir.

NAZ İLƏ TA OL BÜTİ-ZİBA KƏLİSADAN ÇIXAR

Bu müxəmməs də Tiflisdə yazılmışdır.

BİR NİMTƏNƏ KİM, TA OLA ZƏRBƏFTÜ NİKUTƏR

Vaqifin bu müstəzadına oğlu Əli ağa Alim belə cavab vermişdir:

Ey xahiş edən nimtənə pür zivərü zinət
Qıldın bizə fərman.
Axır gərək, əlbəttə, bu nimtənəyə nisbət,
Bir məhvəşi-dövrən.
Yəni ki, ola böylə libası geyən övrət
Sər dəftəri-xuban.
Əyninə onun eylə yaraşa yeni xələt,
Görən ola heyran.
Bir vaxt çəkib nazilə sərvə-səhi-qamət,
Olanda xuraman,
Kim görsə deyə kim, nə əcayib, nə qiyamət,
Olum ona qurban!
Hər ləhzə qədəm yerə basanda, qoya minnət,
Ta ki, edə cövlan.
Eylə ki, qabaqda otura, eyləyə söhbət,
Valeh ola insan.
Sözü bütün ola, edə hər əhdicə biət,
Sındırmaya peyman.
Hal əhlinə eylə gözəli eyliyə qismət,
Ol qadiri-sübhan.
Başdan ayağa geydiyi əyninə yaraşa,
Ziybasına hərdəm.
Əlvən bəzənib naz ilə şal sarıya başa,
Bağlıya belə həm.
Əsbabi-mütəllasına göz baxa tamaşa,
Heyran ola adəm.
Hər ziynət edəndə, girə bir tərz qumaşa,
Dibaçədən əzəm.
Hər bir görəni eylə sala dağ ilə daşa,
Məcnun ola adəm.
Ol Leylisifət baxmaya bu gözdəki yaşa,
Rəhm etməyə bir dəm.
Zülfi siyəhi gərdənə sarmaşə, dolana,
Zəncirlənə möhkəm.
Bir seyl kimi eylə ki, girdab ola daşa,
Gözdən gedə çün nəm.
Gər olmasa, öz bəxti ilə gedə savaşa,
Ondan ola dər həm.
Düşsə o zaman çünki ələ kəştiyi-nüsret,
Tufan ola tufan.

Peyda şevəd ər misli-çənin dilbəri-məhru,
Andəm şevəd əhsən.
Ba ziynətü ba surətü ba ruyi-səmənbu
Məhbuli-müzəyyən.
Ba şövkətü ba izzətü ba xələtü niyku,
Ba zibi-müəyyən.
Yarəb bə ki, qismət şodə in şuxi-mələkxu,
Zahir gün bir mən.
Xoş başəd əgər hali-kəsi ki, şəbn ba u,
Ta sübh dəmidən,
Mixabəd bər bəstəri-pür gəştə zi pərqu,
Mibaşədü yektən.
Peyda şevəd ər misli-çənin dilbəri-məhru,
Ey arifi-pürfən,
Bayəd berəvi bəhri hisuləş to behərsu
Ba əclü dəvidən,
Migir zi hər şəhriyü hər mənzilü hər ku,
Gər bəşnəvi əz mən.
Məqdur şevəd bəlkə tora in məhi-tələt,
Əz şəfqəti-yəzdan.
Hər kimin əlinə düşə bu vəsfədə dilbər,
Sala bir otağa.
Bir ləhzə onunla otura, yəni bərabər,
Qabaq-qabağa.
Ondan dəxi dolanıb onun başına yeksər,
Duruban ayağa.
Necə dolanır hər gecə ta sübh müqərrər,
Pərvanə çirağa.
Göysünə basıb, eyləyə sədrinə müsəddər,
Alıb qucağa.
Ol al rüxündən ala həm busə mükərrər,
Gög düşə yanağa.
Bir dəm görəsən naz qılıb oldu mükəddər,
İrişdi damağa.
Tərhləyibən ələmə həm ol pəri peykər,
Üz tuta qırağa.
Yalvarıban edəsən ona çoxluca minnət,
Ta kim, ola xəndan.
Alim, bu söz ilə elədim fəhmimi izhar,
Qıldım çü hesabı.
Bilsin bu xəlayiq, deyirəm mən dəxi əşar,
Həm böylə cavabı.
Ol Vaqifin, əlbəttə, bu sözdən mənə zinhar,
Tutmasın itabı.

Onun sözüne qarşı deməyə nə hədim var,
Açman bu hicabı.
Odur bu cahanda, bəli hər elmə xəbərdar,
Yoxdur dəxi babı.
Mən həm bilirəm, oxumuşam dərs ilə təkrar
Qurani kitabı.
Kəs ataya söz qaytara məhşər günü qəhhar
Çox verər əzabı.
Xanın ki, əgər lütfü ola bəndəyə bir bar,
Dildən aç a babı.

VİDADI İLƏ MÜŞAIRƏ

Bu deyişmədən sonra Vidadi Vaqifə aşağıdakı ixtisarla verdiyimiz şəri göndərmişdir.

Vaqif, nə tez sənəmlərdən əl çəkdin,
Birin bir inəyə qiymət eylərsən,
Hələ sonra keçiyə də enərsən,
Alsa müştəriyə minnət eylərsən.

Demədimmi alma ağ dəyənəyi,
Danadan, buzovdan etmə hənəyi,
İndi nə çox istəyibsən inəyi,
Hələ sonra daha şiddət eylərsən.

Dovtləb olubsan, gedibsən xandan,
Öluncə çıxmanam ta gülüstandan,
İnşaallah çalışsan, habelə candan,
Hər nə desən bir aqibət eylərsən.

Bir igidsən, işlərində daim ol,
Demənəm ki, qəflət eylə, naim ol,
Xan buyuran qulluqlarda qaim ol,
Gör düşməne nə həqarət eylərsən.

Əgər Allah xana verə nüsərlər,
Zaye olmaz heç çəkdiyən zəhmətlər,
Başa gəlir eylədiyən niyyətlər,
Gör sidq ilə nəngü qeyrət eylərsən.

Quşçu Namazəli yeyib-yatmasın,
Daim sözün məsləhətə qatmasın,

Çox da özün hər meydana atmasın,
Qafil o igidi xiffət eylərsən.

Bizim Abdullahın vardır qədəmi,
Onun da ha imdi gəlibdir dəmi,
Yenə qoymaz o Gəncədə adəmi,
Əgər ki, sən bir işarət eylərsən.

Baqqal ilən Əli müştəğındadır,
Molla Səfərəli fərağındadır,
Xeyrin olsun hər kəs yığnağındadır,
Onlar ilən zövqü işrət eylərsən.

Biz də təşrif buyurmuşduq bağacan,
Eşitdik gəldiyin Nəsim ağadan.
Mən ha bilməz idim ta bu çağacan,
İndi bildim hünər, cürət eylərsən.

Bu şeirdən aydınlaşır ki, Vidadi Qarabağda yaşadığı zaman xanla bərabər
Gülüstana getmiş, Vaqif isə şəhərdə dövlət işləri ilə məşğul olmuşdur. Şeirdən
Vaqifin eyni zamanda Şuşada təmirat işləri ilə məşğul olduğu da aydınlaşır.

TARİXİ ƏFSANƏVİ VƏ COĞRAFİ ADLAR

Açıqbaş – Gürcüstan.

Ağa Məhəmməd xan – Ağa Məhəmməd şah Qacar – Qacar sülaləsinin ilk hökmdarlarından. 1795-ci ildə Şuşanı mühasirə etmiş, ala bilməmişdir. Həmin il Tiflis şəhərini dağıtmışdır. 1797-ci ildə Qarabağda aclıq olmasından istifadə edərək, Şuşa şəhərini istila etmiş və Vaqifi həbsə aldirmişdir. Vaqif mühakimə ediləcək günün gecəsi Ağa Məhəmməd şah öz yatağında öldürüldüyündən şair həbsdən azad olunmuşdur.

Ağqız oğlu Piri – Vaqif və Vidadinin müasirlərindəndir. Heca vəznə ilə yazılmış şeirləri var. Əsərləri toplanılıb çap edilməmişdir.

Bəni-İsrail – qədim yəhudi qovmunun adıdır.

Bubəkr – bax: Əbu Bəkr.

Cami – (**Əbdürrəhman Cami**) – XV əsrdə yaşamış məşhur alim, şairdir. Nizaminin “Xəmsə”si təsiri ilə “Həft övrəng” adlı poemalar məcmuəsi və bir sıra elmi əsərləri vardır.

Cavad – Qarabağ hökmdarı İbrahim xanın oğlu.

Cavanşir – Qarabağda bir nəslin adıdır. İbrahim xan bu nəsiləndir.

Cəmsid – İrənanın əfsanəvi hökmdarlarından. Şeirdə qüdrətli hökmdar mənasında işlənilir.

Caryar – Məhəmməddən sonra xəlifə olan Əbu Bəkr, Ömər, Osman və Əli.

Dara – Həxəmənilər sülaləsinin son hökmdarıdır. Eramızdan əvvəl IV əsrdə Makedoniyalı İskəndər tərəfindən öldürülmüşdür. Ədəbiyyatda qüdrətli hökmdar mənasında da işlənilir.

Əbu Bəkr – Məhəmməddən sonra birinci xəlifə.

Əbülhəsən – Həsənin atası deməkdir. Dördüncü xəlifə Əliyə işarədir.

Əhli-sünnət – Məhəmməddən sonra Əbu Bəkr, Ömər, Osman və Əlini xəlifə hesab edən müsəlmanlar.

Əmmə xan – XVIII əsrdə Bəlakən xanı olmuşdur. Qarabağ hökmdarı İbrahim xanın qaynıdır.

Ərəstu – Aristotel, məşhur yunan filosofu.

Fərhad – Nizaminin “Xosrov və Şirin” poemasının qəhrəmanlarından. Şeirdə fədakar aşiq mənasında, eyni zamanda qüdrət, qüvvət rəmzi mənasında işlənilir.

Gülşə – Məsihinin “Vərqa və Gülşə” poeması qəhrəmanlarından. Şeirdə gözəl sevgili, vəfalı məşuqə mənasında işlənilir.

Hafiz – Şəmsəddin Məhəmməd Hafizi Şirazi (1307-1388). Fars ədəbiyyatında böyük qəzəl ustası kimi məşhurdur.

Heydər – Dördüncü xəlifə Əlinin ləqəblərindəndir.

Həcər, həcərül-əsvəd – qara daş deməkdir. Vaxtilə Məkkə şəhərinə düşmüş meteoritdir. Müqəddəs hesab olunur. Şeirdə gözəlin xalına bənzədilir.

Hənbəl – Əhməd ibn Hənbəl-hənbəli məzhəbinin banisidir.

Həsən Kaşi – XV əsrdə yaşamış fars şairidir. Əlini və imamları mədh edən şeirləri ilə məşhurdur. Vidadi onu sünnülük əleyhdarı olduğu üçün tənqid edir.

Həştü çar – səkkiz və dörd, yəni on iki deməkdir. Şiələrin müqəddəs saydığı on iki imama işarədir.

Hətəm-xan ağa – Vaqifin müasirlərindəndir.

Xızr – dini əfsanələrdə dirilik suyunu içib əbədi yaşayan və darda qalana kömək edən əfsanəvi bir şəxsiyyətdir. Xalq ədəbiyyatında Xızır İlyas, Xızır Nəbi adları ilə də məşhurdur.

İbrahim xan – XVIII əsrdə Qarabağın xanı olmuşdur (1760-1806). Atası Pənah xandan sonra ölkəni idarə etmişdir. İran təsirindən qurtarmaq üçün Gürcüstan və Rusiya ilə ittifaq bağlamış, 1805-ci ildə Rusiya himayəsini qəbul etmişdir. Vaqif onun sarayında eşik ağası vəzifəsində çalışmışdır.

İmami əzəm – İslam hənəfi məzhəbinin banisi Nəman ibn Sabit əbu Hənifənin adlarındandır.

İskəndər – Nizaminin “İskəndərnamə” poemasının qəhrəmanı. Şərdə qüdrətli hökmdar mənasında işlənir.

Kabil – Əfqanıstanın mərkəzi.

Kəbə – Məkkə şəhərində müsəlman məbədi.

Kəlimüllə – Musanın ləqəbi.

Kövsər – Dini əsatirə görə cənnətdə bir bulaq adı.

Qarun – din tarixində dövləti ilə məşhur olan xəsis bir adam kimi təsvir edilir. Ədəbiyyatda xəsislik və zənginlik timsalı olaraq işlədilir. *Məxzəni-Qarun* – yəni Qarun xəzinəsi.

Qeysər – Sezar; Rum və yunan hökmdarlarının ünvanı.

Qıraqbasan – Kür çayının sahilləri.

Quşçu Namazəli – Vidadinin müasirlərindəndir.

Leyli – Nizaminin “Leyli və Məcnun” poeması qəhrəmanlarındandır. Şeirdə gözəl sevgili, vəfalı məşuqə mənasında işlədilir.

Ləmbəran – Qarabağda kənd adıdır.

Malik – Əbu Əbdullah ibn Üns XVIII əsrdə yaşamışdır. Maliki məzhəbinin banisidir.

Məcnun – “Leyli və Məcnun” poemasının qəhrəmanıdır. Şeirdə həqiqi, vəfalı, sadıq və hərərlə sevən aşiq mənasında işlənir.

Mədinə – Ərəbistanda şəhər adıdır. Vaqifin arvadının da adı Mədinə imiş.

Məhəmməd – (Məhəmməd bəy Cavanşir) İbrahim xanın qardaşı oğlu idi. Ağa Məhəmməd şah Qacar Şuşa şəhərini aldığı zaman İbrahim xan öz ailəsi ilə bərabər Bələkənə qaçmışdı. Ağa Məhəmməd şah Şuşada öldürüldükdə, xanın uzaqda olmasından istifadə edən Məhəmməd bəy Cavanşir xanlığı əlinə almışdır. O, əmisinin yaxın adamlarını ortadan götürmək istəmiş və buna görə də Vaqifi oğlu Əli ağa ilə birlikdə öldürmüşdür. İbrahim xan gəldikdən sonra Şəkiyə qaçan Məhəmməd bəy, nəhayət, Şirvan xanı Səlim xan tərəfindən öldürülmüşdür.

Məhəmmədxan bəy – Vaqifin müasirlərindəndir. Şuşa xanlığında qalabəyi vəzifəsində işləyirdi.

Məkkə – Ərəbistanda şəhər adıdır.

“Məsnəvi” – Cəlaləddin Ruminin əsəridir.

Müştaq – Şəki xanı Hüseyn xanın şeirdə işlətdiyi təxəllüsdür. Hüseyn xan Vaqifin dostu olmuş, ona tüfəng və kürk hədiyyə göndərmişdir.

Nəman – İslamda hənəfi məzhəbinin banisi. Nəman ibn Sabit əbu Hənifə. Ona imami-əzəm də deyilir.

Nəsiri Tusi – XIV əsrdə yaşamış məşhur münəccim Nəsirəddin Tusi.

Osman – Osmani-zinnur – Məhəmməddən sonra üçüncü xəlifə.

Ömər – Məhəmməddən sonra ikinci xəlifə.

Salahlı – Qazaxda kənd adıdır.

Sarı Çoban oğlu – Vaqifin dostlarından.

Sənan – Şeyx Sənan. Əfsanəyə görə gürcü qızını sevdiyindən müsəlman ikən dönüb xristianlığı qəbul etmiş, otuz il donuz otardıqdan sonra sevgilisinə çatmadığı üçün məhv olmuşdur. Şeirdə məhəbbət uğrunda hər şeydən keçməyə hazır aşıq mənasında işlədilir.

Şafei – İmam Əli Əbdullah Məhəmməd VIII əsrdə yaşamışdır. İslamda Şafei adlanan məzhəbin əsasını qoymuşdur.

Şahi-Mərdan – dördüncü xəlifə Əlinin ləqəblərindəndir.

Şəkər – Nizaminin “Xosrov və Şirin” əsərində Xosrovun sevdidi gözəl qadın. Ədəbiyyatda gözəl məşuqə mənasında işlədilir.

Şiə – tərəfdar deməkdir. Əlini və onun nəslindən olanları Məhəmmədin canişini hesab edib Əbu Bəkr, Ömər və Osmanı qəsbkar adlandıran müsəlmanlar.

Şirin – Nizaminin “Xosrov və Şirin” poemasının qəhrəmanlarından. Şeirdə gözəl və fədakar məşuqə mənasında işlədilir.

Şişə – Şuşa – XVIII əsrdə Pənah xan tərəfindən əsası qoyulmuş bu şəhər bir zamanlar Pənahabad adlanırmış.

Valiyi-Gürcüstan – Gürcüstan hökmdarı II İrakli.

Vərqa – XVII əsrdə yaşamış Azərbaycan şairi Məsihinin “Vərqa və Gülşa” poemasının qəhrəmanlarından. Şeirdə igid sevgili, vəfalı aşiq mənasında işlədilir.

Vidadi – Molla Vəli Vidadi (1707–1807). Məşhur Azərbaycan şairi, Vəqifin yaxın dostudur. Bir müddət Qarabağ xanlığında yaşamış, Gürcüstan hökmdarı II İraklinin sarayında olmuşdur.

Yusif (Yusif-Kənan) – Firdovsi və Cami kimi şairlərin “Yusif və Züleyxa” adlı poemalarının qəhrəmanı. Gözəlliyi ucundan çoxlu iztirab çəkdiyi göstərilən Yusifin adı şeirdə gözəllik rəmzi kimi işlənir.

Zəm-zəm quyusu – Məkkə şəhərində Kəbə yaxınlığında olan bir quyudur, müqəddəs sayılır. Şerq şerində gözəlin ağzı ona bənzədilir.

Züleyxa – Şerq ədəbiyyatında “Yusif və Züleyxa” poemalarında Misir hökmdarının arvadı olaraq göstərilir. Onun Yusifi sevməsi, ona böhtan atması, zindana saldırması və nəhayət, onunla evlənməsi haqqında müxtəlif rəvayətlər vardır. Şeirdə gözəl məşuqə mənasında işlənir.

Zülmət – Nizaminin “İskəndərnamə” əsərində və xalq rəvayətlərində abi-həyat, dirilik suyu adlandırılan əfsanəvi çeşmənin olduğu qaranlıq aləm.

LÜĞƏT

A

Abi-rəvan – axar su
Afəti-bəhr – zəmanənin bəlası
Ağuştə – bulaşmış, bələşmiş
Ahən – dəmir
Ahəngər – dəmirçi
Alinəsəb – yüksək nəsiləndən olan
Amac – hədəf, nişanə
Ara – bəzəyən, zinətləndirən
Arayış – zinət, bəzək-düzək
Arəstə – bəzənmiş, zinətlənmiş;
hazır mənasında da işlədilir
Asar – əsərlər; əlamətlər; yadigarlar
Aşüftə – pərişan
Atəşi-suzan – yanar od

B

Badü bərf – külək və qar
Bala – yüksək; ucaboy, qədd, qamət
Bar – yük
Barani – yağmurluq, yağış yağan
zaman geyilən libas
Bari-möhnət – dərd yükü
Bavər etmək – inanmaq
Behtər – daha yaxşı, çox yaxşı
Beyzə – yumurta
Bədəl – əvəz
Bəqa – əbədi
Bən – xal
Bəng – tiryək
Bərf – qar
Bəsa – çox
Bəstə – bağı
Bətn – qarın
Bəzbənd – (“bazubənd” sözündən) –
bilərzik

Bəzl – bağıslamaq
Bəzm – yığıncaq, məclis
Bidad – zalimlik
Bidar – oyaq
Bikman – şübhəsiz, şəksiz
Bilə – ilə
Biləsinca – arxasınca
Bim – qorxu
Biməğz – beynətsiz; ağılsız
Binaguş – qulağın sırğa taxılan yeri
Bipərva – qorxmaz
Bisat – fərş; döşənmiş yer
Bu, buy – qoxu
Buta – nişan, hədəf
Büğz – kin, düşmənçilik
Bürqə – üz örtüyü, niqab
Büryan – qızartma
Büzgələ – oğlaq

C

Cahanara – dünyanı bəzəyən (günəş
mənasında işlənmişdir)
Cam – qədəh
Came – böyük məscid
Canfəza – can bağıslayan, can verən
Canmürğü – can quşu, ruh
Cəbin – alın
Cifə – cəmdək
Cila – parlaqlıq
Cinan – cənnət
Cövr – zülm
Cövşən – dəmir halqalardan
hөрülmüş dava paltarı
Cud – əliaçıqlıq, səxavət
Cuş – qaynamaq
Cürə – udum, içim
Cürm – günah

Cürmi-kəbir – böyük günah
Cüstücü – axtarış

Ç

Çah – quyu
Çak – parçalanmış
Çakər – qul
Çalak – diribaş
Çaşt – günorta vaxtı yeyilən yemək
Çəng – əl, pəncə; çalğı aləti
Çərxi-çənbər – dolanan çarx
Çərxi-xəzra – yaşıl göylər
Çiz – şey, zad

D

Dal – “D” hərfi ərəb əlifbasında yazıldığından bükük belə oxşadılır
Dam – tələ, tor
Damu – cəhənnəm
Dari-fəna – fəna evi, dünya
Dər – qapı
Dəndan – diş
Dəstar – çalma
Dəstəri-əhmər – qırmızı çalma
Dəstur – tərz, üsul, qayda
Dəşnə – xəncər
Dibapuş – ipək geyinən
Didar – görüş
Dimaği-pürqürur – məğrur beyin
Dinlənmək – dincəlmək, ruhlanmaq, canlanmaq
Dud – tüstü
Düxtər – qız
Düta – iki dənə

E

Eyd – bayram
Eyn – göz

Ə

Əblə – ala-bula
Əbrişim – ipək
Əbru – qaş
Əbus – qaraqabaq
Əbusən qəmtərir – tutqun, qaşqabaqlı
Əbyaz – ağ
Əflak – fələklər, göylər
Əfsər – tac
Əfşan – saçan
Əfzun – artıq
Əxtər – ulduz
Əhkam – hökmlər
Əqəl – az
Əlhan – səslər
Əltaf – lütfilər
Əkbər – ən böyük
Əknun – indi
Əmmarə – insanı pisliklərə məcbur edən meyl
Əmvac – mövclər, dalğalar, ləpələr
Əndişə – fikir, xəyal
Ənvər – nurlu, işıqlı
Ərgüvan – qırmızı çiçək adıdır
Ərməğan – hədiyyə, töhfə, sovqat
Ərus – gəlin
Əsləhə – silahlar
Əştan – susuz
Əsayi-əjdəhəpeykər – əjdaha şəkilli əsa
Əşk – göz yaşı
Ətvər – tövrlər, hərəkətlər
Ətvəl – uzun
Əzruzi-əzəl – əvvəl gündən
Əzvac – zövcələr, arvadlar

F

Fel – iş
Fəhmidə – anlaqlı
Fəraq – ayrılıq

Fəramuş – unutmmaq
Fərbeh – kök
Fərda – sabah
Fərxəndəhal – şad
Fəriştə – mələk
Fəsli-şita – qış fəsli
Firib – aldatmaq

G

Gərd – toz
Gərdən – boyun
Gərdiş – dolanmaq, gəzmək
Gərm – isti
Gəştə çıxmaq – seyrə çıxmaq
Gəz – dəfə
Gəzəl – nar qabığı
Giriban – yaxa
Geysu – saç
Göftar – danışmaq
Guş – qulaq
Guyəndə – şair; natiq
Gülbün – gül ağacı
Güli-həmra – qızıl gül
Günəşasa – günəş kimi

H

Həbib – istəкли; dost
Həcərül əsvəd – qara daş
Hicab – pərdə
Hinduxal – qara xal
Hübab – köpük
Hüccac – hacılar

X

Xab – yuxu
Xak – torpaq
Xah – istər

Xahan – istəyən
Xamə – qələm
Xar – tikan
Xas – seçilmiş
Xatəm – üzük
Xədəng – ox
Xəndan – gülən
Xəndə – gülüş
Xərmöhrə – eşşək muncuğu
Xəzra – yaşıl
Xişm – acıq, qəzəb
Xişmə – acıqlanmaq, qəzəblənmək
Xoşəlhən – xoş səsli
Xoşxan – gözəl səsli
Xotkar – Türkiyə sultanı
Xub – yaxşı, gözəl
Xuban – gözəllər
Xun – qan
Xunxar – qanıçən
Xüld – cənnət
Xülq – xasiyyət

İ

İbrani-dil – şirin dil
İhanət – təhqir etmək
İmrüz – bu gün
İmbisat – açılmaq; fərəhlənmək
İnayət – yardım, kömək
İntiqal – yerini dəyişmək; keçmək
İsnə əşər – on iki (məzhəb adıdır)
İstifSOR – sual
İstiğna – naz
İstimalət – təsəlli vermək
İyma – işarə, him

K

Kan – mədən
Kəbir – böyük
Kəmtər – alçaq

Kərbas – bez, ağ
Kəzzab – yalançı
Kişvər – ölkə
Kizb – yalan
Köşk – kaşanə
Kutah – qısa, gödək
Kuy – küçə
Kuzəkar – səhəng, bardaq qayıran
Küreyi-atəşsuzan – yanar od kürəsi

Q

Qalü bəla – əzəl gün
Qarıçqay – qızılquş
Qəbqəb – buxaq
Qəhr – qəzəb
Qəmtərir – qatı, sört
Qəsabə – qədimdə qadınlara məxsus baş geyimi
Qətreyi-əşk – göz yaşı damlası
Qövl – söz, qövlü sadıq ola – sözü düz ola
Qübari-tirə – qara torpaq
Qüllab – çəngəl

L

Laləriş – lalə üzlü
Leşkər – qoşun
Ləali – incilər, mirvarilər
Ləbxəndə – dodağı gülüzlü
Ləhin – səs
Liqa – üz
Lölö – mirvari, inci

M

Mah – ay
Mahtaban – işıqlı, parlaq ay
Mahvəş – ay kimi

Manənd – oxşar
Mədar – vəsilə
Mədələt – ədalət
Məh – ay
Məhbubi-müntəxəb – seçilmiş gözəl
Məhtab – ay işığı
Məxmur – xumarlanmış, süzgün
Məxzən – xəzinə
Məqal – danışıq
Mələlət – yorğunluq, düşkünlük
Məlbusə – libas, paltar
Mələkasa – mələyə bənzəyən
Mənquşə – nəqş olunmuş
Mərdud – qovulmuş
Mərqəd – qəbr
Mətlə – şerin ilk beyti
Məva – düşərgə, mənzil, məskən
Məzəllət – zəllilik; zillət
Mişkin – qara; müşklü
Mövc – ləpə, dalğa
Mövla – ağa
Müxlis – yaxın dost
Müjgan – kirpiklər
Müləhhəm – ətli
Müntəxəb – seçilmiş
Müsəffə – saflaşdırılmış
Müsəvvər – təsvir edilmiş, rəsm olunmuş
Müstəhsən – bəyənilmiş
Müşəvvəş – halı pərişan; təşvişli
Mütəhəyyir – heyran olan; heyrətə düşmüş
Mütərra – tərəvətli, rəvnəqli

N

Nadidə – görünməmiş
Naim – yatan, qafıl
Nakəs – alçaq
Nayab – tapılmayan

Nəxl – ağac
Nəvaxan – hava ilə oxuyan
Nigah – baxış
Nisa – qadın

P

Pamal – paymal – tapdalanmış, ayaq
altında qalmış
Pay – ayaq
Paybənd – ayağı bağlı; əngəl
Peyğam – xəbər, sifariş
Peyk – çəkər, qasid, muştuluqçu
Peykan – oxun ucuna taxılan dəmir
Peykər – sürət, üz, çöhrə; gözəl
Peymanə – içki içilən qab, sağər,
qədəh
Peyvəstə – daim, həmişə; bir-birinə
bağlı
Pərtöv – parlaqlıq, aydın işıq
Pərü-bal – qol-qanad
Pərvizə – parlaqlıq
Piçütab – iztirab, təlaş; qıvrım
Pirahən – köynək
Pirayə – zinət, rəvnəq
Purqu – qu tükü
Pustin – kürk, içi dərili bürüncək
Puşak – örtük, geyim
Pür – dolu
Püsər – oğul

R

Raz – sirr
Razi-dil – ürək sirri
Rəhgüzar – keçid, yol
Rəxt – paltar
Rək – damar
Rənc – əziyyət

Rəvan – gedən, axan; ruh
Riştə – tel
Rud – çay
Ruyi-zəmin – yer üzü
Rüxsar – üz

S

Sahir – cadugər, sehr eləyən
Said – bilək
Saq – baldır
Savad – qara; qaralığ
Sayə – kölgə
Sayru – xəstə
Sevb – paltar, əlbəso
Sədr – sinə
Səfid – ağ
Səg – it, köpək
Səlasil – zəncirlər
Səm – eşitmə
Səmən – yasəmən gülü
Səngdil – daş ürəkli
Səngi-xara – çaxmaq daşı
Sərəfraz – başı uca
Sərəndaz – bəzəkli baş örtüyü
Sərgəştə – avara, sərgərdan
Sərir – taxt
Səri-sərdar – sərdarın başı
Sərir-i-hüsn – gözəllik taxtı
Sərvər – başçı
Sib – alma
Sim – gümüş
Simi-müsəffa – saf gümüş
Simin – gümüşə tutulmuş
Sirat – yol
Siyasət – cəza
Soy – cins
Su – tərəf
Sürbə – quşların sürüsü, qatarı
Sürur – şadlıq

Ş

Şanəvəş – daraq kimi
 Şatır – atın yanında piyada gedən
 adam
 Şeyda – vurğun
 Şəb – gecə
 Şəhdi-müsəffa – saf bal
 Şəkkərfəşan – şəkərsaçan; şirin
 danışıklı
 Şəmi-suzan – yanan şam
 Şəms – günəş
 Şəmsü-qəmər – ay və günəş
 Şərm – həya
 Şiri-jəyan – qızmış şir
 Şita – qış

T

Taban – işıqlı
 Tabdar – parlaq; qıvrım; hərarətli
 Tabəndə – parlaq
 Taci-zər – qızıl tac
 Tar – qaranlıq
 Təbər – balta
 Təcdid – yenidən, yenidən başlamaq
 Təərrüz – dolaşmaq, söz atmaq;
 hücum
 Tələfi – qaytarış, əvəz
 Tərab – şadlıq
 Tərrar – cibkəsən, oğru
 Tərsa – xristian
 Təsxir – istila
 Təşnə – susuz
 Tiğ – qılınc
 Tovfir – çoxaltmaq, artırmaq
 Tuşə – azuqə
 Türibi – torpaq rəngli

Ü

Üftadə – düşkün
 Üşmək – xəz bürüncək
 Üzma – böyük qadın

V

Vəch – üz
 Vərd – gül
 Vəsmə – qaşa çəkilən rəng

Z

Zaidən – doğmaq
 Zəban – dil
 Zəxm – yara
 Zərrin – güləbatınlı, zərli
 Ziba – göyçək
 Ziş – çirkin, pis
 Zivər – zinət, bəzək
 Zud – tez
 Zülfi-pürtab – qıvrım saç

MÜNDƏRİCAT

Şerimizin fəxri 4

QOŞMALAR

O şux qəmzələrin, xəncər kirpiyin.	13
Xublar arığından yarımaq olmaz.	14
Bir sənəmin sinəsinə müştəgəm.	15
Can verib yüz minnət ilə almışam.	16
Bənəfşə tək ənbər zülfün buy verir	17
Gəl, ey qələbəyi Məhəmmədxan bəy	18
Xeyli vaxtdır ayrılmışıq yar ilən.	19
Olmayıdı belə səfərə çıxmaq.	20
Bir cavan tazədən gəlib ərsəyə.	21
Duruban eşqilə güzər eylədim.	22
Siyah tel görmədim Kür qırağında.	23
Bu gün bir əcayib gözəl sevmişəm.	24
Bir xəlvət yer ola, əğyar olmaya.	25
Ağla gözüm, ayrılırsan canandan.	26
Ey süsən sünbülüm, al zənəxdanlım.	27
Sərv boylum, bir çıx, görüm boyunu.	28
Sənsən, ey nazənin, gözəllər şahı.	29
Doldu dimağıma zülfün ənbəri.	30
Sığallanıb-sığallanıb siyah zülf.	31
Saçın zəncirinə könül bağladım.	32
Bir üzü gül, rəngi lalə, zülfü tər.	33
Bir gözəl ki, şirin ola binadan.	34
Sərasər bir yerə yığılsa xublar.	35
Dəhanın sədəfdir, dişlərin inci.	36
Çoxdan bəri yarın fərağındayəm.	37
Bədənini gül yaradan ilahi.	38
Badi-səba, bir xəbər ver könlümə.	39
Siyah telli bir sənəmin ucundan.	40
Boyun surahıdır, bədənin büllur.	41
Cəmalın gözümdən nihan olalı.	42
Ey huri liqalım, mələk simalım.	43

Badi-səba, bir xəbər ver könlümə.	44
Bu necə zülmür mənə eylərsən.	45
Nədən küsüb təbi nazik olan yar.	46
Açıqbaşda əgər olsa bir dilbər.	47
Bulut züflü, ay qabaqlı gözəlin.	49
Getdim ala gözlü yarla danışam.	50
Bivəfasan, səndən üz döndərmişəm.	51
Mən yenə xublarnı padişahından.	52
Harda görsəm bir şux, kaman qaşlını.	53
Bir əndamı nəsrin, dodağı qönçə.	54
Bəhanə tutuban bizdən gen gəzmə.	55
Yenə məni yanar-yanar odlara.	56
Ey cavan qız, məndən belə gəzmə gen.	57
Ey üzü gül, qəddi tuba Safiyə.	58
İndən belə ölsəm, arzu çəkmənəm.	59
Çox zamandır yarın həsrətindəyəm.	60
Sevdiyim alaydı üzündən niqab.	61
Əldə ayna gözə sürmə çəkəndə.	62
Sənin təkisi siyah telli, gül üzli.	63
Baxıb camalına qürur eyləm.	64
Sallana-sallana dövlətxanadan.	65
Ey mələk xoylu, ey tuba boylu yar.	66
Bədənin sərəsər gül xərmənidir	67
Onun üçün uymaz qeyriyə könlüm.	68
Səfalar gətirib, təşrif buyurdun.	69
Mənim yarım sığallanıb gələndə.	70
Zülfün başı taxtalanıb qabaqda.	71
Ey zülmü çox, qəlbi qara biiqrar.	72
Gülgün sərəndazın tazə gül kimi.	73
Namə, gedər olsan yarın kuyinə.	74
Bir fitnə fellinin, üzü xallının.	75
Ey kirpiyi xəncər, qaşu zülfüqar.	76
Öyünməsin kimsə, gözələm, deyib.	77
Qədəm basdın, sən səfalar gətirdin.	78
Dərdin məni heyvalara döndərdi.	79
Düyun oldu, bütün xublar yığıldı.	80
Siyah zülfün qəddin ilə bərabər.	81

Xumar gözlərini sevəndən bəri.	82
Bir sən kimi gözəl yoxdur dünyada.	83
Nə gözəl sürmədən cila gətirdi.	84
Gərdənində, qamətində ayıb yox.	85
Ey Məkkəni, Mədinəni yaradan.	86
Yenə bayram oldu xublar bəzəndi.	87
Məni qərq eylədin qəm dəryasına.	88
Başına döndüyüm, toy adamları.	89
Oğrun baxa-baxa, ey çeşmi nərgiz.	90
Bir bəyaz gərdənli, mərmər sinəli.	91
Ay kənarı qabağında qıy kimi.	92
Bir mina gərdənli, gül üzlü yarın.	93
Ey şahı xubların, şuxu dilbərin.	94
İntizar çəkməkdən, yol gözləməkdən.	95
Bir zaman havada qanad saxlayın.	96
Bir bölük yaşılbaş sonalar kimi.	97
Müşki çarqat kənarında xumar göz.	98
Göz qaldı yollarda, can intizarda.	99
Ey cananım, sən bəzənib gələndə.	100
Günəş üzlü, xoş qılıqlı canansan.	101
Yay qaş bucağında, al yanaq üstə.	102
Ey maral baxışlı, sona sıgallı.	103
O tubu baxışın yıxdı aləmi.	104
Yenə qəhri keçib xublar şahinin.	105
Mən sənə olmuşam didar aşiqi.	106
Əgər yarsan, gəl sarmaşaq qol-boyun.	107
Ey Kəbəm, Kərbəlam, Məkkəm, Mədinəm.	108
Xublardakı zövqü səfa deyirlər.	109
Sevdiyim, ləblərin yaquta bənzər.	110
Yasəmən tellərin, nərgiz gözlərin.	111
Al geyinib çıxsan gülşən seyrinə.	112
Bayram oldu, heç bilmirəm neyləyim.	113
Kür qırağının əcəb seyrəngahı var.	114
Səhər-səhər həsrət ilə gözürdim.	116
Ey canım cəlladı, ömrüm yağışı.	117
Hər yetən gözələ gözəl demənəm.	118
Bənəfşə qoxulu yardan ayrılan.	119

Qaynar gözlərindən, şux baxışından.	120
Həqdir, gözəl çoxdur cahan içində.	121
Qasid, tezcə yardan gətir bir xəbər.	122
Bir belə cavanın əqli kəm olsa.	123
Ey siması tərən, sinəsi topğun.	124
Bir ala gözlünün, sərv-i-rəvanın.	125
Bir ayna qabaqlı, tər sinəli yar.	126
Neyləmişəm məndən üz döndərib-sən.	127
Ala gözlü, sərv boylu dilbərim.	128
İki danə əcəb xosrovi-şahi.	129
Nə gözəldir bu cavanın camalı.	130
Ey yanağı lalə kimi al gözəl.	131
Yenə səni gördüm, bağrım oxlandı.	132
Ey camalı günəş, zülfləri dilkeş.	133
Şahmar kimi gördüm saçın ucunu.	134
Xubların yasəmən qoxulu zülfü.	135
Ay ağalar, sizə bir ərz eyləyim.	136
Tamam gözəllərdən səni baş bildim.	137
Bir-birinə həmdəm iki novcavan.	138
Əyibdir qəddimi, dəlib bağrımı.	139

TƏCNİSLƏR

Gözlərin cəlləddir, baxışın yağı.	140
Gözəl boylu, gözəl xoylu, gözəl yar.	141
Səhər-səhər əsən qiblə yelləri.	142
Gözdə cadugərlik, xalda fitnəlik.	143
Ey dəhanı şəkər, ləbləri qəndab.	144
Ey günəş camallım, sən nə gözəlsən.	145

QƏZƏLLƏR

Hər kimin cananı kim, bir əhli-ürfan olmaya.	146
Riyayü kibrü kizbü büxl olur nayab igitlərdə.	147
Vidadidən gələn kağız məni fəxrəndəhal etdi.	148
Saçına uymuş xəyalım çünki ənbər-bu kimi.	149
Salmaq nəzərindən məni cananə düşərmə?	150

Kim ki, sevdayi-səri-zülfi-pərişanə düşər.	151
Qarabağ içrə bir şair kəlimülla Musadır.	152
Ey güli-xəndan, fəraqından sənın qan aqlaram.	153
Mehribanlıq görməyib bir məhliqadan küsmüşəm.	154
Həbibim, bu nəzakətdə güli-rənadan artıqsan.	155
Ey Vidadi, gərdişi-dövrani-kəcərftərə bax!	156
Hər gedən gəlmiş, mənim ol qəmgüsarım gəlməmiş.	157
Aydın olsun gözlərim kim, gəldi yarın kağızı.	158
Şəhabəddin bəyin iqbalü bəxti müstədam olsun.	159
Yazıb bir namə göz yaşilə ol dildarə göndərdim.	160
Çıxıb başmaq seyrinə, edib seyri-çəmən gəldim.	161
Simi-zəğənin zülfi-pərişan arasında.	162
Əzəldən biz də bir şəkər ləbi sevdik sevənlər tək.	163
Vətən xoşdur deyə, Vaqif, bizi çəkdiñ Salahlıya.	164

MÜXƏMMƏSLƏR

Nə xoşdur baş qoymaq bir güləndamın qucağında.	165
Gədə, mən qurban olum qaşları kaman bacına.	166
Bilmənəm məndən neçün ol sevgili canan küsüb	167
Bərq urub gün tək çıxar ol huri peykər hər sabah.	168
Neylərəm, belə munun mən... iqbal içinə.	169
Ey gül, sənə yoxdur bu nəzakətdə qərinə.	170
Sevdayi-saçın, keçsə yüz il, sərdən üzülməz.	171
Dilbər, nə deyim sən kimi canan ələ düşməz.	172
Ah... bir sərxoş nigarın dağı öldürdü məni.	173
Ah kim, bir yarın istiğnası öldürdü məni.	174
Aldı canım naz ilə ol gözləri şəhla pəri.	175
Ey səba, yarə de kim, avarə gördüm Vaqifi.	176
Kim ki, zövq istər büti-şirindəhan sevmək görək.	177
Çün bizim şalvarımız əlavü hək əfzəl görək.	178
Qış günü çünki dönər şol cənnətül-məvayə kürk.	179
Dəhrdə oldu mənə dildarü dilbər bir tüfəng.	180
Ey məni eyləyən aləmdə pərişan saqqal.	181
Tuba boylum, qamətindi sərvü ərərdən gözəl.	182
Ey pərisima, sənın didarının müştəqiyəm.	183
Bir gözəl qamətli yari-lalərəngi sevmişəm.	184

Mən cahan mülkündə, mütləq doğru halət görmədim.	185
Sənin, ey şux mələikzadə, qurbanın olum.	187
Ey mahi-şərəf, mehrü vəfalər gətiribsən.	188
Əla ey təxtigahi-mədələt sultanı, xoş gəldin!	189
Mərhəba, sən bizə, ey türfə cavan, xoş gəldin!	190
Ol mahi-münəvvər ki, səhərdən gedəcəkdir.	191
Dərdin öldürdü məni, ey növcəvanım, gələ gör.	192
Ey qaşu kaman, kirpiyi pəykan, qaraçarqat.	193
Valinin çeşmi çırağı, vəh nə türfə can imiş.	194
Vəh, bu bağı nə əcəb sərvə dılaraları var	195
Naz ilə ta ol büti-zibə kəlisadan çıxar.	198
Verdi ağa mənə bir çuxa ki, min donə dəyər.	199
Üzündən ol günəş rüxsar ta məcər çəkib durmuş.	201
Bu hal ilə, həbibim, həsrətindən can keçsinmi.	202

MÜSTƏZADLAR

Yarım nə gözəl geyinib, əlvən bəzənibdir.	203
Ya rəbbi, bu şəhrə, o üzü mah gələydi.	204
Ey zülfü siyəh, sinəsi əbyəz, gözü alə.	205
Sən qönçə kimi hər bir edən dəmdə yaşınmaq.	207
Bir nimtənə kim, ta ola zərbəftü nikutər.	208

MÜƏŞŞƏRLƏR

Ey büti-tutizəban, gəl ki, məqalın istərəm.	211
Ey rəngi-rüxi-alına heyran gülü lalə.	214
Nagahan bir dərdə düşdün olmadı dərman, Cavad.	216
Vidadi ilə müşairə.	219

QEYDLƏR

İzahlar.	235
Tarixi, əfsanəvi və coğrafi adlar.	246
Lüğət.	250

MOLLA PƏNAH VAQİF

ƏSƏRLƏRİ

“ŞƏRQ-QƏRB”

BAKI-2004

Buraxılışa məsul: *Əziz Güləliyev*

Texniki redaktor: *Rövşən Ağayev*

Tərtibatçı-rəssam: *Nərgiz Əliyeva*

Kompyuter səhifələyicisi: *Rəvan Mürsəlov*

Korrektor: *Pərvanə Məmmədova*

Yığılmağa verilmişdir 22.05.2004. Çapa imzalanmışdır 28.12.2004.
Formatı 60x90 $\frac{1}{16}$. Fiziki çap vərəqi 16,5. Ofset çap üsulu.
Tirajı 25000. Sifariş 229.

Kitab “Şərq-Qərb” mətbəəsində çap olunmuşdur.
Bakı, Aşıq Ələsgər küç., 17.